

Nếu Có Thể Xóa Đi Ký Ức

Contents

Nếu Có Thể Xóa Đi Ký Ức	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	45
16. Chương 15	50
17. Chương 16	54
18. Chương 18	58
19. Chương 17	62
20. Chương 19	66
21. Chương 20	69
22. Chương 21	72
23. Chương 22	74
24. Chương 23	78
25. Chương 24	82
26. Chương 25	87
27. Chương 26	89
28. Chương 26	95

Nếu Có Thể Xóa Đi Ký Ức

Giới thiệu

Cuộc đời mỗi người nếu là những dòng chữ in hằn trên cát,sóng sẽ cuốn trôi đi những buồn đau,ích k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-co-the-xoa-di-ki-uc>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1.

Làn tóc ngắn ngang vai cột cao bởi chiếc dây thun nhỏ. Khuôn mặt nó không còn nhăn nhó như tối hôm qua nữa . Phải nó-Bạch Dương-với tâm trạng không thể khá hơn khi ngày đầu nhận lớp.Đầu nó vẫn còn lủng bủng câu chuyện tối hôm qua.

-Muội sao cứ bướng bỉnh vậy hả,giờ muội muốn gì đây?

-Sao kaka cứ muốn làm theo ý kaka trong khi muội không thích,từ đầu đến cuối,kaka chỉ xem muội là một đứa trẻ con thôi.

-Tất cả mọi chuyện kaka cũng chỉ là muốn bảo vệ muội thôi.Có lẽ bố mẹ muội cũng mong điều đó.

-Tùy kaka vậy. -nó chỉ biết đáp lại có thể bởi vì mắt nó giờ đã nhòe đi vì nước,cổ họng nghẹn lại. Nó đi một mạch lên phòng.

Nhắc đến bố mẹ,nó đau,nổi đau cùng với nỗi nhớ dày vò trái tim nhỏ bé và non nớt của nó. Ngày đó,nó cũng là đứa trẻ bình thường,có bố và có mẹ,được nũng nịu,được yêu thương. Nó không xinh đẹp như bao đứa trẻ khác,cũng là con gia đình khá giả nhưng cuộc sống với nó,có bố và có mẹ,thế là đủ rồi. Nhưng hạnh phúc đã vụt khỏi tầm tay nó khi nó tròn 7 tuổi-cái tuổi mà những đứa trẻ khác được bố mẹ cầm tay đến trường. Còn nó,tâm hồn nó đã chết khi hay tin cả bố và mẹ ra đi sau một lần tai nạn. Nó trở thành đứa trẻ bất hạnh từ đó. Người luôn bên cạnh quan tâm chăm sóc nó không ai khác là anh-Bảo Bình. Anh lớn hơn nó 2 tuổi nhưng rất người lớn. Anh không phải là anh trai ruột của nó nhưng cùng chung cảnh ngộ với nó. May mắn hơn nó là anh được sống trong cô nhi viện từ lúc mới chào đời. Bởi anh là kết quả của sự mang thai ngoài ý muốn. Mẹ anh bỏ rơi anh và anh nghe người trong cô nhi viện kể lại rằng bà ấy có tới thăm anh mấy lần nhưng không cho anh biết. Khi anh học lớp 6 thì người ấy đã cùng người tình sang Mỹ sống.Nhưng anh không quan tâm,cũng không hận,không trách bố mẹ rằng đã sinh ra anh rồi lại bỏ rơi anh. Anh luôn tự hứa phải sống tốt và có trách nhiệm. Anh gặp nó vào một ngày không mưa không nắng,khi nó đang gây chiến tranh với bọn con trai và bị bọn nó xô té xuống hồ. Nó chẳng biết bơi,cũng chẳng kêu cứu,anh đã cứu nó lên và sưởi ấm nó từ giây phút đó. Lúc đó mặc dù có một căn nhà mẹ anh mua cho anh và dặn những người trong cô nhi viện rằng khi nào anh cần đến thì hãy đưa anh tới ở đó,anh vẫn đi làm thêm kiếm tiền nuôi nó.Anh hiểu nó hơn bất cứ ai. Và anh không cho phép bất cứ ai làm tổn thương đến nó-muội muội tội nghiệp. Còn nó,cũng thương kaka của nó. Nó bướng bỉnh,hay cãi lời kaka nhưng đến cuối cùng nó vẫn làm theo ý anh. Cũng là hôm nay là ngày đầu tiên nó vào lớp 11. Nó là trường hợp đặc biệt khi được vào trường Star-ngôi trường chuẩn dành cho những thiếu gia,cô chủ,còn nó,lí do duy nhất là nhờ vào cái học bổng.Bảo Bình từ khi rời cô nhi viện đã học cách sống tự lập. Anh đi làm 2 năm kiếm tiền nuôi nó ăn học. Mẹ anh đã gửi anh vào trường Star . Nội dung cuộc cãi nhau lúc tối là anh muốn nó đăng kí vào lớp học cùng anh với mục đích bảo vệ nó.

Chiếc quần jean cùng áo sơ mi trắng càng tôn thêm nét nữ sinh của nó với chiều cao khiêm tốn 3 mét bẻ đôi. Làn da không trắng mịn hồng hào hay phấn son chấm chút như những cô gái cùng trang lứa. Nó rời khỏi nhà lúc 6 giờ. Vẫn còn sớm,nó muốn đi sớm thoáng thả một chút cho bớt căng thẳng. Trường Star hiện lên khang trang khiến người ta phải choáng ngợp. Nó bước tới cổng và chiêm ngưỡng ngôi trường dưới con mắt tổng quát nhất. Đó là một ngôi trường với những dãy nhà cao tầng, có sân bóng, khu vui chơi, căn tin,hồ cá và nhiều “dịch vụ hỗ trợ cho học tập vui chơi” khác. Nó thầm nghĩ giá như mà bỏ mọi người vào chỗ này thì con người sẽ trở thành “động vật bậc cao siêu lười nhác” nhất bởi ở đây quá đầy đủ và tiện nghi.

Cũng hợp với cái tên Star ấy chứ-nó lẩm bẩm rồi một mình đi tìm lớp.Chợt nó ngược lên sân thượng-nơi cao nhất của trường Star với địa vị ngự trị của tầng 7(trường có 6 tầng),nó thấy một cậu con trai nằm vắt vẻo trên đó. Nó nhú mày tò mò: “có gì hay trên đó nhỉ”,rồi với cái ý nghĩ rất ngông của mình,sân thượng thẳng tắp mà không biết rằng đó là nơi cấm của trường vì lên đó rất nguy hiểm.

“đẹp thật”-nó khê reo lên khi mở ra trước mắt nó là toàn bộ khuôn viên của trường Star như một thế giới thu nhỏ. Toàn bộ giác quan phát huy tối đa ục ịch thưởng thức cái đẹp. Ồ, một hòn đá,nó thầm nghĩ,mày ở đây ô nhiễm môi trường quá(đá mà ô nhiễm môi trường đó bà con),rồi nó đá bay hòn đá.

“bụp” nó ngược nhìn lên và cái bóng neon trên cây cột tan xác. Nó chưa biết làm thế nào thì một giọng nói con trai vang lên:

- Cái quái gì nữa đây. Cậu có biết cậu vừa phá giấc ngủ của tôi không hả?

Nó khê chau mày nhìn về phía giọng nói phát ra . Một cậu con trai cao khảng 1m75 mắt đang đờ đẫn vì ngủ chưa đủ giấc.Khuôn mặt điển trai như diễn viên Hàn Quốc. Chỉ có điều trông bộ dạng cậu ta lúc này thật buồn cười. Thấy đối phương đang nhìn chằm chằm vào mình,cậu tỏ vẻ khó chịu quá lớn:

- Nè cậu kia,cậu là ai mà dám ở đây phá giấc ngủ của tôi hả?

Đáp lại sự giận giữ của cậu,nó cười mỉa mai nhưng mặt lạnh tanh:

- Là ai thì đã làm sao nào?

Cậu ta càng bực mình hơn. Có vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống luôn vậy.

- Cậu cũng quá đáng vừa thôi nha. Đây không phải là chỗ của cậu. Biến!

- Không thì sao?-vẫn thái độ lạnh lùng không cảm xúc.

- Nè đừng nghĩ cậu là con gái thì tôi không làm gì được cậu nhé. Tôi bực rồi đó.

- Chỗ này là của cậu hả? Làm ơn cho tôi xem giấy xác nhận quyền sử dụng.

- Cậu...

Đang đến mức cao trào thì có tiếng của bác bảo vệ:

- Cái gì thế này. Bóng đèn vỡ mất rồi. Hai cháu làm gì vậy hả?

Cùng lúc đó thầy hiệu phó cũng lên quát:

- Hai em làm gì ở đây? Lại còn làm vỡ bóng của nhà trường nữa. Đến giờ học rồi trốn lên đây làm gì hả?

Cậu con trai bắt đầu bực mình:

- Chuyện gì nữa đây. Thầy không tìm hiểu lí do mà nói em làm vỡ bóng đèn? Thầy có biết đó là tội vụ không người khác không?

- Em ...- thầy hiệu phó bối rối- Không lẽ cái bóng đèn tự nổ sao?

- Thưa thầy nhiệt độ cao thì nó nổ thôi. Thay cái mới là được chứ gì. Chắc thầy chưa học về nguyên lí nổ ra vì nhiệt hả?- cậu ta vẫn bướng bỉnh đáp lại “người thầy tội nghiệp”.

- Hai em... thế...hai em lên đây làm gì?

- Em buồn ngủ.

- Theo tôi xuống văn phòng- thầy hiệu phó tức giận quát lớn rồi một mạch xuống văn phòng.

Hai học sinh lẻo đẻo theo sau, lòng thầm trách ông bảo vệ to mồm.

văn phòng

- Hai em tên gì? –thầy hiệu trưởng với cái bụng bia ngồi như tổng thống trên ghế xoay nhìn thẳng vào hai học sinh vừa được thầy hiệu phó dẫn vào.

- Thầy không mời em uống trà sao?- hần vẫn ngỗ nghịch . Còn nó vẫn im lặng từ a đến á.

- Em ...- thầy hiệu trưởng ghé sát thì thầm-tên gì?

- Sư Tử- với thái độ kiêu ngạo có phần xem thường khinh bỉ và bất cần đời,hần tự tin đáp trả.

Dường như câu trả lời đã phát huy tác dụng. Thầy hiệu trưởng đơ trong 5 giây rồi hàng loạt biến đổi. Gương mặt thầy hiệu trưởng từ từ giãn ra có vẻ theo nguyên lí chất nở ra vì nhiệt của cậu con trai tên Sư Tử này. Còn riêng Bạch Dương,nó cảm thấy từ lúc gặp hần, nó đã có cảm giác đây là người không tầm thường.

- Sư Tử? À...lần sau đừng lên đó ngủ trong giờ học nữa em nhé- giọng điệu ngọt hơn cả đường nguyên chất khiến nó không khỏi rùng mình.

- Em về được rồi chứ?-cậu ta hỏi lớn.

- Ồ,dĩ nhiên. Em về lớp đi.

Cậu ta bước đi. Nó cũng bước theo nhưng tiếng gọi làm nó giật mình.

- Em kia đứng lại. –đó là giọng nói của thầy hiệu trưởng không mấy thiện cảm ném về phía nó. Nó quay lại, hần thì đứng tựa vào cửa như xem tòa tuyên án.

- Em làm hỏng bóng đèn của nhà trường?

- Dạ không!- lần này đến lượt nó thì vẫn đáp với thầy.

- Thế tại sao nó đang yên đang lành thì bóng đèn lại vỡ?

Nó chưa kịp trả lời thì hần lên tiếng:

- Thầy cũng hay nhỉ. Đáng lẽ thầy qua hỏi cái bóng đèn chứ sao lại hỏi cậu ta?

- Em à,cái này... thôi hai em về lớp đi. Haizzzzzzzzzz

- Vâng thầy ở lại vui vẻ nhé.

Rồi hần dẫn nó đi, ra ngoài hần mới bảo:

- Nay nhờ tôi cậu mới thoát được vụ này ấy nhé. Định thế nào đây?- về mặt hần lúc ấy trông đều vô cùng.

Nhưng trái lại,dường như cái khuôn mặt lạnh băng ấy chưa từng thay đổi , vẫn đứng đưng như cửa từng nhát vào người đối diện. Nó bình thản đáp lại như chưa có gì xảy ra:

- Thì sao nào?-một nụ cười khinh bỉ-cảm ơn nhưng không có cậu tôi vẫn có thể về lớp an toàn.

- Thái độ của cậu giờ là gì đây. Nếu như lúc nãy không có tôi nhé,cậu bị làm thiệt từ lâu rồi ấy chứ. Giờ cậu lại dùng thái độ đó nói chuyện với tôi à. Mà tôi cho cậu biết mọi người trong trường đều nể phục tôi đấy. Cậu có thấy thầy hiệu trưởng lúc nãy...

- Được rồi- nó cắt ngang-này nhé,tôi nói lại nếu không có cậu tôi vẫn về lớp an toàn.

- Cậu sẽ nói sao?

- Đó là việc của tôi. Cậu không cần quan tâm. Giờ thì về lớp của cậu đi.

- Tôi chưa thích về lớp. Cậu thích thì đi đi.

- Được-nói rồi nó bước nhanh qua dãy nhà A chỗ lớp nó học. Nó nghĩ giờ phải tìm lớp nếu không muốn về nhà nghe ca vọng cổ.

Còn hẳn, đứng đó quan sát. Một cái nhú mày khó hiểu. “cô gái này là ai?”

2. Chương 2

CHƯƠNG 2.

Nó thập thò ngoài cửa lớp, ngó qua khe cửa. Là anh, kaka của nó với khuôn mặt đẹp. Anh chính là thần tượng bất di bất dịch trong lòng nó. Người mà nó luôn yêu thương, tôn trọng và không bao giờ làm nó tổn thương. Anh chốc chốc lại nhìn qua cửa sổ như ngóng đợi một điều gì đó, đợi ột ai xuất hiện. Tự nhiên nó thấy có lỗi với anh kinh khủng. Biết anh luôn tốt với nó nhưng nó vẫn nóng tính và cãi bướng, người luôn nhường nhịn nó là anh. Nó lại cứ trẻ con “ngây thơ vô số tội”. Đang suy nghĩ miên man thì thầy giáo đứng đó từ lúc nào.

- Em là ai? - thầy nhìn nó với vẻ mặt đầy nghi ngờ và đôi mắt hình viên đạn

- À chào thầy - thoáng giật mình rồi lấy lại bình tĩnh trong 2 giây, nó nói tiếp - em tới nhận lớp.

Cái ánh nhìn đầy kiêu hãnh và thách thức. Đôi mắt trong veo, to tròn, nhưng đặc biệt là cái nhìn khiến người ta phải rùng mình khiếp sợ.

- Ồ... sao giờ này mới tới... em vào lớp đi.

Nó theo thầy vào lớp. Cái đầu tiên đập vào mắt nó là cái nhú mày của kaka nó. Rõ ràng sáng nay anh bảo đưa nó đi nhưng một mực nó đòi tự đi, anh đồng ý. Thế mà giờ này mới tới. Có lẽ anh không lo rằng nó đến muộn mà anh đang nghĩ tại sao nó đến muộn và suốt thời gian đó nó đã làm gì. Cũng khiến anh lo nhưng giờ có lẽ mọi thứ đã tạm ổn. Sau khi được biết đó là thầy giáo dạy Toán kiêm chủ nhiệm lớp, nó tự giới thiệu về bản thân mình.

- Chào thầy và các bạn, tôi tên là Bạch Dương, rất vui được biết thầy và làm quen với các bạn.

Tiếng một học sinh khác vang lên từ phía cuối lớp:

- Bạn giới thiệu rõ ràng chút nhé. Bố mẹ bạn làm nghề gì? Nhà bạn ở đâu? Gia đình thuộc diện gì? Còn nữa bạn vào đây học với tư cách gì? Trông bạn có vẻ nhà quê, hay là bạn...

- Tôi giới thiệu bản thân không phải trình bày sơ yếu lí lịch - nó cắt ngang lời nói chanh chua của cô bạn cuối lớp - tôi là ai à, một học sinh mới, gia đình tôi, kể cả tôi? Bạn hỏi tôi có tư cách gì học tại đây thì tôi hỏi bạn có tư cách gì khi điều tra chuyện gia đình tôi, còn nữa bạn trông tôi có vẻ nhà quê, nên bạn đoán tôi là gì? Nông dân hả? Bạn đi xem bói khối người thất nghiệp đấy.

Từng lời nói của nó như giáng từng nhát búa vào tai cô gái ấy. Cả lớp ai nấy đều giật mình. Bởi từ trước tới nay chưa có ai dám nói với hoa khôi của trường một cách táo bạo như vậy. Vì thế, cơn giận của cô nàng hoa khôi này lên tới tận não. Cô nàng toan đứng dậy khởi nghĩa thì thầy giáo giải vây.

- Được rồi, em xuống lớp chọn chỗ ngồi đi.

Nó đi một mạch xuống ngồi cạnh kaka của nó, nó liếc qua kaka. Anh khẽ cười nhẹ. Quả thật nụ cười của anh thật đẹp, nó không như ai kia cười như “vác cả nắng vào răng”, cũng không như ai đó cười “chói lóa”, đó là nụ cười dịu dàng như mơn bảo rằng “muội làm tốt lắm”. Nó chợt nhận ra lâu nay anh không cười với nó như vậy. Và nó muốn nụ cười đó mãi không biếm mất, nó làm tan đi những tảng băng trong lòng, sưởi ấm trái tim bé nhỏ của cô nàng Bạch Dương.

Nó bắt đầu cảm thấy nhàm chán khi suốt 2 tiếng đồng hồ ngồi tám chuyện làm quen nhau chỉ vì đợi một người nào đó nổi tiếng lắm. Nghe giảng hồ đồn có vẻ hót boy. Nó chẳng quan tâm là hót boy hay là hót...dog. Điều nó khó chịu là cứ ngồi im một chỗ thế này và chờ đợi. Nó cực kì ghét chờ đợi. Bên cạnh là kaka của nó cũng im lặng. Bất chợt nó khều tay kaka và bảo với một giọng điệu không thể không tự nhiên hơn:

- Chào bạn, mình có thể làm quen nhau không?

Kaka của nó đơ tập hai. Quay sang và bắt gặp cái nhìn gian xảo của nó. Anh cũng tự nhiên không kém:

- Được chứ,rất vui được gặp bạn. Mình tự giới thiệu mình tên là Bảo Bình.

- À tên của bạn rất giống tên một người tớ từng quen. Chỉ có điều...-nó làm ra vẻ đang suy nghĩ như những nhà khoa học giải phương trình khiến kaka của nó cũng tò mò.

- Có điều làm sao hả bạn?

- Có điều...bạn ... xấu xí hơn người ấy nhiều lắm. Haha

Anh bỗng bật cười trước câu nói hơi tếu của cô muội muội. Phải, nhưng anh chưa từng biết rằng nó tôn sùng anh như thế nào. Rồi nó đặt cánh tay anh ngay ngắn lên bàn và...gối đầu ngủ. Tất cả những hành động của nó đều lọt vào mắt cô hoa khôi không bỏ sót một chi tiết nào. Khó chịu dần dần rồi đây. Trong tương lai nó sẽ khó sống yên ổn với cô gái này.

Cánh cửa lớp vụt mở toang. Một cậu con trai tóc tía nhuộm màu phớt vàng,làn da trắng và với khuôn mặt phải nói hài hòa đến mức độ tuyệt đối. Dáng người cao ráo với bộ đồ hàng hiệu đắt tiền. Cậu bước vào trước bao con mắt ngó ngàng thán phục của những học sinh nam và những cặp mắt hình trái tim của những học sinh nữ. Đó là hotboy của trường Star đây mà. Những lời đồn quả là không sai. Cậu ta thực sự rất đẹp. Nhưng đó không phải nét đẹp “thiên sứ” như Bảo Bình mà là một nét đẹp có tính “ sát thương”. Cậu tiến lên bực giảng và giảng dạy.

- Xin chào tất cả mọi người. Tôi là Sư Tử. Rất vui được gặp lại, mong mọi người giúp đỡ.

Sư Tử? Cái tên nghe rất quen. Hình như nó đã nghe ở đâu rồi. Nhưng có lẽ trong mơ vì hiện giờ nó vẫn ngủ ngon lành trên cánh tay kaka nó. Lần này chẳng có cô cậu nào dám hỏi cung như lúc trước. Bỏ qua những sự trầm trồ của mọi người cậu ta xin phép thầy rồi xuống lớp. Hắn lướt qua một người quen quen,cổ lục lợi trí nhớ xem đã gặp ở đâu và...

- Dậy đi,cháy nhà rồi kìa- hắn hô toáng lên khiến nó giật mình tỉnh giấc. Cả lớp lại được phen hú hồn vì sự táo bạo của anh chàng hot boy.

Nó mơ màng tỉnh giấc,đã thấy hắn đứng cười sặc sụa.

- Cuối cùng cũng chịu dậy.Haha trả thù được rồi.- hắn mãn nguyện vì trò đùa này.

Còn nó thì đang mơ màng. Cái quái gì đang xảy ra vậy? Nó nhận ra hình như nó là trung tâm gây sự chú ý chứ không phải màn “ chào mừng” đặc sắc của hắn. Bao nhiêu ánh mắt nhìn vào nó như muốn dò xem tại sao hai người quen nhau,tại sao người hắn chú ý không phải là họ mà là nó. Nghe có mùi chết chóc không hề nhẹ. Nó vẫn đứng đờ như chưa có chuyện gì. Rồi bất chợt nhìn thẳng vào hắn:

- Thế là hòa nhé. Lúc này cậu là người đánh thức tôi. Gây hoang mang cho đối phương một cách trầm trọng. Vì vậy được xem là 2 lần trả thù và hết nợ nhé.

Khi hắn vẫn chưa hiểu gì thì cô nàng hoa khôi tiến lại gần họ.

- Chào Sư Tử, thật vui khi bạn đã trở lại.

Từ cách ăn nói đến cách ăn mặc,cô nàng luôn thu hút được đối phương một cách tuyệt đối. Thật xứng đáng với danh hiệu hoa khôi. Thiên Bình là người chăm chút cái đẹp hình thức với một làn da mịn màng,hồng phấn,bộ váy hồng càng tôn thêm nét kiều diễm của cô nàng. Cô thu hút ánh nhìn như một bản năng không thể cưỡng lại.

- Em ngồi ở đây-hắn liếc qua thầy chủ nhiệm và ngồi xuống bàn phía sau nó,không mấy may gì tới cô nàng Thiên Bình. Nhưng mục tiêu của cô lại hướng về một người khác-Bảo Bình.

Nó chẳng quan tâm nữa. Nó bỏ ngoài tai những gì đang xảy ra bằng một cái lắc đầu “oan gia ngõ hẹp là đây”

Thầy chủ nhiệm bảo lớp vẫn còn thiếu một học sinh nữa. Nhưng lớp vẫn bắt đầu họp. Hình như có một sự thiên vị về giai cấp ở đây.

Thầy bắt đầu phổ biến kế hoạch học tập trong năm. Bao nhiêu là quy định của lớp, rồi thì của nhà trường, không được làm cái này, nên làm cái kia. Nó thấy bất thường ở chỗ mọi quy định, mọi câu nói được giảm nhẹ về mức độ “sát thương và răn đe” một cách tối đa. Thế có nghĩa là nó cũng được hưởng kè. Ở thì cũng đúng, họ là con nhà dòng dõi quý tộc, đâu có như hai anh em nhà nó, mà cũng không phải, kaka của nó giờ cũng không phải nghèo như trước nữa vì mẹ anh chu cấp cho anh. Cái tên Sư Tử kia chắc cũng là con nhà giàu, nhìn bề ngoài có thể dễ dàng nhận biết. Trường mà có gì không vừa ý với họ là mấy ông hiệu trưởng hiệu phó xách đồ nghề về vườn như chơi, như cái trường hợp lúc sáng của tên Sư Tử kia chẳng hạn. Nó thầm nghĩ rốt cuộc đây là trường cấp 3 hay trường mẫu giáo đây.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3.

- Con về rồi à? Ở trường thế nào con? Ngày nhập học vui chứ?- mẹ Sư Tử vờ hỏi vừa nhìn cậu con trai mỉm cười.

- Vâng , cũng khá thú vị mẹ ạ!- cậu nhìn mẹ một cách hiền lành. Khó có ai biết rằng một người tính tình nóng nảy nhưng kiêu ngạo và quái gở như Sư Tử lại sở hữu một nụ cười đẹp như thế. Và chỉ với bố mẹ, hẳn mới thân thiện như thế thôi.

- Bạn bè, thầy cô thế nào hả con? Có ai gây sự với con không? Mọi người có ai làm khó gì con không?

- À ...-hắn chột thoảng nghĩ đến nó, nhưng vội dập tắt đi- mọi người vẫn thế. Như năm ngoái thôi mẹ. Học chẳng chỉ là một học sinh đăng kí lại vào lớp thôi. Tất cả đều ổn, mẹ đừng lo. Con lên phòng tắm cái đã nha mẹ?

- Ừ . Tắm rồi xuống ăn cơm nhé con. Bố con cũng sắp về đến nhà rồi đó.

Như thường lệ, hắn hôn nhẹ lên má mẹ rồi đi lên phòng. Đóng cửa lại, cô gái kì quặc lúc sáng lại hiện lên trong đầu hắn. Rõ ràng hắn là mẫu người thấy phiền nhất là mấy cái chuyện dính tới con gái. Nhìn bên ngoài cô gái này trông rất bình thường, hắn cũng chưa gặp lần nào. Rốt cuộc cô gái này là ai? Mà sao hắn lại quan tâm chứ. Hắn cười buồn cho cái thái độ điên khùng của mình.

- Muội muội, dậy học bài thôi, ngủ sớm thế hả?- Bảo Bình lên tiếng nhắc em gái khi thấy đèn trong phòng nó tắt ngủm lúc 19h.

- Không, muội ngủ rồi. Không học bài đâu, kaka học bài đi, đừng gọi muội dậy- nó đáp lại bằng cái giọng nửa tỉnh nửa mơ.

- Muội thật là...mai là buổi học chính thức đầu tiên mà không chuẩn bị gì cả, kaka bó tay với muội. Anh khê lắc đầu cười vì bản tính ngông của nó ngày nào vẫn không thay đổi. Nó là thế khó mà ép buộc nó học bài trong lúc buồn ngủ. Nó là chúa lười biếng mà. Anh trở về phòng chuẩn bị cho ngày mai, chuẩn bị luôn cho nó. Anh là thế luôn chu đáo và nó càng trẻ con bao nhiêu thì anh càng người lớn bấy nhiêu. Còn nó, sự nghiệp lúc này là ngủ.

Nó bắt đầu vào lớp trong tâm trạng “thèm ngủ” mặc dù hôm qua đã ngủ từ 7 giờ tối. Nó lại chỗ ngồi hôm qua thì phát hiện một sự lạ- cái chỗ lẽ ra là của nó thì lại có người nào đó đã chiếm mất rồi. Xác định đối tượng chiếm địa bàn, não nó hoạt động một cách tối đa xem đó là ai và sau khi xử lí dữ liệu, nó xác định đó là...cô hoa khôi Thiên Bình. Thấy nó tiến lại gần, Thiên Bình vội đáp lại sợ sẽ bị một trận bẽ mặt như hôm qua:

- Bạn Bạch Dương à, mình ngồi đây nhé. Mình học yếu quá nên phải có người kèm. Bạn Bảo Bình học rất giỏi nên mình muốn...

Có ngốc mới không nhận ra cô nàng đang cựa cằm kaka của cô. Trong khi Bảo Bình bối rối thì nó nhún vai như không có gì:

- Được thôi. Mong bạn qua đó đừng làm ảnh hưởng tới việc học của người khác là được- rồi nó ngồi xuống chỗ bàn 3 cạnh một cô bé cũng khá là xinh xắn, với giọng nói mềm dẻo như kẹo kéo. Cũng dễ thương và nụ cười rất tươi. Ngồi trên nó là một cô gái ăn mặc gọn gàng, lịch sự và trông thật thanh cao với cặp kính cận dày cộm. Nó đoán cô này chắc siêng học lắm đây mà, chẳng bù cho nó (học thế mà vào được trường nhờ học bổng??). Ngay dưới nó là một anh chàng tóc hạt dẻ, da trắng tự nhiên cũng trông có vẻ thân thiện. Nó bắt đầu like cái chỗ ngồi này, “nếu kaka nó mà qua đây nữa thì hoàn hảo”-nó thầm nghĩ vậy. Nó liếc qua kaka nó bắt gặp ánh mắt của anh cũng đang nhìn mình, nó lại vờ ngây thơ vô số tội.

Hôm nay Sư Tử không đến lớp, hoặc là đến lớp muộn- nó thầm nghĩ vậy nhưng 2 phút sau nó thấy mình sai lầm khi thấy hân đang ngủ ngon lành trên bàn. Nó cũng chẳng để ý nữa.

- Trước kia bạn học trường nào?- câu hỏi của cậu bạn bàn sau làm nó giật cả mình. Nó toan quay lại bảo rằng “ở trường cậu không được học kĩ năng hỏi đúng lúc đúng người đúng thời điểm hay sao” nhưng quay lại bắt gặp nụ cười thân thiện của cậu ấy, nó xoay sang hướng trả lời “xã giao không sát thương”.

- À ...trường Minh Đức.- trả lời ngắn gọn và đủ thông tin là phương châm trả lời người khác của nó.

- Chào bạn- cậu ta vẫn kiên nhẫn- mình là Kim Ngưu. Rất vui khi được làm quen với bạn.

Nó cười nhẹ nhưng khó mà nhận ra đó là nụ cười. Một năm qua kể từ ngày ấy, nó đã chôn chặt cái nụ cười tươi tắn vào tim và đóng vai một bản sao hoàn hảo của chính mình. Nó nhận lấy nụ cười giả tạo cũng có, mỉa mai cũng có, khinh bỉ cũng có và khuôn mặt lạnh như tiền khiến Bảo Bình không khỏi xót xa. Nhưng anh hoàn toàn bất lực, chỉ biết bên cạnh nó, giúp đỡ khi nó cần. Với nó, thế là đủ, có lẽ anh hiểu nó hơn bất kì người nào khác.

Nó quay lên thì cô bé kính cận quay xuống:

- Mình là Xử Nữ, chúng mình làm quen nhau nhé?

Xử Nữ? cái tên nghe rất quen. Hình như nó đã nghe ở đâu đó rồi nhưng lục lọi bộ nhớ 512kb của nó cũng không thể nhớ ra.

- Xử Nữ sao?- nó lại suy nghĩ.

Cô nàng Xử Nữ cảm thấy hào hứng khi được chú ý liền giải thích thêm mà theo nó thì cô ta có vẻ đang khoe tài.

- Mình đoạt giải Nhì môn Văn kì thi cấp thành phố năm ngoái đó bạn. Hi hi.

- À ...-nó nhớ rồi- bạn giỏi nhỉ. Trường mình cũng có nghe tên bạn và cũng có nhiều bạn ngưỡng mộ lắm- nó khen xã giao nhưng cô nàng Xử Nữ không khỏi tự hào.

- Hi hi, có gì đâu bạn, còn khối người giỏi hơn mình ấy chứ.

Nó không nói gì. Nó chỉ mong giờ này thầy cô vào lớp cho nó khỏi nghe mấy câu quảng cáo rât hết cả tai.

Một bóng người lướt qua mặt nó và lướt qua kí ức nó. Ai mà quen thế nhỉ? Nó không khỏi thắc mắc. Cậu ta bước vào và ngồi bàn đầu làm cho nó không thể nhìn thấy mặt được nhưng cái hình dáng này rất quen tưởng chừng như không bao giờ quên được. Tuy nhiên nó là người biết kìm nén cảm xúc rất tốt. Nó lắc đầu “không có gì đâu, chỉ là giống thôi mà”.

Thầy giáo bước vào lớp. Cả lớp đứng dậy chào, vài cô cậu còn đang đùa nghịch nhau. Thầy nhìn quanh lớp một lượt rồi đứng lên bục giảng, với vẻ yên tâm, thầy tươi cười nói:

- Hôm nay lớp ta đã có mặt đông đủ các thành viên rồi. Tuy nhiên, còn một bạn hôm nhập học không tới. Em lên giới thiệu được chứ?

Cả lớp xì xào bàn tán. Hôm qua thầy cũng nói là lớp vắng một người. Mọi người đều cũng nghĩ người đó là ai. Dù gì cũng học chung một năm rồi mà.

- Vâng -rồi cậu ta bước lên bục- chào các bạn, rất vui khi chúng ta lại được gặp nhau- haha (cậu ta cười một cách tự nhiên)- mình là Nhân Mã, chắc không cần giới thiệu kĩ đâu nhỉ?

Nhân Mã, là Nhân Mã ư. Nó bắt đầu choáng dần dần. Lẽ nào có sự trùng hợp

thế này? Nhân Mã sao ở đây? Vâng, một điều là nó có quen biết Nhân Mã. Kí ức ngày xưa kéo về. Nó cảm thấy ngọt ngào đến khó thở. Toàn thân nó như đang bay lên mây và bốc hơi từ từ. Nó không kiểm soát được cảm xúc của nó. Phải, nó là đứa mạnh mẽ, biết giấu cảm xúc sau nụ cười “lạnh” nhưng tại sao, tại sao?. Một giọt nước mắt vội vàng rơi. Tuy nhiên, lúc này, mọi con mắt đều đổ dồn về phía Nhân Mã nên không ai chú ý đến nó.

Hết giờ học nó không về mà đi thẳng một mạch tới công viên. Nó nghĩ nó cần bình tĩnh. Sáng nay là buổi học đầu tiên nhưng sự xuất hiện của Nhân Mã làm nó không thể tập trung vào học được. Một lần nữa, nó lại đau khi nghĩ về quá khứ. Nhân Mã đó cũng chính là Nhân Mã của một năm về trước.

- Cậu phải chuyển trường thật sao? Nhân Mã?- giọng một cô gái nhỏ nhẹ cất lên mang theo nỗi buồn của sự xa cách.

- Ừ mình sẽ chuyển trường- cậu con trai kia vừa nói vừa nhìn vào khoảng không trước mắt- mọi chuyện cậu hãy xem như đó chỉ là trò đùa của trẻ con thôi nhé.

Cô gái đó chính là nó – Bạch Dương của một năm về trước. Còn cậu con trai kia là Nhân Mã. Giọng nói có chút hững hờ làm nó rất buồn.

- Chẳng lẽ...

- Bạch Dương à. Ai cũng hiểu chúng ta không thể ở cạnh nhau. Cậu biết mà, giống như trẻ con vậy đó. Nếu chúng ta làm thành một cặp thì buồn cười lắm phải không hả. Haha, vậy nên tớ mong cậu đừng quá ảo tưởng nữa. Cậu nghèo, lại không cha không mẹ, cậu nghĩ tớ chấp nhận chuyện đó sao?

- Nhân Mã, không phải cậu nói tớ là một nửa của cuộc đời cậu, tại sao bây giờ cậu lại nói thế? Cậu đang đùa tớ có phải không? Đây, mình biết cậu hay đùa nhưng gameover rồi nhé.

- Không cậu nghĩ tớ đùa sao? Có khủng mới đùa với cậu ý. Cậu nghĩ mình là ai mà tớ phải đùa với cậu hả? Hoang đường. Cậu chẳng qua là thứ đồ chơi làm thú vui cho người khác mà thôi. Thích thì đùa không thích thì bỏ đi. Có gì đâu. Cậu đừng nghĩ ai thật lòng với cậu. Tớ nói cho cậu biết người như cậu có tìm cả đời cũng không có ai yêu người như cậu thật lòng đâu. Vừa nghèo vừa dễ tin người. Hahaha.

“bốp” một cái tát in nguyên trên khuôn mặt Nhân Mã khiến cậu ta choáng váng. Đồ chơi làm thú vui cho người khác ư? Nhân Mã xem nó là một thứ đồ chơi, chơi chán thì bỏ? Nó ghét nhất loại người nói dối, loại người đem tình cảm ra đùa giỡn đối với nó thật đáng xem thường. Nó khinh bỉ người coi trọng bề ngoài và tiền bạc. Giờ đây, nó không muốn đánh đập cậu ta, cũng không muốn trách cứ tại sao xem nó là thứ đồ chơi hay tại sao sinh ra nó không hoàn cảnh này. Nó không trách cứ ai cả, không trách cứ điều gì. Có trách thì trách bản thân nó không có gì để giữ được tình yêu. Hóa ra nghèo cũng là một cái tội, không xinh đẹp cũng là một cái tội nữa. Nó cần suy nghĩ, cần sẽ chia sẻ sao không có ai ở bên nó. Nhưng nó đã nhầm. Anh đã đi tìm nó khắp nơi, anh đi mọi chỗ có thể đến miễn là tìm thấy nó. Anh vui mừng tột cùng khi thấy nó vẫn ngồi đó và anh hiểu chuyện gì đang xảy ra với nó. Anh đến bên ôm nó vào lòng như lắng nghe nhịp đập của trái tim nó. Anh sợ mất nó, mất người em gái mà anh yêu thương. Anh không dám nghĩ tới. Nó không nói gì. Và nó khóc, khóc trong lòng anh, khóc như chưa bao giờ được khóc. Nhìn nó thế này anh đau lắm. Anh chỉ biết có thế này, bên nó khi nó cần và sưởi ấm trái tim nó. Nó đã bị tổn thương, vết thương trong lòng nó không ai biết sâu cỡ nào. Nó chết từng phút một. Lúc này anh là người nó cần nhất nhưng anh chưa làm được gì cho nó cả. Nó biết anh lo lắng cho nó, nó thương anh và nó không muốn vì nó mà anh gục ngã, nó không muốn điều đó xảy ra và tự hứa với mình phải mạnh mẽ lên để sống. Và nó, nước mắt nó đã khô từ khoảnh khắc đó.

Phải chăng khi bị tổn thương ta mới biết trước đây ta đã sống thế nào? Phải chăng con người mạnh mẽ là con người biết giấu nội tâm vào trong cái vỏ để dè dặt về vẫn một mình với bóng tối? Cuộc đời vẫn đẹp khi lòng người nghĩ về nó đẹp. Dù sao cũng phải lạc quan mà sống thôi. Nhưng sống lạc quan không có nghĩa là không có những sai lầm mà tận đến khi kết thúc ta mới nhận ra được.

- Giờ này sao cậu lại ở đây?- giọng nói trầm ấm của một cậu con trai vang lên sau lưng. Nó quay lại về phía tiếng nói. Là Kim Ngưu. Nó cũng có chút ấn tượng với cậu bạn bàn dưới này bởi giọng nói khá là chân thành. Tuy nhiên trong lòng nó, ngoài anh ra, nó không tin bất cứ ai cả.

- Uhm...

Kim Ngưu khẽ đến và ngồi bên cạnh nó. Nó không nhìn sang,nhưng nó biết cậu bạn này đang nhìn nó.

- Cậu...buồn chuyện gì sao?- Kim Ngưu hỏi nhỏ.

- Không có gì!

- Nói thật là tớ thấy ấn tượng với cậu ngay từ ngày đầu nhận lớp –Kim Ngưu khẽ cười –tớ muốn làm bạn với cậu.

Nó vẫn mặt lạnh tanh,vẫn ánh mắt cương trực nhưng đầy sát thương đó chăm chú nhìn ra xa,nơi những gia đình tụ họp đi chơi. Kim Ngưu nhận ra điều đó,cậu hỏi nhỏ:

- Gia đình cậu...?

- Sao nào? –nó hỏi lại trống không.

- Không sao? Chỉ là cậu mới chuyển lớp nên... –cậu ta ấp úng.

- Nên sao nào? Liên quan gì cậu? – nó khẽ cười một cái khinh bỉ rồi đứng dậy bước về nhà. “ Quan trọng chuyện xuất thân đến thế sao? Cũng giống như Thiên Bình và những người nhà giàu vô tình khác mà thôi” –nó thầm nghĩ. Kim Ngưu cũng đứng dậy đột nhiên nói to:

- Cậu...sao cứ phải lạnh lùng như thế? Bản chất của cậu là thế sao? Sao cậu bảo thủ quá vậy? Sao không thể mở lòng kết bạn chứ? Là cậu đang diễn xuất. Vai diễn của cậu không hợp đâu,khả năng diễn xuất của cậu tệ lắm.

Nhưng nói thế nào nó cũng bước đi. Cái gì chứ? Cậu ta làm sao hiểu được nội tâm của nó? Cậu ta nghĩ mình là ai? Diễn xuất ư? Đúng, nó đang diễn và người dựng kịch bản và đạo diễn cũng là nó. Kết bạn ư? Nó có thể kết bạn khi mất lòng tin sao? Hai chữ kết bạn? Thật buồn cười...

4. Chương 4

CHƯƠNG 4.

Nhân Mã hôm qua không hề thấy nó. Hôm nay,cậu bạn đi học sớm hơn thường ngày. Cậu ta vừa đi vừa nhìn ngắc xung quanh như đang kiểm chỗ ngự trị cho cái tật ăn chơi của mình. “thật vui biết bao khi cuộc đời này không phải học mà chỉ biết rong chơi. Cậu ta là một con ngựa,một con ngựa hoang chưa được thuần hóa và chỉ làm theo sở thích của mình. Cậu không bị bó buộc bởi một cái gì cả.

Đang có vẻ yêu đời lắm thì do không nhìn đường đã đụng trúng một cô gái cùng lớp. Nhìn lại mới biết người đó là cô bạn Song Ngư.

- Ố ờ, chào người đẹp. Đi đâu mà vội mà vàng , mà vấp phải đá mà quàng chân anh thế này.

- Xin lỗi nhé Nhân Mã –Song Ngư vẫn giọng yếu ớt của ngày nào –tớ vội quá nên... xin lỗi cậu.

- Hihi. Người đẹp chớ khách sáo nha. Là tại hạ thất kính mới đúng chứ. –Nhân Mã thật hài hước.

- Cậu vẫn hài hước như trước nhỉ Nhân Mã. –Song Ngư mỉm cười.

- Ồ quá khen quá khen. Hehe...

Vừa lúc đó Sư Tử cũng tới. Nghe cuộc trò chuyện của hai người, hần xen vào:

- Vui nhỉ? Ngọn gió nào đưa Nhân Mã thiếu gia đi học sớm vậy chứ?

- À quá lời rồi. Ai chả biết Sư Tử thiếu gia trong trường này không ai dám qua mặt chứ? Nghĩ Nhân Mã tôi đây có mấy gan đây.

Đúng là những đứa con của những nhà kinh doanh có tiếng, cách đối thoại của họ thật không giống như những học sinh lớp 11 chút nào.

- Chào bạn Song Ngư, hôm nay cũng đi học sớm vậy sao? – Sư Tử nhìn sang và thấy Song Ngư đang nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

- À ...ờ mình quen rồi – Song Ngư đỏ mặt ấp úng.

Đúng ra cô nàng đã say nắng Sư Tử từ năm lớp 10 nhưng không dám nói. Cô nàng chỉ len lén ngắm nhìn hắn bằng ánh mắt ngọt ngào yêu thương. Nhưng hắn lại không hề hay biết hoặc hắn biết mà không quan tâm nhưng vẫn cố làm như không biết. Ba người cùng nhau vào lớp.

Hôm nay Bảo Bình phải ra sân bay đón mẹ anh trở về nên không thể đi học. Nó đi một mình. Trên cái xe đạp, nó cứ suy nghĩ về chuyện của nó. Nó đã lớn rồi, mẹ anh cũng đã trở về, nó nên rời khỏi căn nhà đó. Nhưng nó lại sợ anh không đồng ý. Bởi trong lòng nó tự hứa là không làm anh buồn. Nó không biết phải làm sao cho phải. Đang suy nghĩ thì cái xe đạp nó đột nhiên dõ chứng không chạy nữa. Nó hết chửi rửa cái xe rồi lại chốc chốc chọi một cái vào bánh xe (hành hạ thể xác và tinh thần ý mà) nhưng cái xe vẫn cứ đứng không chịu chạy. Cũng sắp vào học rồi, nó sẽ muộn mất. Đang bối rối không biết làm thế nào thì một chiếc xe ô tô chạy tới và dừng lại sát bên nó. Người trong xe là Kim Ngư. Cậu ta bước ra ngắm nghía chiếc xe rồi nói:

- Xe bị hỏng rồi. Cậu lên xe tớ đi rồi cùng tới trường. Thế này không ổn đâu, sắp vào học rồi đó.

Đáp lại sự nhiệt tình của Kim Ngư nó chỉ đơn giản một câu:

- Cảm ơn bạn và gia đình. Không cần đâu.

Kim Ngư bật cười trước câu nói hóm hỉnh của nó, cậu ta vẫn không chịu tha:

- Tớ nói thật đấy. Cậu cứ lên xe của tớ đi. Không sao đâu, tớ không bắt cóc cậu đâu mà sợ.

Nó vẫn im lặng không nói gì. Kim Ngư bắt đầu bực mình:

- Này, cậu thôi cái kiểu lạnh lùng đó đi được không hả? Sao cứ phải cảnh giác đến vậy? Cậu bỏ ngoài những sự quan tâm thật lòng từ tớ vì cậu nghĩ tớ lừa gì cậu hả? Rốt cuộc tim cậu có phải làm từ sắt hay không. Này nhé, tớ không có ý gì khác ngoài làm bạn với cậu đâu.

Nó cảnh giác ư? Cảnh giác chuyện gì? Cảnh giác trước những cảm dỗ ư? Cậu ta là người thế nào? Tại sao nó lại không thể phản kháng trước những câu nói lúc này? Phải chăng đó cũng là ý của nó?

Kim Ngư vẫn tiếp tục thuyết phục. Lần này cậu ta đến cạnh nó.

- Nghe nói cậu vào trường là nhờ học bổng? – bắt gặp ánh mắt lạnh lùng và cái nhìn đầy nghi hoặc của Bạch Dương, cậu ta ấp úng – không...kh..không có ý gì khác...chỉ là...là tớ muốn cậu giúp tớ trong học tập. Thế thôi.

- Hóa ra là vậy. – nó mỉa mai với điệu cười khinh bỉ. – cuối cùng cũng chỉ là có mục đích mà thôi.

- Thực ra đó là lí do phụ thôi, tớ hoàn toàn không như cậu nghĩ. Tớ thấy cậu tính tình thẳng thắn nên muốn làm bạn với cậu thôi...tớ không có ý lợi dụng cậu...

- Thôi được rồi. Cậu đi đi. – nói rồi nó dắt xe đạp vào một quán sửa xe nào đó rồi đi bộ đến trường. Kim Ngư tình nguyện đi bộ cùng nó nhưng nó vẫn như chẳng có gì xảy ra.

Vào đến cổng trường thì vừa giờ vào lớp. Nó bước vào trước con mắt của bao nhiêu người. Nó vẫn sợ đối diện với ánh mắt đó. Trong lòng nó đã nghĩ nếu gặp người ấy, nó sẽ làm gì. Nó đẹp qua tất cả và ngồi vào chỗ. Cô bạn kế bên Song Ngư tặng cho nó nụ cười tỏa nắng. Phen này trưa về khỏi ăn cơm cũng không lo đói rồi đây. Cảm giác như có ai nhìn mình, nó nhìn lên. Là Nhân Mã. Nhân Mã đứng trước mặt nó. Vẫn cái nụ cười thân thiện đó đã giết chết bao người, khi nó chưa biết làm gì thì Nhân Mã chìa tay ra:

- Chào bạn, nghe nói bạn là học sinh mới. Hân hạnh làm quen. Tớ là Nhân Mã.

Nhân Mã đang làm cái gì vậy? Giới thiệu với nó sao? Nhân Mã đang đùa với nó sao? Nhưng cái ánh mắt đó có vẻ không giống đùa lắm.

- Mình có quen nhau sao? –nó hỏi lại.

- Ồ không. Tất nhiên là không quen rồi,cho nên giờ tớ muốn làm quen với cậu không được hả?

- Nhưng tôi thì không muốn làm quen với cậu. Hiểu chứ?

Nhân Mã đứng đờ như cây cơ. Cả lớp được pha bất ngờ hoành tráng. Sư Tử mỉm cười “có cá tính, thú vị lắm”,Kim Ngưu sững sốt vì dù gì Nhân Mã cũng không phải là không có tiếng tăm trong trường. Còn nó,cũng bất ngờ trước câu nói của nó. Nó có thể đối đáp như thế sao? Nó mạnh mẽ hơn nó nghĩ.

Thầy giáo vào lớp. Hôm nay lớp sẽ bầu ban cán sự lớp. Kim Ngưu là lớp trưởng cũ. Mọi người không có thành kiến nhưng giờ ai cũng muốn lớp trưởng là cậu hot boy Sư Tử. Lớp phó học tập là cô bé kính cận Xử Nữ,lớp đang thiếu một đội cờ đỏ. Vậy lớp trưởng và đội cờ đỏ sẽ là ai?

- Tớ nghĩ lớp trưởng là Sư Tử. –anh chàng Cự Giải lên tiếng. Tớ nghĩ Sư Tử có năng lực.

- Tớ thì nghĩ rằng Kim Ngưu vẫn làm tốt chức vụ của mình trong năm nay và thậm chí năm tới nữa. Năm trước không phải bạn ấy đã giúp đỡ nhiều bạn trong lớp sao với lại bạn ấy cũng rất gương mẫu đó thôi. –cô nàng bím tóc đuôi sam với cái miệng chum chím xinh xắn phản đối Cự Giải.

Chợt Sư Tử đứng dậy phát biểu:

- Cảm ơn những người đã ủng hộ tớ, nhưng cái chức lớn thế này chỉ những người như bạn Kim Ngưu mới làm được thôi. Bây giờ tớ mà làm lớp trưởng thì nực cười lắm,ra đường còn bị đánh cho tơi tả chứ chả chơi,bạn Kim Ngưu nhỉ?

Kim Ngưu giật mình vì tức giận nhưng anh chàng với bản tính hiền lành và khả năng chịu đựng cực kì cao,cậu ta gặng nhịn. Nhưng không dừng lại ở đó một giọng nữ sinh vang lên:

- Ý cậu là gì? Cậu nghĩ cậu có thể xúc phạm và coi rẻ người khác như vậy sao? Ồ thì cậu không có ý với cái chức này. Tuy nhiên mọi người sẽ nghi ngờ nếu câu nói của cậu là có ý tranh giành đó !

Cả lớp vô cùng bất ngờ,hàng chục cặp mắt ném về phía giọng nói đó. Là nó –Bạch Dương với giọng nói đanh thép có phần thách thức đối phương. Có tiếng xì xào bàn tán. Nhưng không dám nói to nếu không muốn ngày mai với cái giấy đuổi học về trình bố mẹ làm quà lưu niệm. Cả Kim Ngưu cũng bất ngờ. “ Người dám đối mặt với Sư Tử là cô ấy sao? Lẽ nào cô ấy không biết Sư Tử là ai? Nhưng cũng không đúng,hôm nhập học chẳng phải hai người họ đã biết nhau và còn cãi nhau nữa sao? Cô gái này... là ai? Nếu người bình thường lẽ nào không sợ quyền thế.” –đó là suy nghĩ của Kim Ngưu –nhưng dù sao cậu khâm phục bởi tính dũng cảm và thẳng thắn của Bạch Dương. Kim Ngưu thật sự muốn làm bạn với người này.

Nhưng Sư Tử là ai? Hắn cũng không vừa. Hắn thuộc kiểu người càng tức càng chọc,càng bị mắng thì càng dây vào.

- Vậy sao? Bạn mới vào lớp,chắc bạn cũng có hứng thú với cái cương vị này,nếu không mình cũng hơi nghi ngờ đó,bạn Bạch Dương.

- Vâng, và nếu như cậu nghĩ thế thì mình cũng rất hân hạnh. Chỉ tiếc là chưa chắc ai cũng như cậu đâu Sư Tử ạ. Cậu nói bạn Kim Ngưu nếu như bạn nhận được chức vụ này..à không,là vẫn giữ nguyên chức vụ này thì sẽ GATO mà,cậu nghĩ mọi người không nhận ra đó là nói đến chính bản thân cậu? Phải không Sư Tử?

- Cậu...- Sư Tử không nói được gì nữa vì cú trả đòn quá mạnh. Đây mới là đối thủ đáng chú ý của Sư Tử. Mọi người thì vừa buồn cười vừa lo sợ cho số phận gan lì của Bạch Dương. Sau này sẽ khó sống đây...

Thầy giáo quyết định Kim Ngưu vẫn giữ chức lớp trưởng,đội cờ đỏ được giao cho cô nàng Song Tử.

Nó đi bộ qua chỗ sửa xe lấy xe về. Kim Ngưu đi cùng nó.

- Sao cậu lại giúp tớ? –cậu bần khoản hỏi.

- Tại sao tớ không thể giúp? –nó hỏi lại bằng quơ.

- Cậu rõ ràng biết Sư Tử là ai sao còn muốn giúp tớ? Đụng đến công tử này,cậu sẽ gặp phiền phức lớn đấy.

Nhìn Kim Ngưu,nó chợt thấy ánh mắt lo lắng chân thành của cậu ta, có một cảm giác tin tưởng ở con người này? Phải chăng nó đã mất khả năng “miễn dịch” với bọn con trai rồi sao? Nó cũng đang tự hỏi Sư Tử là ai sao ai nấy đều nề phục như vậy. Nó biết trong trường tất cả mọi học sinh đều là con nhà giàu, có quyền thế. Nhưng Sư Tử ngỗ ngáo và được kính nể hơn nhiều. Một người dám lên nơi cấm của trường để ngủ trong giờ học, một người dám chọc tức thầy hiệu phó, uy hiếp thầy hiệu trưởng như thế quả thật chỉ có mình hắn.

- Chẳng phải cậu muốn là bạn tôi còn gì? –nói xong thì nó đi. Còn Kim Ngưu vẫn đứng đó và dường như cậu đã dần hiểu ra.

Nó bước vào nhà. Anh đang chuẩn bị cơm,nó bước vào. Hôm nay anh nó thật đẹp trai. Ừ mà anh nó ngày nào mà chẳng thế. Nó nhìn anh, nó có nên nói với anh ý của nó hay không? Anh có giận nó không? Anh buồn thì nó sẽ không làm dù trời có sụp xuống. Thấy nó cứ đứng nhìn anh như thế anh bật cười lại gần nó.

- Đây làm gì mà đứng nhìn kaka khiếp thế. Nhìn hết vẻ đẹp của kaka rồi sau này ai lấy kaka của muội nữa. Hì hì.

- Uhm...hì hì. Kaka của muội mà ai dám chê chứ. Ai mà không lấy kaka thì muội cho nó bay xác luôn.

- Thôi đi cô nương. Đừng quậy nữa là kaka yên tâm rồi. Muội lên phòng thay đồ rồi xuống ăn cơm.

- Dạ. –nó chạy nhanh lên phòng. Chợt nó thấy một người phụ nữ bước ra từ phòng tắm.

- Cháu chào cô ạ. –nó lễ phép. Nó đoán đó là mẹ anh.

- Uhm! –người phụ nữ có vẻ không vui,bước xuống lầu.

- Mẹ à. Đây là cô em gái con đã nhiều lần kể với mẹ,là muội muội yêu quý của con đó mẹ à –rồi anh quay sang nó –đây là mẹ kaka mới từ Mỹ về muội này.

- Cháu chào cô ạ. –nó biết điều chào hỏi trước.

- Không dám. –mẹ anh không vui. –đây đâu phải là nhà tình thương đâu,ai ở cũng được sao? Huống hồ là một đứa không có...

Nó cảm giác bị xúc phạm nặng nề. Nó đã làm gì chứ? Sao ai cũng quan trọng chuyện gia đình,giàu nghèo. Nó nói xin lỗi một tiếng rồi chạy vụt lên phòng đóng cửa. Nó không thể tiếp tục để người khác xúc phạm đến nó. Cứ hể nhắc đến thân phận nó là nó không thể kiềm chế mình. Nó làm gì sai chứ? Nếu bà ấy là người xa lạ, nếu bà ấy không phải là người sinh ra anh hoặc nếu không có anh ở đây thì nó sẽ cho bà ta một cái tát rồi.

- Sao mẹ lại nói như thế với cô ấy. Cô ấy là ai không quan trọng, quan trọng là đó là cô em gái của con. Con mong mẹ lần sau đừng như vậy nữa. Giàu nghèo, thân thế gia đình quan trọng với mẹ vậy sao? –anh bực mình gắt lên.

- Con ... nhưng con còn có sự nghiệp...không thể...

- Mẹ à, mẹ nên hiểu rằng nó là động lực để con sống tiếp. Không có nó,con đã không nhìn cuộc sống nhiều màu thế này từ khi biết được bố mẹ bỏ rơi con,con hoàn toàn suy sụp. Con mong mẹ đừng suy nghĩ như thế nữa.

Anh chạy lên phòng nó,gõ cửa gọi nó. Không phải nó giận anh,nó không muốn gặp anh. Nó muốn ôm anh và khóc lăm chút. Nhưng mà nó không muốn anh nhìn thấy nó trong lúc này. Anh bất lực. Anh hiểu nó mà. Nó chỉ đứng trong phòng. Nó muốn mở cửa cho anh. Nó lại khóc. Nó đau,anh cũng đau nỗi đau như nó. Anh chỉ biết đứng ở cửa cảm nhận cái nỗi đau và những xúc phạm nó phải nghe. Anh hiểu nó mạnh mẽ chỉ là bề ngoài. Nó càng mạnh mẽ bao nhiêu thì càng yếu đuối và càng bị tổn thương bấy nhiêu. Nó càng cười bao nhiêu thì càng giả tạo bấy nhiêu. Nó có thể giấu được mọi người. Nhưng không bao giờ nó giấu được anh..

5. Chương 5

CHƯƠNG 5.

Gần kết thúc tiết học,thầy giáo dặn học sinh:

- Tuần sau chúng ta có tiết thực hành. Các em nhớ đọc bài mới và chuẩn bị dụng cụ đầy đủ như trong sách đã yêu cầu nhé. Chúng ta sẽ thực hành theo nhóm. Mỗi nhóm sẽ chỉ gồm 3 bạn thôi và các em tự bắt nhóm với nhau để làm. Điểm thực hành là điểm 15 phút nên các em nhớ chuẩn bị chu đáo và thực hành nghiêm túc nhé.

Cả lớp ồn ào về việc sẽ bắt cặp với ai. Ai cũng mong mình chung nhóm với người học giỏi. Tất nhiên hẳn không thoát khỏi mục tiêu của nhiều người,nhất là các cô gái trong lớp. Hẳn vừa đẹp trai lại vừa học giỏi cơ mà.

- Sư Tử à, tớ với cậu một nhóm nhé. –mấy bạn nữ trong lớp nhao nhao như đi chợ làm cô nàng Song Ngư bực mình lắm. Nhưng với bản tính nhút nhát không dám nói ai, Song Ngư chỉ biết im lặng.

- Tớ làm nhóm với cậu nhé Bạch Dương? –Kim Ngưu đề nghị.

- Được thôi. –nhưng vừa nói nó vừa quay sang phía Bảo Bình.

Thiên Bình tất nhiên là giở giọng kẹo kéo ra với Bảo Bình rồi. Anh cũng không nói nhiều. Anh đang buồn. Có lẽ là vì chuyện của nó. Nó thì làm ra vẻ không có gì và chuyện này nó đóng rất chặt. Không ai biết nỗi buồn của nó ngoài anh.

- Mình làm nhóm với bạn nữa nhé. –Song Ngư dịu dàng quay sang phía nó. Nó khẽ gật đầu. Thế là nó làm nhóm với Kim Ngưu và Song Ngư. Chợt Sư Tử tiến về phía nó,nhìn nó chằm chằm.

- Tớ sẽ cùng nhóm với cậu,Bạch Dương!

- Nhưng tớ đã có nhóm của mình và không còn tuyển nhân viên nữa đâu bạn Sư Tử. –nó cũng nhìn chằm chằm vào đôi mắt của hắn.

- Nhưng tớ thích thế,và đây xem như là mệnh lệnh đó. Tớ,cậu và người còn lại tớ sẽ chọn. Cậu hiểu rồi chứ.

- Tớ không thích hiểu và cũng không cần hiểu làm gì. Không có nhóm là việc của cậu. Cậu và tớ chẳng liên quan gì hết. Thế nên đừng phiền tớ. Cậu cũng hiểu rồi chứ. Cậu nghĩ cậu là ai mà có quyền ra lệnh cho tớ?

- Tớ cũng không thích hiểu và không cần hiểu –rồi hắn quay sang nói to cho cả lớp và thầy cùng biết –tớ và bạn Bạch Dương là một nhóm,có ai ngăn cản không?

Cả lớp bất ngờ. Dù gì Bạch Dương cũng là học sinh mới vào lớp. Dính vào cậu công tử này cũng là phiền phức lắm. Nhân Mã đi tới.

- Thế thì tớ có hân hạnh được cùng nhóm với hai người không nhỉ?

- Ồ, Nhân Mã, rất hân hạnh. –hắn cười nháy mắt vô cùng gian xảo với Nhân Mã. Chẳng ai biết ý đồ của bọn họ. Chỉ biết hai con người này,một Nhân Mã ham chơi thích đùa giỡn và một Sư Tử nghịch ngợm, cao ngạo và háo thắng,khi đã nháy mắt chết người kiểu đó thì ít ai đỡ nổi.

- Tớ không hứng thú vào nhóm của hai cậu. –nó nói bằng giọng lạnh lùng –và một lần nữa tớ nói lại là tớ đã có nhóm của mình. Các cậu nghĩ mình là ai điều đó với tớ không quan trọng. Quan trọng là vẫn giữ được thể diện của mình đúng không nhỉ?

Nó như đánh đòn chí mạng vào đối phương. Chẳng phải ý nó là nói hai người đang mặt dày không biết thể diện bám theo nó? Nhân Mã bất ngờ lui binh. Sư Tử cũng không còn biết nói gì nữa. Hẳn là người coi trọng sĩ diện nhất quả đất cơ mà. Hẳn sẽ không tha cho nó. Dám xúc phạm hắn xem như nó chán sống.

Nếu đã là quá khứ đau buồn thì quên đi chính là phương thuốc tốt nhất. Ai bảo nhớ lại sẽ không đau? Nhưng quan trọng là nỗi đau đó tăng lên hay giảm đi thôi. Người khiến ta thay đổi cũng là người làm ta tổn thương? Hay chính bản thân mình làm mình tổn thương rồi tự mình dày vò mình?

Nhân Mã đã quên, quên tất cả những gì đã xảy ra với nó và quên luôn nó là ai. Thực ra với nó đó cũng là điều tốt mà. Ít ra nó cũng thấy thoải mái hơn khi xem Nhân Mã là “người lạ từng quen” nhưng không nhớ. Nó chợt cười chua chát. Con người có thể dễ dàng quên đến vậy sao? Một năm là thời gian lâu đủ để người ta quên đi cả một con người sao? Nhưng nó phải đứng lên từ vấp ngã, nó buộc không cho phép mình yếu đuối trước mặt người khác.

- Thế này nhé. Chậu nhỏ và cây mình không có. Mình chỉ có phân bón hóa học mua về thôi. –Song Ngư lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của nó.

Bây giờ nó đang ở công viên gần trường. Nó và Song Ngư cùng với Kim Ngư hẹn nhau ra đó để bàn chi tiết về buổi thực hành sinh học.

- Tới rồi à? –nó hơi giật mình.

Song Ngư hôm nay xinh như nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích với bộ áo váy hồng vàng xen kẽ, họa tiết cầu kì. Mái tóc xõa ngang vai với làn da trắng hồng có điểm qua phần trang điểm. Một đôi giày búp bê khá xinh xắn. “nếu là con trai, mình yêu mất thôi” nó nghĩ vậy và chợt phì cười. Mới ngồi gần cô nàng Song Ngư này có mấy tuần học mà nó bị nhiễm tính mơ mộng tưởng tượng viễn vông rồi hay sao?

- Hi hi. Tớ tới muộn nhất rồi. Xin lỗi hai cậu nhé. –Kim Ngư vội vàng bước đến vừa gỡ đầu vừa cười. Trông bộ dạng thật buồn cười và cũng thật thà không kém. Song Ngư cười tươi, nó cũng khẽ cười.

- Cậu cười đẹp lắm. Trông xinh hơn đấy Bạch Dương. Sao trong lớp chưa thấy khi nào cậu cười vậy? –Kim Ngư lấy làm lạ.

Nó trở về trạng thái ban đầu của nó với vẻ mặt lạnh lùng và bất cần. Đó mới chính là nó của hiện tại trong suy nghĩ của nó, một Bạch Dương vô cảm lạnh lùng.

- Vào vấn đề chính đi, dụng cụ chuẩn bị của chúng ta là 2 cái chậu nhựa bằng hộp sữa chua, 2 cây nhỏ cây gì cũng được, phân bón hóa học NPK, tấm xốp. Còn gì nữa không nhỉ?

- Hết rồi. –Kim Ngư nhanh nhẩu. –chuyện chuẩn bị dụng cụ hai cậu cứ để tớ lo là được rồi. Hai cậu chỉ việc nghiên cứu để viết báo cáo cho nhóm thôi.

- Cậu làm được không? –nó ngờ vực.

- Được mà. Hai cậu cứ yên tâm đi. Cứ giao ình thế là ổn nhé. Hi hi

Nó cảm thấy có chút tin tưởng ở cậu bạn Kim Ngư này.

- Được rồi. Cứ vậy đi. Nhớ là giờ cậu về trồng đi là vừa. Tuần sau phải có kết quả đó nhé.

- Rồi ok. Giờ chúng mình đi ăn kem nhé. –Kim Ngư đề nghị.

- Cũng được.

Song Ngư nhảy lên vui mừng

- Hihi vui quá. Đi ăn kem là đi ăn kem.

Thật bó tay với cô “công chúa bong bóng” này.

Tiết thực hành Sinh Học.

Kim Ngư có vẻ tự hào đem sản phẩm đến lớp. Hôm nay cậu ta đi bộ đến trường vì cái phương châm “rảnh rồi sinh nông nổi”. Từ đằng xa, Sư Tử và Nhân Mã cùng đi xe máy. Họ lướt qua Kim Ngư nhưng chợt nhớ ra điều gì, Sư Tử lái xe ngược trở lại, ngồi sau xe là Nhân Mã. Sự xuất hiện bất chợt của hai cậu bạn cùng lớp khiến Kim Ngư giật mình. Linh tính bảo cậu sắp có chuyện tồi tệ xảy ra.

- Chào cậu, Kim Ngư. Hôm nay sao có hứng nổi gió đi bộ hóng mát thế này?

- Chào hai cậu. –Kim Ngư chào lại nhưng có chút dè phòng.

Liếc nhìn qua tay Kim Ngưu thấy có cầm một bao bì. Đoán chắc đó là đồ thực hành môn sinh. Sư Tử nhìn Kim Ngưu rồi lại quay sang nhìn Nhân Mã. Như đã hiểu nhau từ trước, cái nháy mắt rất ăn ý làm Kim Ngưu nghi ngờ. “36 kế chuồn là thượng sách” –Kim Ngưu nghĩ vậy rồi “cáo từ”:

- Nếu không có gì quan trọng thì mình đi trước đây. Hẹn gặp lại hai cậu ở lớp nhé.

- Ổi khoan đã Kim Ngưu. Chúng ta học với nhau cũng chưa lâu lắm. Hay là gặp nhau nói chuyện làm quen để hiểu nhau hơn? Mình thích tính tình của cậu. À có quán cà phê trước kia, chúng mình tới đó nói chuyện một lát nhé? –Nhân Mã nở nụ cười ranh mãnh trước con mồi.

- Nhưng mà...

- Cậu không nể mặt chúng mình sao? Dù gì cũng là bạn cùng lớp. Học với nhau một năm rồi còn gì. Yên tâm, không muộn học đâu mà sợ. Đi nhé?

Kim Ngưu hết đường chối. Dù sao cũng không chạy thoát được hai tên ma này. Vào đó nói chuyện tí rồi đi ngay. Nghĩ vậy, Kim Ngưu đồng ý.

Cả ba người ngồi trong quán cafe. Chỉ toàn là Sư Tử và Nhân Mã nói thôi. Còn Kim Ngưu thì đang lo lắng.

- Để mình đi kêu đồ uống nhé? –Sư Tử liếc nhìn Nhân Mã rồi quay sang nói với Kim Ngưu.

- Thôi khỏi. Chúng mình nhanh đến lớp đi. Muộn rồi. Nếu hai cậu muốn ở đây thì tớ xin phép đi trước...

- Cậu làm thế coi sao được –Nhân Mã nín vai Kim Ngưu –cậu xem này giờ hai chúng tớ đã làm gì cậu đâu. Cậu muộn học chứ chúng tớ không muộn học hả? Cậu là con trai, làm thế coi sao được hả Kim Ngưu?

Đánh vào điểm yếu của Kim Ngưu là kiên nhẫn và chịu đựng cao, Nhân Mã dường như đạt được mục đích của mình.

Sư Tử đi gọi nước. Kim Ngưu cũng không để ý rằng rõ ràng khi vào quán cafe khách chỉ cần ngồi đó và nhân viên tự đến để mình gọi đồ uống...

6. Chương 6

CHƯƠNG 6.

Lớp thực hành Sinh Học.

- Này Bạch Dương, sắp vào học rồi mà Kim Ngưu vẫn chưa tới, có khi nào gặp chuyện gì không nhỉ?

- Chắc không đâu. Cậu ta cũng là người nhiệt tình và có trách nhiệm à. Nếu có gì thì sẽ gọi cho bọn mình chứ. Đừng lo lắng quá. –nó thì thâm trấn an con bạn.

- Bạn Bạch Dương, chuẩn bị tốt rồi chứ? –là cậu bạn có vầng trán cao với nước da “công tử bột”, được cái cũng khá thân thiện. Đó là Ma Kết. Trong lớp, Ma Kết thường rất ít nói. Chỉ quan tâm ngầm người khác mà ít khi bày tỏ cảm xúc bên ngoài.

- À ...uhm, cũng khá tốt.

- Nghe nói bạn cùng nhóm với Sư Tử và Nhân Mã phải không?

- À ..không, mình và Kim Ngưu với Song Ngư một nhóm.

- Vậy hả? Tớ đi trước nhé, sao giờ này Xử Nữ và Cự Giải chưa tới không biết.

- Ừ chào bạn.

Đúng rồi, sao cả Sư Tử và Nhân Mã cũng chưa tới, liệu có gì xảy ra với họ không nhỉ? Nó đang suy nghĩ thì Nhân Mã cùng Sư Tử bước vào, Kim Ngưu thì không thấy đâu. Nó bắt đầu lo lắng dần dần. Kim Ngưu không phải có chuyện gì chứ. Nó nhìn qua Bảo Bình, kaka nó với Thiên Bình đang cùng quan sát sản phẩm

của họ. Đạo này nó và anh ít nói chuyện hơn. Dường như mỗi người đều dành ình một khoảng trống để suy nghĩ. Nhưng đẹp chuyện đó sang một bên. Nó cảm thấy càng ngày càng rối. Bề ngoài nó lạnh lùng bình tĩnh lắm nhưng mà...

- Nay, lọ của mình có vấn đề rồi Bảo Bình –đó là giọng của Song Tử,cô đội cờ đỏ có mái tóc phớt vàng và đôi mắt tròn to mà nó càng nhìn càng giống hoạt hình ý.

- Vấn đề sao? –Bảo Bình lo lắng.

- Lọ không có NPK lại bình thường mà lọ có NPK lại rẽ màu đen là sao hả ? rõ ràng là ngược rồi.

Sự lạnh lợi của hoa khôi Thiên Bình được dịp “khoe hàng”, cô nàng nhẹ nhàng lấy 2 cây tráo đối với nhau rồi vỗ tay tự đắc.

- Xong rồi đấy. Đơn giản ý mà, hehe...

Tiếng trống vào lớp, Ma Kết cũng bắt đầu lo cho Kim Ngưu. Ma Kết và Kim Ngưu là bạn thân từ thời cấp 2, chưa bao giờ Kim Ngưu nghỉ học mà không có lí do. Kim Ngưu là lớp trưởng gương mẫu và hôm nay lại có tiết kiểm tra nữa.

- Bạch Dương? Tổ nghĩ Kim Ngưu đã xảy ra chuyện gì. Chứ đang yên đang lành thế này ...

- Không có gì đâu –nó cắt ngang lời của Ma Kết –vào chỗ ngồi đi.

Nó vẫn mặt lạnh băng. Tất cả đều thu vào tầm mắt của Nhân Mã và Sư Tử.

Thầy giáo bước vào lớp. Đầu tiên trong mỗi tiết học là lớp trưởng báo cáo sỹ số. Hôm nay việc lớp trưởng nghỉ học không phép lại làm cả lớp lao xao.

Nhưng sau một hồi,cả lớp cũng trật tự và tập trung cho chuyên môn. Song Ngư thì không ngừng đi ra đi vào. Hết nhìn Bạch Dương rồi lại đứng ngồi không yên. Nhân Mã thì thầm vào tai nó:

- Nhóm của cậu chuẩn bị tốt chứ,Bạch Dương?

Nó cũng thì thầm bằng giọng mỉa mai dừng dừng không tí thiện cảm:

- Dĩ nhiên rồi. Không biết từ khi nào cậu có vẻ quan tâm tới bọn mình thế nhỉ?

- Bạn cùng lớp mà. Hỏi han nhau có mất gì đâu, cậu nói nghe xa lạ quá đó.

Nó nghe có mùi bom đạn ở đây. Nó hơi nghi ngờ rằng Nhân Mã có liên quan tới chuyện Kim Ngưu không tới lớp. Bình thường nó được Song Ngư cho biết Nhân Mã chỉ biết rong chơi mà ít quan tâm tới người khác.

Sư Tử tới gần. Hắn nghĩ dù sao thì cũng nên cho trò đùa kết thúc. Vì thế hắn cũng thì thầm vào tai nó:

- Bạch Dương, nếu cậu muốn lấy sản phẩm thì tới quán cafe cách trường mình gần 1 km nhé. Tổ có gặp Kim Ngưu ở đó. Cậu ta nhắn với tớ là đến trường thông báo cho cậu mà tớ lại quên mất. Giờ cậu đi may ra còn kịp đấy.

- Các cậu đã làm gì Kim Ngưu rồi hả? –nó đoán không sai. Nó bắt đầu cảm thấy bức mình.

- Tớ không làm gì cả. Nhân Mã cũng vậy phải không ? Cậu có biết nghi oan đổ lỗi cho người khác là ảnh hưởng tới danh dự của người ta không?

Nó không quan tâm tới lời Sư Tử nói,cũng không quan tâm tới sản phẩm của nhóm nó ở đâu. Nó chỉ lo lắng Kim Ngưu đã bị bọn chúng đùa thì thiệt hại không nhỏ.

Chạy vội lên bàn giáo viên nói nhỏ cái gì đó rồi trong khi thầy giáo đang trong vai “ con nai vàng ngơ ngác” thì nó đã chạy vụt ra ngoài. Chỉ có Sư Tử với nụ cười nửa miệng và Nhân Mã thì đang thích thú với trò chơi của hai người bạn họ.

Nó chạy ra đến cổng. Cổng trường đã đóng từ lâu. Nhưng nó cần phải tới chỗ của Kim Ngưu. Làm thế nào bây giờ? Nó đang loay hoay thì một bàn tay vỗ lên vai nó. Nó quay lại. Là Ma Kết?

- Chuyện gì vậy? Có chuyện gì xảy ra với Kim Ngưu sao?

- Cái này... đúng là cậu ta đang gặp chuyện.

- Ở đâu? Tớ đi cùng cậu.

- Được. Nhưng cổng trường đã khóa, không thể ra ngoài được.

- Đi theo tớ. Tớ biết có cách này có thể ra được. –nói rồi Ma Kết cầm tay nó kéo đi. Xử Nữ đã nhìn thấy.

Tới cổng sau có chú bảo vệ đang gác. Ma Kết bước vào khẽ cúi đầu chào. Nó đứng ngoài không nghe thấy gì, chỉ thấy mấy cái gật gật của chú bảo vệ rồi chú mở cửa cho Ma Kết và nó ra. Nó nghĩ cậu bạn này cũng không tầm thường. Và tất cả mọi người trong lớp, trừ kaka và nó, cũng không tầm thường. Tuy nhiên, cách biểu hiện của mỗi người ra ngoài là khác nhau thôi. Hai người chạy bộ tới nơi Kim Ngưu. Một quãng đường khá xa khiến nó và cả Ma Kết mệt lả. Mồ hôi tuôn ra như tắm. Nó thực sự rất mệt. Nhưng Kim Ngưu đang đợi nó. Vì nó mà Kim Ngưu mới chịu thế này. Hai người lại tiếp tục chạy. Quán cafe mà Sư Tử nói đã hiện ra trước mặt. Nó cùng Ma Kết đi vào trong. Dáng người quen thuộc của Kim Ngưu thấp thoáng ở bàn cuối. Nó chạy lại. Kim Ngưu đang nằm gục trên bàn. Bên cạnh là cái túi, trong đó có đồ thí nghiệm thực hành Sinh Học. Nó và Ma Kết tới lay Kim Ngưu dậy. Lúc này cậu ta đã tỉnh. Kim Ngưu ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đầu thì đau nhức.

- Chuyện gì vậy? Sao cậu lại nằm ở đây hả Kim Ngưu?

- Tớ ... mà sao hai người tới đây? Còn tớ ...

- Bọn tớ không tới đây thì cậu ngủ tại chỗ này luôn hả? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với cậu vậy?

- Kim Ngưu, trên đường đi học cậu có gặp bọn Sư Tử và Nhân Mã phải không? –nó thực sự bức mình.

- Đúng vậy... À đúng rồi. Còn tiết thực hành Sinh Học nữa. Chuyện này tính sau đi. Chúng mình phải đến trường. Đi thôi. –Kim Ngưu vội vàng.

Cả ba người lại một lần nữa chạy như bay tới lớp. Đã gần cuối tiết. Thầy giáo bảo nhóm của họ không có sản phẩm, chưa chuẩn bị bài. Nó đem sản phẩm tới trước mặt thầy. Nhưng ... sản phẩm trong cái túi đó không phải là chậu cây trồng thí nghiệm mà là ... 3 cái bánh mì. Cả lớp cười phá lên. Thầy giáo tím tái cả mặt. Tất cả là học sinh có tai tiếng, có gia cảnh tốt, thầy không dám xử. Nhưng nó thì... giờ thực hành Sinh Học của nó xem như là giờ cứu đói bằng giải phẫu bánh mì?

Nó bị phạt. Nhóm có ba người mà nó bị phạt một mình. Nó bị kêu lên phòng hiệu trưởng.

- Giờ thực hành Sinh Học lại đem bánh mì thế này là sao?

- Thưa thầy. Về kết quả chuyện này em nhận là sai. Nhưng về quá trình, chắc thầy cũng cần tìm hiểu rõ trước khi định tội cho em, thưa thầy.

- Ý em là sao đây? Còn cãi lại thầy nữa sao? Em sai mà không chịu nhận lỗi. Còn ở đây ngang nhiên cãi thầy. Em quả thực rất to gan đấy. Ngày mai mời bố mẹ lên đây, bằng không em khỏi cần tới lớp nữa.

Cô đoàn trưởng bước vào lớp, theo sau là Kim Ngưu.

- Thưa thầy hiệu trưởng, em Kim Ngưu muốn gặp thầy. –giọng cô nhỏ nhẹ từ tốn.

Thầy vẫy tay ra hiệu cô đi ra ngoài rồi nhìn Kim Ngưu:

- Em có chuyện gì sao?

- Thưa thầy, -Kim Ngưu nhìn nó –tại sao em và Bạch Dương cùng một nhóm, cùng một kết quả nhưng sao chuyện này em lại không có trách nhiệm ạ?

Phải, Kim Ngưu là người có trách nhiệm cao với tất cả những gì Ngưu đã gây ra. Huống hồ trong chuyện này lẽ ra Bạch Dương không có lỗi gì hết mà.

- Ai làm thì người đó chịu. Thưa thầy, em chính là người được giao nhiệm vụ và mang đồ thí nghiệm đến lớp. Nếu vậy thì em mới là người chịu trách nhiệm trong chuyện này chứ không phải là bạn Bạch Dương.

- Về chuyện này...

Vừa lúc đó Sư Tử và Nhân Mã bước vào phòng hiệu trưởng.

- Chào thầy hiệu trưởng, em lại gặp thầy ở đây rồi. –hắn –Sư Tử -với con mắt như muốn trêu ngươi thầy hiệu trưởng .

- Hai em có chuyện gì?

- Nghe nói thầy xử tội một bạn nữ trong lớp em nên bọn em tới giúp thầy thôi mà –Nhân Mã đang đùa giỡn với thầy hiệu trưởng.

- Thầy à. Chuyện này có lẽ thầy dạy môn Sinh Học cũng không có ý kiến gì nữa đâu. Chẳng ai muốn rắc rối xảy ra đúng không ạ. Thế này nhé,em thấy thầy hơi mệt,chắc là giải quyết việc của trường nhiều áp lực quá mà. Thầy dùng tạm... mấy cái ...bánh mì này nhé. Xem như xong đi. Việc ai người đó làm đúng không thầy –hắn đặt chiếc bánh mì trên bàn- mọi người có thể về lớp rồi đúng không thầy?

Rõ ràng hắn đang ngang nhiên đe dọa thầy hiệu trưởng mà. Nhưng mà không ai có thể chống đối hắn nếu không muốn về vườn cuộc đất dọn cỏ. Hắn thực sự là ai? Thầy tức xị cả khói tai nhưng lại chẳng làm gì được đành ọi người về lớp.

Nó và Sư Tử đi cuối cùng. Nó vô cùng khó hiểu về con người này. Hắn hết lần này tới lần khác chơi ác nó rồi lại giải vây cho nó. Quả thật nó là gì sao hắn ta lại cứ gây chuyện với nó? Hắn thì vừa đi vừa cười có vẻ thích thú lắm. Càng nhìn nó lại càng tức. Nó càng tức thì hắn lại càng muốn chọc tức.

- Tôi nói cho cậu biết nếu cậu với tôi có thù oán gì thì hãy đấu với tôi này. Đừng có động tới bạn của tôi. Hiểu chứ?

- Haha bệnh nhau quá nhỉ?- hắn mỉa mai-đau lòng hả?

Nhưng tự nhiên chính hắn cũng thấy khó thở. Hắn bị làm sao vậy? Rõ ràng là hắn rất vui khi chọc tức nó cơ mà?

Nó vào chỗ ngồi. Giờ nó chỉ muốn ngủ thôi. Sau một quá trình chạy maratong,nó mệt.

- Cậu không sao chứ? –Kim Ngưu khẽ lay vai nó.

Nó quay xuống đáp trả bằng giọng tỉnh bơ:

- Không sao. Còn lâu mới chết.

- Lại còn đùa được nữa. Lần này tớ đã làm ảnh hưởng tới mọi người. Tớ xin lỗi hai cậu.

- Mà cậu không sao chứ? Cậu thấy bình thường chứ?

- Ờ ...tớ...tớ bình thường mà.

- Cậu sao vậy. Không khỏe hả? Sao nói năng ấp úng vậy? Hay có gì dấu tớ nói xem nào?

- Không có gì đâu. Tại ... cậu quan tâm tớ nên tớ vui thôi.

Nó im lặng quay lên. Nó làm sao vậy? Nó quan tâm người khác ngoài kaka của nó rồi sao? Cảm xúc về cậu bạn Kim Ngưu này nó cũng không biết nữa.

Chẳng lẽ nó là nó của một năm trước? Hồn nhiên, ngốc nghếch và dễ tin người?

#Chương7 sẽ đến vào tuần sau nhé.....

7. Chương 7

CHƯƠNG 7.

Sư Tử cảm thấy rất bức mình. Hắn không hiểu vì lí do gì khiến hắn như vậy. Rõ ràng hắn đã đạt được mục đích là trả thù nó nhưng hắn lại không vui? Bao nhiêu người con gái vây quanh hắn, quan tâm hắn nhưng hắn không như Nhân Mã ham chơi đa tình. Hắn không cần những quan tâm đó. Khi bắt gặp nó quan tâm Kim Ngưu tự nhiên trong lòng hắn buồn. Tại sao nó không quan tâm hắn? Tại sao nó cứ lạnh lùng vô tâm trước mắt hắn? Hắn đang ghen sao? Ghen với Kim Ngưu? Nhưng hắn lấy tư cách gì để ghen đây? Hắn buồn cười cho bản thân mình. Sự xuất hiện của nó làm suy nghĩ của hắn có sự xáo trộn.

- Ô . hết mực. Cho tớ mượn bút Song Ngưu? –nó hỏi nhỏ Song Ngưu.

Song Ngưu luống cuống nhìn nó.

- Chết rồi. Tớ có 1 cái. Mấy cái kia hết mực rồi. Đợi tớ 1 lát... Xữ Nữ à, cậu cho Bạch Dương mượn một chiếc bút với.

Xữ Nữ quay xuống. Cô nàng lấy ra một hộp bút nhưng chợt nhớ tới điều gì, Xữ Nữ lấy ra cái bút đưa cho Bạch Dương:

- Hộp bút tớ có mỗi cái này thôi Bạch Dương à, cậu dùng tạm nhé.

- Cảm ơn. –nó cúi xuống viết nhưng phát hiện ra bút cũng hết mực. –cái này... hết mực rồi.

- Vậy sao? Xin lỗi,tớ không còn cái nào khác.

Con nhà đại gia mà như thế thật buồn cười. Nó biết đó chứ. Chắc chắn cô nàng đang giận nó chuyện gì. Lúc mới vào đây Xữ Nữ còn là người giới thiệu nhiệt tình nhất cơ mà.

Tan học. Nó, Song Ngưu và Kim Ngưu cùng đi xuống cầu thang chợt nghe có tiếng cãi nhau. Ba người im lặng quan sát. Là Xữ Nữ và Ma Kết.

- Rốt cuộc cậu xem mình là cái gì? Cậu chán mình rồi đúng không? Tại sao cậu lại đối xử với mình như thế? Tại sao chứ? Mình có gì không bằng cậu ta chứ hả?

- Cậu làm sao vậy Xữ Nữ? Hôm nay có chuyện gì với cậu vậy? Tớ không hiểu? Cậu đang nói cái gì vậy?

- Nói cái gì cậu là người biết rõ nhất còn gì. Cậu không còn yêu mình nữa. Mình thực sự thất vọng. Sao cậu không nói trước ỉnh biết là cậu và Bạch Dương đang yêu nhau? Tại sao từ khi cậu ta chuyển về lớp mọi chuyện cứ rối tung lên vậy?

- Cậu nói sao? Tớ và Bạch Dương yêu nhau á? Không có mà. Sao cậu lại có thể nói như thế được chứ.

Nó bất ngờ. Cả Song Ngưu và Kim Ngưu cũng bất ngờ không kém. Nó không hiểu tại sao nó lại bị lôi vào đây làm người phá đám chuyện tình cảm của 2 người họ. Nhưng thật tình nó không biết gì hết. Có sự hiểu nhầm ở đây.

Nó nhẹ bước lại gần Xữ Nữ và Ma Kết. Nó cần giải thích. Nó không muốn vô duyên vô cớ bị hiểu nhầm là người đi phá hoại hạnh phúc và tình yêu của người khác.

- Tớ nghĩ cậu đã hiểu nhầm tớ, Xữ Nữ. –nó nói và nhìn sâu vào mắt ướt đẫm nước mắt của Xữ Nữ.

- Hiểu nhầm sao? Tớ hiểu nhầm hai người sao?

- Đúng vậy. Cậu đã hiểu nhầm. Tớ và Ma Kết không có gì cả. Dựa vào đâu mà cậu nói chúng tớ yêu nhau?

- Chứ không phải sao? Chính mắt tớ đã nhìn thấy hai người nắm tay nhau đi đâu vào tiết thực hành Sinh Học còn gì?

- Đó là tớ và Ma Kết đi tìm Kim Ngưu. Cậu không thấy chúng tớ trở về cùng Kim Ngưu sao?

- Thế ...thế sao hai người lại nắm tay nhau chứ? Là bạn bè có nhất thiết phải nắm tay như vậy không? Như thế ai cũng nghĩ như tớ đó.

- Lúc đó là tớ không biết trường có cổng sau, với lại đang vội nên Ma Kết mới dẫn tớ đi. –rồi nó quay lại về phía Kim Ngưu và Song Ngưu, đột nhiên cầm lấy tay Kim Ngưu –như thế này có được xem là tớ yêu Kim Ngưu không vậy Xữ Nữ?

- Tớ...

- Sao nào?

- Tớ xin lỗi. Tại...tớ thấy...

- Ghen chứ gì?- Ma Kết cổ ý trên Xứ Nữ.

Cô nàng cười lau nước mắt. Rồi như người có lỗi nói với nó:

- Bạch Dương à. Tớ xin lỗi nhé. Lúc này tớ ích kỉ quá. Tớ rõ ràng có rất nhiều bút nhưng lại đưa cái hết mực cho bạn. Tớ thực sự xin lỗi.

- Không sao. -nó bỏ tay Kim Ngưu ra rồi nói -muộn rồi,về thôi.

Cái nắm tay vừa rồi làm Kim Ngưu bất ngờ. Một cảm giác vui len lỏi trong cậu. Cảm xúc gì nhỉ? Ngưu chỉ biết rằng cậu vui khi được nói chuyện cùng nó,được nó quan tâm. Và khi nó bất chợt nắm tay,cái nắm tay đầu tiên của cậu ta với một người con gái làm trái tim Kim Ngưu bỗng nhiên đập nhanh hơn, một cảm giác bồi hồi khó tả. Mỗi đêm, Kim Ngưu vẫn nghĩ mãi về cái nắm tay ấy rồi bất chợt cười một mình...

Nó về nhà và bước vào. Căn nhà này trước đây chỉ mình nó và anh. Bây giờ thêm một người nữa. Nó cũng tôn trọng người phụ nữ kia -người sinh ra anh để bảo vệ che chở cho nó. Nó cũng biết ơn đó chứ,nhưng phương châm của nó cũng rất đơn giản. Ai quan tâm che chở và tôn trọng nó,nó sẽ đối lại với người đó như vậy. Và ngược lại. Mẹ anh ngồi ởghế ngoài phòng khách. Nó qua chào:

- Cháo chào cô,cháu mới đi học về ạ.

Bằng giọng khinh bỉ, mẹ anh không thèm nhìn nó lấy một cái

- Ồ thì đúng rồi. Con gái thời nay không thể dạy bảo được rồi. Đi học thì thích về giờ nào thì về,người đi tìm thì giờ không biết đang ở đâu nữa. Haiz ...

Anh đã đi tìm nó sao. Chắc chưa thấy nó về nên anh đi tìm đây mà. Nó vội chạy đi tìm anh. Giờ nó biết anh đang ở đâu. Nó ra tới công viên. Anh đúng là đang tìm nó ở đó. Đôi mắt anh đảo dắc tìm hình bóng quen thuộc của nó. Đã bao lần nó cảm thấy có lỗi với anh. Nhưng nó ngoài việc đứng nhìn anh nó không làm được gì cả. Nó đứng đó mà nước mắt thi nhau rơi ướt đầm áo. Mắt nó cay. Trời bất chợt mưa. Phải rồi. Nó thường khóc trong mưa. Bởi vì như thế sẽ không ai biết được nó đang khóc. Nó đang cố tỏ ra mạnh mẽ cơ mà. Một bàn tay kéo nó quay lại rồi ôm nó vào lòng. Là anh. Nó đã quen thuộc với hơi ấm này.

- Tiểu muội ngốc,muội định chơi trốn tìm với kaka sao? Muội sẽ không trốn được kaka đâu. Vì dù muội ở đâu kaka cũng sẽ tìm thấy muội. Hiểu không? Cho nên đừng ác độc với kaka như thế. Kaka không quen đâu. Biết chưa?

- Kaka à...muội...

- Muội đừng nói gì cả. Kaka biết,kaka hiểu. Muội nói nữa chỉ làm kaka đau lòng thôi. Muội biết là kaka không thể sống thiếu muội mà. Nếu muội muốn giết chết kaka thì muội cứ rời xa kaka đi.

Nó lắc đầu lia lịa. Anh càng ôm chặt nó hơn. Mưa cứ rơi nặng hạt và nước mắt thì cứ rơi. Nó sẽ ở lại cùng anh,sẽ không đi đâu cả bởi vì anh cần nó và nó cũng không thể sống thiếu anh được. Và ở phía xa một đôi mắt nhìn nó,khe nhúu mày rồi quay đi.

- Con không ăn cơm sao? -mẹ Tư Tử cảm thấy lo lắng khi đứa con cưng của mình bỏ bữa.

- Con không đói,bố mẹ cứ ăn đi.

Hắn nói trống thể rồi một mạch lên phòng.

mẹ hắn quay sang nói với bố hắn

- Đạo này Sư Tử có gì bất thường anh ạ, em bắt đầu thấy lo lắng rồi. Không biết ở trường có chuyện gì,dạo này em thấy nó khác lắm. Ở trường có gì hả anh?

- Em rõ khéo lo. Nó lớn rồi chứ đâu phải là con nít nữa đâu mà. Phải cho nó va chạm với cuộc sống nó mới trưởng thành được chứ. Không sao đâu, nó càng thể anh càng vui. Thế là nó biết suy nghĩ rồi đó.

- Anh thật là. Mình chỉ có nó là con trai, Thiên Yết thì không nói làm gì, nó lúc nào mà chẳng nghe lời, còn thằng con này, em lo lắm. Lỡ nó có chuyện gì thì làm sao em sống được chứ, anh cứ dạy con kiểu đó em không yên tâm đâu.

- Anh nói rồi, không có gì đâu. Em càng thế thì con càng hư đó. Nó càng không thể tự lập, không thể thoát khỏi vỏ bọc của gia đình thì làm sao mà nó trưởng thành lên được. Sau này nó còn phải tự quyết định cho cuộc sống của nó nữa, chúng ta có bên cạnh nó cả đời được không? Thôi ăn cơm đi, đừng lo nhiều nữa. Để cho nó tự giải quyết một số chuyện của nó, sau này mình có bên cạnh nó mãi được đâu.

Mẹ hắn thở dài nhìn bố hắn. Với bà, hắn là tất cả. Bà chăm lo cho hắn từng chút một. Còn bố hắn thì cũng lo cho hắn lắm chứ nhưng ông lo theo những người phương Tây, để hắn tự va chạm với cuộc sống. Như vậy bà càng xót. Thế nên hắn luôn là đề tài gây tranh cãi giữa bố và mẹ hắn. Nhưng hầu như là bố hắn luôn thắng. Bà chỉ biết lắc đầu im lặng che chở cho hắn. Hắn biết đó chứ nhưng nhiều lúc hắn cảm giác rất ngột ngạt cứ như mình bị kiểm soát vậy.

Hắn không biết vì lý do gì mà hắn bực mình, thực sự rất bực. Giờ mà có mặt người đó ở đây, chắc hắn sẽ đem người đó xào mực luôn. Hắn bức xúc, hắn nóng, hắn tức giận. bao nhiêu cảm xúc khó hiểu cứ xoay quanh con người hắn. Rằng tại sao cái con người tưởng như vô cảm đó lại cười trước mặt hắn nhưng nụ cười đó không dành cho hắn. Hắn luôn là người nếu như hắn không có thì người khác cũng đừng hòng cơ mà. Nhưng tại sao hắn lại bực khi nhìn thấy nó và cậu ta đi với nhau? Lẽ nào...

Quán bar...

Hắn uống rượu. Ánh sáng xanh đỏ làm hắn quay cuồng theo. Hắn uống nhiều lắm. Dường như hắn là khách quen ở đây. Hầu như ai cũng biết hắn.

- Anh cả? Hôm nay anh có chuyện gì buồn sao ạ? – một tên đầu tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ cứ như là đang nhuộm màu này thì hết thuốc đành phải nhuộm màu khác vậy, trông rất giang hồ.

Hắn vẫn mặt lạnh băng không thêm quan tâm và cứ uống. Một tên khác cũng tới. Hai tên nhìn nhau rồi thì thầm gì gì đó. Rồi tên mới đến nói nhỏ với hắn. Chẳng biết nói gì, sắc mặt hắn bỗng biến đổi nhanh rồi đột nhiên nắm lấy cổ áo tên kia vút xuống sàn không thương tiếc. Tên kia đang nằm đo đất một cú rất đẹp.

- Tao đã nói rồi, những loại đó mày nghĩ xứng đáng cho tao sao? – dường như hắn trút mọi bực bội tức giận lên tên xui xẻo đó, hắn cúi xuống xách ngược cổ áo tên đó lên rồi nghiêng giọng, ánh mắt đầy vẻ căm thù như muốn ăn tươi nuốt sống tên kia vậy.

- Cậu cũng chẳng là gì cả, nhưng tại sao lại kiêu với tôi hả. Tôi có gì không bằng tên đó. Tại sao người đó không phải là tôi? Tại sao phải sống hai mặt chứ? Vui lắm sao hả...

Hắn dẫm vào mặt tên kia cứ như là trả thù. Tên còn lại chỉ còn biết đỡ tên kia dậy. Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía hắn. Song không dám lên tiếng vì ai cũng sợ hắn, ai cũng biết đến danh tiếng “lầy lùm” của hắn.

- Anh cả bớt giận.

Hắn đang điên mà cứ chọc vào hắn. Tên kia tiếp tục dính chường, bị một cú đá quá đẹp ban tặng vào mặt. Hắn ngã nhào xuống ôm lấy mặt.

- Cậu được lắm Bạch Dương. Rồi cậu sẽ biết tôi là ai. –hắn nắm chặt tay hình quả đấm, gương mặt hắn giờ là gương mặt của một con sư tử đang nổi giận.

Hắn chính là trùm của một băng nhóm xã hội đen ở Hà Nội. Băng nhóm của hắn càng ngày càng lớn mạnh nhờ hắn rất giỏi võ và óc phán đoán logic rất giỏi. Hắn chỉ cần nhìn vài lần và chăm chú quan sát hành động của đối phương vài lần là biết người đó như thế nào và bước tiếp theo người đó làm gì. Ít ai chọc vào hắn nếu hắn không đi chọc người ta thì thôi. Băng nhóm của hắn có nhóm làm kinh doanh “không được hợp pháp cho lắm”, có nhóm làm cướp giật, có nhóm làm nghề cho vay nặng lãi, có nhóm lại làm khách sạn. Dù kiểu nên dù là có bất hợp pháp thế nào nó cũng không bị gì cả. Việc hắn đe dọa thầy hiệu trưởng có liên quan tới chuyện này?

8. Chương 8

CHƯƠNG 8.

Đạo này hẳn với Nhân Mã càng ngày càng thân thiết hơn. Thịnh thoảng hẳn cũng khẽ liếc nhìn nó. Nhưng nó hầu như không quan tâm đến hẳn. Nó cũng ít đi với Kim Ngưu và Song Ngưu mà lại đi cùng kaka Bảo Bình của nó. Hẳn cần phải làm rõ điều này. Rốt cuộc cô gái khó gần, vô cảm này với hai người con trai kia là thế nào?

Thiên Bình cũng không dễ chịu chút nào. Mỗi lần Bảo Bình đi với nó là ánh mắt căm thù của cô nàng lại nổi lên.

Cuối giờ học, nó cất sách vở vào cặp chuẩn bị về. Thiên Bình đến bên cạnh nó.

- Bạch Dương? Mình có thể nói chuyện với cậu được không?

Nó nhìn vẻ thân thiện của Thiên Bình mà phát ớn. Đây đâu phải là một hoa khôi kiêu kì.

- Xin lỗi, tớ phải về vì nhà xa, cũng muộn rồi, có gì mai nói được không?

- Tớ có chuyện quan trọng lắm. Nếu vậy thì nói chuyện với tớ rồi lát tớ đưa cậu về. Được không?

Nó lưỡng lự. Kaka đang đợi nó ngoài xe. Nó gật đầu. Nhắc cho kaka cái tin nhắn ngắn gọn rằng muội gặp bạn lát về sau, nó đi theo Thiên Bình, dự cảm không lành.

Song Ngưu gọi cho nó chiều qua nhà học nhóm, điện thoại nó tắt nguồn. Song Ngưu phải gọi tới điện thoại bàn. Anh bắt máy.

- Ô sao lại là cậu?- Song Ngưu bất ngờ khi người nghe máy là Bảo Bình. Học với nhau một năm rồi, giọng nói cũng đã quen. Chưa ai biết nó và anh cùng chung một mái nhà.

- À ... Song Ngưu hả? Chuyện này... . mà có chuyện gì vậy, Song Ngưu?

- À Bạch Dương có ở đó không Bảo Bình? Tớ gọi rủ cậu ấy tới nhà tớ học nhóm ý mà.

Bảo Bình sững sốt:

- Chứ không phải Bạch Dương...không phải hai người đi về cùng nhau sao? Chuyện này là sao? Bạch Dương tới giờ vẫn chưa về.

- Đâu , chúng tớ có đi chung đâu, không phải Bạch Dương đi với cậu hả? Bạch Dương có chuyện gì rồi. -cô nàng bắt đầu lo lắng.

Anh cũng lo lắng không kém. Nhất định đã có chuyện không hay xảy ra với nó. Anh gọi mấy lần mà không được. Anh và Song Ngưu hẹn nhau ra công viên tìm. Cả hai người lục tung công viên cũng không tìm thấy nó.

- Hay cậu ấy đi cùng Kim Ngưu? Để tớ gọi hỏi xem thế nào.

Kết quả nhận được từ Kim Ngưu cũng không phải. Bảo Bình bắt đầu bất an. Vốn có linh cảm tốt, Song Ngưu chợt nói:

- Liệu có phải đây là trò đùa của ai đó? Nhân Mã và Sư Tử.

Không nói thêm điều gì, hai người họ tới ngay nhà Sư Tử ở trung tâm thành phố. Và cả Kim Ngưu sau khi nhận được tin cậu ta cũng tới đó và đi cùng. Tới nơi. Trước mắt họ là một ngôi biệt thự rộng lớn, trang hoàng và lộng lẫy. Không ngắm nhiều, anh bấm chuông. Một người phụ nữ khoảng 50-60 tuổi mở cổng.

- Các cháu tìm ai?

- Cháu chào cô, cô cho cháu gặp bạn Sư Tử ạ. -Bảo Bình nhanh nhẩu.

- Cậu chủ đang ở trên phòng. Bacháu ở ngoài này đợi, cô vào trong thông báo với cậu chủ.

- Vâng ạ. Chúng cháu có việc gấp,nhờ cô nhắn nhanh giùm cháu là có Bảo Bình,Kim Ngưu và Song Ngưu cần gặp ạ.

Người giúp việc đóng cửa quay vào.

“ Quả thật nhà giàu có khác, cách đối đãi cũng chẳng khác vua chúa là mấy. Có người muốn gặp cũng cần phải tâu báo. Thế này thì hết muốn gặp luôn.”- Kim Ngưu nghĩ thầm.

Nghe tên Kim Ngưu và Bảo Bình, vốn lại là người có suy luận hết sức logic, hắn đoán ngay có liên quan tới Bạch Dương. Nhưng hắn không biết có chuyện gì với nó mà hai người kia lại tới tận nhà tìm hắn. Hắn cũng muốn biết chuyện gì.

Ba người bước vào khoảng sân rộng nhà Sư Tử. Những chậu cây cảnh được đặt ngay ngắn và tía tốt rất đẹp. Một khu vườn rộng và bài trí giống như công viên,có hồ bơi,hồ cá,có nơi nghỉ ngơi nữa. Ba người cùng bước vào nhà trong. Hắn đang xem ti vi ở phòng khách trông có vẻ chăm chú nhưng thực chất đầu óc hắn đang ở chỗ ba người “khách” đó.

- Sư Tử? Chắc cậu biết chúng tôi đến đây chứ? –Bảo Bình không thể chờ đợi lâu hơn được nữa.

Hắn quay lại. Khuôn mặt đùa cợt không khỏi khiến Bảo Bình nổi giận. Rồi hắn cất giọng:

- Ô ba bạn hôm nay tới chơi sao không báo trước cho tớ. Bất ngờ quá. Qua đây ngồi đi. –rồi quay qua người giúp việc. –dì à,lấy nước mời khách!

- Bạch Dương có ở đây chứ, Sư Tử? –Kim Ngưu thực sự rất lo lắng cho nó.

Hắn đoán không sai. Là nó. Ba người này tới đây là có liên quan tới nó. Nhưng vừa rồi Kim Ngưu nói Bạch Dương có ở đây là sao? Hắn bắt đầu bất ngờ. Hắn muốn biết chuyện gì.

- Các cậu tới đây là để tìm Bạch Dương sao?

- Đúng vậy,chúng mình rất lo cho cậu ấy. Cậu ấy từ sáng chưa về nhà. –Song Ngưu giải thích.

Bạch Dương không về nhà ư? Bạch Dương không về mà họ lại tới tìm hắn? Hắn cũng thường xuyên không về nhà vài ngày đó thôi. Và có ai đi tìm hắn như vậy đâu chứ? Họ đang nghĩ là hắn bắt cóc nó à? Để làm gì trong khi hắn cũng đang lo dần đều thế này chứ?

- Bạch Dương không về nhà? Sao lại tới hỏi tớ? Tớ không biết? Tớ chẳng liên quan quái gì cậu ta cả. Các cậu nghĩ mình bắt cóc cậu ta sao?

- Không phải sao? –Bảo Bình bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Này, Bảo Bình, ý cậu là sao đây? Cậu ta là ai mà tớ phải như thế. Một cô bé nghèo không gia đình,lạnh lùng vô cảm,cũng chẳng xinh đẹp gì... haha... thật buồn cười.

- Cậu... biết nó? –Bảo Bình hoang mang.

- Cậu không phải che giấu nữa, Bảo Bình. Tớ biết tình cảm kaka- muối muối của hai người rất tốt, nhưng hai cậu sống trong một nhà như thế có ổn không nhỉ? Nếu cả trường biết được chuyện này... tớ e rằng cả cậu và cô ấy chắc không còn là học sinh của trường nữa đâu.

Đến lượt Song Ngưu và Kim Ngưu ngơ ngác. Bạch Dương và Bảo Bình ở chung một nhà sao? Song Ngưu vỡ lẽ chuyện gọi tới nhà Bạch Dương mà người nghe máy lại là Bảo Bình.

Kim Ngưu quay sang Bảo Bình:

- Hai người ở chung sao?

Nhìn qua Sư Tử, hắn đang cười đắc thắng.

- Anh em ruột ở chung một nhà mà cũng có chuyện đuổi khỏi trường sao? Sư Tử.

- Haha tớ thấy buồn cười quá... buồn cười chết đi được. Haha... anh em ruột sao? Là cùng cha khác mẹ,cùng mẹ khác cha hay khác cả cha lẫn mẹ hả Bảo Bình?

Bảo Bình đã quên rằng chuyện gì hắn cần biết đều không thể dấu nổi hắn, huống hồ Bạch Dương đã nhiều lần cài tay đôi với hắn.

- Cậu cần bằng chứng không? ADN nhé? –hắn tiếp tục thì thầm vào tai Bảo Bình.

Kim Ngưu lên tiếng giải nguy:

- Sư Tử, hôm nay chúng tớ tới đây đưa Bạch Dương về, không phải tới xem diễn tuồng của cậu. Mong cậu hiểu và để cậu ấy về nhà.

- Vậy tớ nói cho các cậu biết Bạch Dương không có ở chỗ tớ. Các cậu muốn tìm thì mời tới nơi khác tìm.

- Thật không có sao? – Song Ngư nghi ngờ.

- Tin hay không tùy các cậu thôi. Cậu ta có đồng ý để tớ bắt về đây rồi yên lặng thế này hay không? Xem ra Bạch Dương nhà các cậu có vẻ nhiều kẻ thù chứ nhỉ.

Nghe có vẻ đúng. Ba người rời khỏi nhà Sư Tử và đi tìm. Tìm khắp nơi. Tới tới cũng không được manh mối nào. Hắn cũng cảm thấy lo lắng? Ai hại cô ấy nhỉ? Biết là nó có nhiều kẻ thù. Và kẻ đó chỉ quanh quẩn trong lớp thôi, hắn suy luận như thế. Nhưng hắn lại nghĩ có nhiều người quan tâm thế cơ mà. Có lẽ hắn hơi ghen.

Trong khi đó...

Tới một nơi vắng vẻ, nó biết mình đã bị lừa. Hai người phía sau bịt miệng nó bằng cái khăn tẩm thuốc mê, trói tay lại rồi quăng nó vào một căn nhà hoang gần đó.

Nó không nghĩ đây là cách trả thù của một học sinh lớp 11, chuyện gì cũng dám làm. Nhưng nó không có cách gì cả. Phải xem số phận của nó. Từ ngày chuyển lớp, nó đã gặp bao nhiêu rắc rối. Nhưng nó cũng không hối tiếc. Nó có kaka luôn ở bên bảo vệ nó, có Kim Ngưu luôn hiểu, cảm thông và giúp đỡ nó, còn có Song Ngư nữa, rồi nó cũng chẳng gây chuyện gì lớn lao. Thế là được. Còn một điều, nếu như nó có chuyện gì, anh sẽ thế nào? Nó không dám nghĩ tới, càng không cho phép nghĩ tới...

Hai ngày trôi qua. Bao quanh nó là một màn đêm đen đặc. Cánh tay nó mỏi nhừ vì bị trói chặt từ phía sau. Cổ tay đang rỉ máu. Nó nhớ anh, nhớ anh vô cùng. Xa anh nó mới cảm nhận được nó cần anh tới mức nào. Chắc anh cũng đang đi tìm nó. Nó nhớ lại những kỉ niệm nó và anh. Những giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi thấm vào chiếc khăn che kín đôi mắt, một vài giọt rơi xuống áo.

- Sao rồi Bạch Dương? Đói không? Cậu là người mạnh mẽ lắm cơ mà. –Thiên Bình đến bên nó, cúi xuống, nâng mặt nó lên. –cậu cũng biết khóc sao? Cậu mạnh mẽ lắm cơ mà? Khóc vì sợ à, hay vì đói khát? Haha...

Vẫn giọng nói cứng cỏi và lạnh tanh.

- Cậu muốn gì?

- Haha... muốn gì ư? Muốn cho cậu biết tớ là ai.

(bịt cmn mắt người ta lại thì còn thấy gì nữa mà biết với không)

- Là ai thì đã sao? Cậu chỉ muốn cho tớ biết cậu là ai thôi sao? Khi tớ biết rồi thì sao nào? Cậu sẽ làm gì tiếp theo khi tớ biết cậu trong hình dạng này?

- Cậu... không sợ chết sao? – Thiên Bình hỏi chậm rãi, trên tay là chiếc dao gọt hoa quả. Kề vào mặt nó –tớ sẽ giết cậu từ từ. Cậu biết không, ngay từ lúc cậu bước vào lớp tớ đã không có thiện cảm với cậu. Tại sao một người quá đỗi bình thường như cậu lại có được sự chú ý từ mọi người mà không phải là tớ, trong khi tớ là hoa khôi? Đầu tiên cậu giới thiệu bản thân khiến tớ mất mặt. Từ lần đó tớ đã cực kì ghét cậu rồi. Tớ ngồi cạnh Bảo Bình nhưng lại luôn bắt gặp ánh mắt của cậu ta hướng về phía cậu. Còn Nhân Mã và Sư Tử cũng chú ý cậu. Rốt cuộc cậu là cái thứ gì chứ, cậu nghĩ mình là ai? Chỉ là một người bình thường nếu không nói là xấu, chỉ là một người nghèo nếu không nói là nhà quê? Giờ tớ sẽ cho cậu thấy tất cả những gì cậu cần thấy...

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

“aaaaaa”

Anh bừng tỉnh giấc. Mồ hôi tuôn ra như tắm. Anh đã mơ, nó bị bắt đi rồi bị giết. Cho tới giờ anh và hai người bạn kia vẫn chưa tìm thấy nó. Anh hết cách rồi. Mọi chỗ trong thành phố này anh đều lục qua nhưng nó ở đâu anh chưa tìm ra được. Nó đang chơi trò trốn tìm với anh sao? Nếu vậy thì anh đã thua rồi. Anh lò mò đi xuống nhà bếp lấy chai nước uống. Khẽ mở tủ lạnh bắt gặp dòng chữ của nó “kaka ngốc nghếch” kèm theo một hình vẽ rất ngộ nghĩnh. Anh nhớ nó, thực sự rất nhớ nó. Hơn ai hết anh cần nó. Anh biết anh đã yêu nó và không biết từ bao giờ, anh không thể sống thiếu nó. Cũng không biết nó có yêu anh hay nó chỉ xem anh là anh trai, là kaka ngốc nghếch của nó. Nhưng dù sao chỉ cần nó vui, anh cũng hạnh phúc rồi. Anh khẽ thở dài. “muội muội ngốc, giờ em đang ở đâu?” . giọt nước mắt khẽ rơi mặn chát.

Nó khẽ mở mắt. Nó vẫn còn sống cơ đấy. Tay nó tê nhức vì bị trói. Đến bây giờ đã là ba ngày kể từ khi nó bị bắt trói ở đây. Nó dường như kiệt sức nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ.

- Đã ngày thứ ba rồi đấy. Sẽ không có ai tới cứu cậu đâu. Hahaha... –Thiên Bình mỉa mai –Bảo Bình của cậu đâu? Cậu ta đâu rồi? Haha cậu quá hoang tưởng thôi. Bảo Bình sẽ không bao giờ rung động trước một đứa con gái chẳng có gì như cậu. Hiểu không?

Nó vẫn im lặng vì nó không còn nhiều sức lực để nói. Mồ hôi tắm tắm ướt đầm trán nó. Tắm vải che mắt nó đã được tháo ra bằng chiếc dao hôm qua. Nó mệt mỏi nhưng ánh mắt nó dường như chưa từng mệt mỏi, vẫn cương trực như thế. Đôi mắt đỏ đã từng khiến Sư Tử sững sờ, đã từng làm Kim Ngưu nể phục, đã từng khuất phục Nhân Mã. Nó là người mạnh mẽ theo cách nhìn nhận của hầu hết những người tiếp xúc một vài lần.

Nó tin rằng anh sẽ tới cứu nó. Hoặc biết rằng anh đang ngược xuôi tìm kiếm nó thế là nó vui rồi. Thiên Bình tới gần nó, vẫn con dao hôm qua, lần này cô nhẹ nhàng kề vào cổ nó. Con dao sắc của một lát mỏng trên cổ nó. Từng giọt máu dính vào dao và mùi tanh càng lúc lại càng tanh. Giờ không còn là khuôn mặt hiền lành thánh thiện của cô hoa khôi trường Star nữa mà là khuôn mặt của bà phù thủy trong nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn. Nhưng đây không phải nàng Bạch Tuyết nhẹ dạ cả tin mà là nàng Bạch Dương lạnh lùng, táo bạo.

“cạch” cánh cửa bật mở. Một người con trai bước vào cũng với khuôn mặt lạnh như tiền. Kế tiếp có mấy tên thuộc hạ của Thiên Bình theo vào. Dưa ánh mắt căm giận nhìn vào người con trai kia, Thiên Bình giật mình.

- Sư Tử?

Hắn tiến lại gần. Nó vẫn nhìn hắn không cảm xúc. Hắn nhìn nó rồi quay sang ném cái nhú mày về phía Thiên Bình. Cô nàng tuy giật mình nhưng bàn tay vẫn lăm lăm con dao kề vào cổ nó. Nó bắt đầu cảm thấy rất ở cổ. Mồ hôi và máu làm nó khó chịu. Là máu? Nỗi ám ảnh của vụ tai nạn mười năm trước của bố mẹ nó làm nó càng hoang mang. Càng hoang mang nó lại càng nhìn chăm chăm vào vết máu. Mất nó hoa dần dần. Tai nó ù ù tiếng xe cộ đi qua càng lúc càng rầm rộ. Bọn thuộc hạ của Thiên Bình tấn công Sư Tử. Chớp nhoáng đã bị anh chàng hạ gục không thương tiếc. Ném cái nhìn lạnh băng về Thiên Bình. Cô nàng biết ý bỏ dao xuống đi ra ngoài. Nhưng chưa dừng lại ở đó, căn nhà hoang đột nhiên bốc cháy. Sư Tử vội vàng tiến tới cứu nó. Một thanh gỗ từ trên rơi xuống va vào đầu hắn, dòng máu đỏ tươi chảy xuống nhưng hắn không cảm thấy đau. Mất hắn cứ hướng về phía nó. Hắn lao tới chỗ nó cởi trói. Dây trói vừa mở ra thì nó gục xuống. Nó không còn sức chịu đựng được nữa.

- Bạch Dương? Bạch Dương? Tỉnh lại đi. Tôi đưa cậu ra ngoài. Làm ơn đừng ngủ nữa. Tôi xin cậu mở mắt ra đi, đừng ngủ nữa.

Hắn bế nó trên tay. Nó nhẹ bồng. Da hắn nóng rát vì lửa. Trên đường ra khỏi nhà hoang, hắn ngã mấy lần. Da hắn trầy xước nhưng miệng vẫn lẩm bẩm: “cậu sẽ không sao đâu, có tôi ở đây rồi, làm ơn đừng ngủ, mở mắt ra nhìn tôi đi...”

Tại bệnh viện Trung Ương

Nó đang cấp cứu và hấn đi đi lại lại bên ngoài. Hết nhìn vào trong rồi lại đi đi lại lại. Chưa bao giờ hấn lo lắng cho ai đến như thế. Hấn đã gọi cho Bảo Bình và Kim Ngưu. Hai người đang trên đường tới bệnh viện. Bảo Bình phóng xe với tốc độ “đám tang” và Kim Ngưu cùng Song Ngư cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Phòng cấp cứu

Hấn không còn lí trí để quyết định điều gì nữa. Điều hấn chờ đợi bây giờ là bác sĩ ra và nó khỏe mạnh trở lại.

Bảo Bình, Kim Ngưu và Song Ngư tới. Ai nấy cũng với vẻ mặt hết sức lo lắng. Song Ngư nhìn hấn với đôi mắt đỏ hoe. Bảo Bình nhìn vào phòng cấp cứu rồi nhìn qua Sư Tử với ánh mắt không thể khá hơn, anh hét lên:

- Sư Tử, nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai làm Bạch Dương ra nông nỗi thế này, cậu nói đi! -rồi anh nắm lấy cổ áo của Sư Tử.

Kim Ngưu và Song Ngư ngăn anh lại. Kim Ngưu biết hấn đã cứu Bạch Dương qua những vết thương trên người hấn.

- Cậu bình tĩnh đi, Bảo Bình.

Rồi quay qua Sư Tử

- Cậu với tớ sang phòng bên cạnh băng vết thương.

Song Ngư cũng ái ngại nhìn Sư Tử:

- Kim Ngưu nói đúng. Cậu bị thương rồi. Mau qua băng vết thương lại đi, Bạch Dương có chúng tớ ở đây rồi. Nếu để vết thương như thế thì sẽ...

- Tôi không cần -hấn cắt ngang lời Song Ngư rồi hấn tới gần nhìn vào trong phòng cấp cứu.

Không thể thấy gì ngoài tấm kính dày nhưng hấn vẫn nhìn vào đó. Hấn đang lo sợ gì chính bản thân hấn cũng không biết, hấn đang làm cái gì hấn cũng không thể hiểu nổi. Hấn là con người của lí trí cơ mà. Nhưng giờ hấn lại không khác gì một Song Ngư sống và làm theo cảm tính.

Hấn ngồi sụp xuống cửa phòng cấp cứu. Hấn tự trách mình nếu như đến sớm hơn một chút thì đã chẳng có chuyện gì tồi tệ xảy ra với nó. Nếu hấn điều tra sớm hơn một chút thì hấn đã biết được nơi Thiên Bình và nó ở đâu để hấn tới. Chỉ là ban đầu hấn biết có chút gì đó không ổn với nó nhưng thấy bao nhiêu người quan tâm chạy đi tìm nó, hấn ghét, không hiểu sao hấn lại ghét nó. Và rồi một sức mạnh vô hình nào đó buộc hấn phải đi tìm nó, hấn điều tra chuyện này cũng đâu có tốn nhiều thời gian đến vậy. Chẳng phải bằng nhóm của hấn phủ đầy khắp thành phố hay sao? Vậy mà hấn lại đến muộn.

Còn anh, anh đau lắm. Thà anh gánh chịu nỗi đau này thay hấn còn hơn gấp mấy lần thế này. Anh không thể tìm thấy nó, không thể cứu nó, cũng không thể tìm ra người hại nó để nó ra nông nỗi này, anh thấy bản thân mình thật vô dụng quá. Anh hứa sẽ bảo vệ nó suốt đời mà vẫn để nó bị thế này. Người ta còn cứu được nó còn anh thì chỉ biết đứng ở đây rồi tự trách mình thôi. Phải chăng đã quá muộn.

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, ba người giật mình. Bác sĩ cho biết nó không sao. Chỉ là quá mệt mỏi cộng thêm cú sốc tâm lí nữa. Nó cần nghỉ ngơi và cần yên tĩnh.

Thấy nó nằm đó, tim hấn bỗng nhiên đập nhanh hơn. Hấn cảm giác như mình sắp ngạt thở. Rồi hấn ngã xuống sàn nhà.

Kim Ngưu đỡ hấn vào phòng khám bác sĩ. Anh tới gần nó, nắm lấy bàn tay nó. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống bàn tay còn hấn vết thắt ở cổ tay. Vuốt tóc nó rồi ngắm nhìn nó. Chưa bao giờ anh nhìn nó với cự li gần như thế. Anh cứ nhìn nó mà như sợ rằng khi anh rời mắt đi thì nó sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh vậy.

Buổi sáng tại lớp học trường Star

Sắp bắt đầu tiết học rồi mà thiếu ba học sinh. Bảo Bình, Sư Tử và Bạch Dương. Sự vắng mặt ba học sinh này là đề tài bàn tán của cả lớp và của cả trường. Vì Sư Tử đã quá nổi tiếng, nó gần đây vì gây sự với hấn

cũng tạo được sự chú ý của nhiều hotgirl. Bảo Bình cũng là thần tượng của nhiều cô gái trong trường. Là “tầm ngắm” của hoa khôi thì cũng không phải là người đơn giản. Trong lớp, trong sân trường, hành lang hay căng tin đều có câu chuyện giữa họ. Có ghen ghét, có hâm mộ, thán phục, có thờ ơ với thể loại đa dạng và cách biểu hiện phong phú.

- Hình như Sư Tử với Bạch Dương có gì mờ ám thì phải. – một trong số những người trong căng tin bàn tán xôn xao .

- Mờ ám gì chứ. Chỉ là trùng hợp thôi. – người kia phản đối.

- Mà con bé Bạch Dương đó là cái thá gì mà Bảo Bình và Sư Tử bảo vệ cho nó chứ nhỉ. Nó chỉ là con bé nhà quê, bình thường thôi mà.

- Sư Tử thì tớ chưa thấy nhưng Bảo Bình thì luôn luôn bảo vệ con bé đó. Nhìn qua cũng biết. Hôm bữa tớ còn thấy Bảo Bình đưa con bé đó về nữa kia. Nó còn chọc ghẹo Bảo Bình. Đúng thật là loại người không biết xấu hổ mà.

- Nhưng nó cũng có làm gì sai đâu mà mọi người chỉ trích nó thế nhỉ? Tớ thấy nó có vẻ có ác cảm với Sư Tử, còn tớ không biết chính xác tính cách nó thế nào nhưng mà nhìn nó cũng thấy tội nghiệp. Chỉ ai đùa nó mới trả thù lại thôi mà.

- Thôi, cậu chẳng biết gì cả. Mà đó là chuyện của người ta mình không biết gì đừng ở đây đoán già đoán non nữa. Đến tai Sư Tử thì khó sống lắm đó.

- Ủ đúng rồi đó...

Trong căng tin, Thiên Bình đã nghe hết. Bên này, Kim Ngưu và Song Ngự cũng nghe không sót một chữ. Rõ ràng nó là người bị hại mà mọi người chỉ trích nó còn nhiều hơn là cảm thông với nó. Kim Ngưu lắc đầu thở dài. Song Ngự nhìn cậu, mặt buồn rười rỗi đổi chủ đề:

- Này Kim Ngưu, theo cậu thì ai làm chuyện này?

Kim Ngưu ngược mắt nhìn Song Ngự.

- Ý mình là chuyện của Bạch Dương ý. Tớ nghĩ một người trong lớp ghét Bạch Dương. – Song Ngự giải thích thêm.

Kim Ngưu lại thở dài nhìn ra xa. Số người hiểu nó không nhiều, còn người ghen ghét thì lại nhiều vô số. Biết tìm ai được chứ. Nhưng quan trọng bây giờ là cầu mong nó tỉnh lại, bình thường trở lại. Kim Ngưu không còn tâm trí để lo nghĩ tới những chuyện khác nữa.

Tại bệnh viện Trung Ương.

Hắn đã tỉnh lại. Người đầu tiên hắn nghĩ tới là nó. Hắn nhảy xuống giường và đi tìm phòng nó. Đi khắp dãy hành lang và nhìn thấy Bảo Bình. Anh đang nghe điện thoại.

- Con không đi đâu. Nếu như con đi rồi, cô ấy sẽ phải làm sao? Mẹ đừng ép con làm những việc mà con không thích. Con biết mẹ muốn tốt cho con nhưng rời xa cô ấy để đi du học, con không làm được.

Bên kia, mẹ Bảo Bình vẫn không ngừng thuyết phục con trai:

- Con cũng biết đó. Tuy trường Star tốt nhưng làm sao bằng được bên đó chứ. Con sang đó, có mẹ chăm sóc. Con à, nghe lời mẹ đi. Con bé đó quan trọng hơn sự nghiệp, tương lai của con sao?

- Đúng vậy. Cô ấy còn quan trọng hơn cả tương lai, cả tính mạng con nữa. Vì vậy con mong mẹ hãy hiểu cho con. Đừng ép con.

- Giờ con muốn mẹ làm gì mới chịu nghe lời đây hả? Mẹ xin con hãy nghĩ đến bản thân...

- Con sẽ không đi nếu không có cô ấy cùng đi. Con không bao giờ rời xa cô ấy. Cho nên mẹ đừng nói gì nữa. Con tắt máy đây. À mà con sẽ không về nhà vài hôm. Mẹ đừng lo cho con. Con chào mẹ.

Mẹ và nó là người anh thương yêu nhất. Mẹ anh dù có thế nào đi chăng nữa cũng là người đã sinh ra anh, đã cho anh cuộc sống như ngày hôm nay. Còn nó, anh yêu nó hơn cả bản thân mình. Giờ nó đang như thế này mà nói anh đi du học, nó sẽ thế nào. Rồi khi rời xa nó, anh sẽ thế nào? Anh thật sự không dám nghĩ tới.

- Xin lỗi vì đã nghe câu chuyện giữa mẹ con cậu. Nhưng tớ nghĩ là mẹ cậu nói đúng. – Sư Tử đã đứng bên cạnh anh.

Không cần nhìn qua, anh vẫn biết người đó là Sư Tử. Anh cười nhạt.

Rất cuộc không ai hiểu anh yêu nó thế nào đâu.

Càng yêu nó anh càng không thể rời xa nó.

Cũng không thể bắt anh xa nó khi con tim anh đã lấp đầy hình bóng của nó.

- Cậu hiểu gì chứ? – đôi mắt anh nhìn về phía xa xăm, nhưng là đôi mắt đượm buồn.

Không còn là một Sư Tử chuyên đi bắt nạt người khác bằng quyền uy nữa, hắn trở nên nhẹ nhàng và hiểu chuyện.

- Đúng là tớ không thể hiểu chuyện tình cảm của cậu và cậu ấy. Nhưng tớ nghĩ rằng một người mẹ luôn muốn những điều tốt đẹp nhất tới con mình. Bố mẹ tớ cũng vậy. Nhưng chẳng bao giờ tớ làm theo cả. Dù thế nào đi chăng nữa tớ vẫn ủng hộ cậu và cậu ấy. Hãy làm theo những gì con tim cậu mách bảo ấy, có thể sau này không phải hối hận.

Có chút nhói đau trong tim hắn. Mặt hắn thoáng chút buồn. Hắn không biết hôm nay hắn nói vậy là đúng hay là sai nữa. Anh nhìn hắn bằng cái nhìn đầy cảm kích. Anh biết hắn không dễ cảm thông cho ai. Hắn không phá hoại tình cảm của người khác là may rồi. Giờ có thể xem anh tìm thấy một người hiểu mình.

Anh cười với hắn.

Hắn bị thương vì cứu nó cơ mà.

Anh bắt đầu thay đổi suy nghĩ về cái con người này. – một chú sơn lâm mà nhắc đến không ít người phải rùng mình.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10.

Nó đã tỉnh và nó bắt Bảo Bình phải tới lớp. Nó không muốn vì nó mà anh nghỉ học. Đã mấy ngày anh luôn bên nó chăm sóc nó. Nó hôn mê nhưng nó có thể cảm nhận được hơi ấm từ anh. Chỉ còn nó và hắn. Hắn được anh giao nhiệm vụ túc trực nó. Mặc dù không muốn phiền hắn, càng không muốn có dây dưa gì với hắn nhưng nó đành đồng ý, có thể anh mới chịu yên tâm học.

Hắn liếc nhìn nó nhưng lần này đôi mắt hắn dịu nhẹ trông khá đáng yêu.

- Cậu không cảm ơn tôi sao?

“hắn trở nên hiền lành từ khi nào vậy”. Nó nghĩ rồi lắc đầu “hai chữ hiền lành có vẻ không hợp với hắn”.

- Tại sao tôi phải cảm ơn cậu? – nó ngược đôi mắt trong veo nhìn nó. Phải nói là đôi mắt “nai tơ ngơ ngác” mới đúng.

- Cậu... cậu không biết người cứu cậu là ai sao?

Nó chợt nhớ lại ngày hôm đó. Khi nó đang bị Thiên Bình kẻ dao vào cổ, nó đau. Máu, máu trên con dao. Người nó run lên khi nghĩ đến máu. Từng giọt máu tươi ám ảnh nó trong những giấc mơ. Một vũng máu và bố mẹ nó, người dính đầy máu. Nó run như người đi ngoài trời đầy tuyết vào. Bàn tay siết chặt tấm chăn.

Hắn nhận thấy vẻ bất thường của nó. Hắn tiến lại gần.

- Cậu làm sao vậy? Sao vậy hả? Có chuyện gì vậy?

Hắn bắt đầu lo lắng.

Nó vẫn run,càng lúc nỗi sợ hãi của nó càng lớn. Trán nó ướt đầm mồ hôi. Từng giọt nước mắt lăn dài trên má nó. Nó đang khóc ư?

Người mạnh mẽ trước mặt hắn đang khóc trước mặt hắn? Hắn không tin nổi vào mắt mình. Nhưng hắn sợ nhất là nước mắt con gái.

- Để tớ đi gọi bác sĩ

Hắn toan đứng dậy thì bàn tay nó níu lấy vạt áo hắn.

- Muội ...muội sợ....đừng đi đâu cả...xin kaka...kaka đừng đi đâu cả...

Hắn biết nó gọi Bảo Bình. Hắn khẽ ngồi xuống. Rồi vòng tay ôm nó vào lòng. Nó vẫn run. Áo hắn vẫn thấm nước mắt của nó,ướt đầm. Tự nhiên hắn thấy nó thật yếu đuối cần được hắn che chở,bảo vệ. Hắn chợt thấy có lỗi với nó khi làm nhiều trò bắt nạt nó. Những lần hắn cùng Nhân Mã chọc nó. Biết hắn không ăn được ớt,hai người họ bỏ ớt vào phần cơm nó. Nó giúp Xử Nữ đi lấy sổ đầu bài cũng bị hai người họ đùa bắt nó chạy từ tầng 3 xuống căng tin rồi lại qua văn phòng đoàn lấy sổ. Còn cái chuyện bỏ thuốc mê cho Kim Ngưu rồi bắt nó chạy đi tìm trong lần thực hành Sinh Học. Và còn nhiều trò nữa. Mắt hắn bỗng cay xè. Hắn chưa biết khóc vì ai cơ mà. Ngay cả khóc vì bản thân hắn cũng không. Giờ hắn chỉ biết ôm nó thật chặt,cảm nhận nỗi đau và sự sợ hãi của nó. Hắn đang làm cái quái gì thế này. Người nó gọi là Bảo Bình mà tại sao hắn lại ôm nó chứ. Hắn hành động chẳng giống hắn chút nào,nhất là khi bên nó,hắn cứ như một cái máy đã được lập trình sẵn vậy, làm theo một cái gì mách bảo hắn. Bản thân hắn cũng không muốn nhưng hắn lại không thể dùng lí trí giải quyết.

Bảo Bình bước vào và anh thấy nó nằm trong vòng tay hắn. Tim anh chợt thất lại. Anh quay ra. Anh đang ghen sao? Tại sao hắn lại ôm nó,tại sao nó lại ở yên như thế. Anh khẽ thở dài. Anh chẳng có quyền giận nó. Anh chưa biết nó có yêu anh hay không. Giờ anh lấy quyền gì mà ghen với nó. Tình cảm vốn chẳng là của riêng ai và nó cũng chẳng phải của riêng anh. Ừ thì anh cũng đã nghĩ một cách ích kỉ rằng nó chỉ mãi được cười với anh,nói chuyện với anh thôi. Cũng có độc chiếm. Nhưng anh không thể. Anh biết một Bạch Dương nó dù có yếu đuối đến đâu cũng không chịu khuất phục,đặc biệt là anh biết anh không thể ràng buộc hay cấm đoán nó điều gì. Tất nhiên anh luôn khuyên nó làm theo những gì được coi là đúng. Nó cũng biết đó chứ. Nhưng nó không phải con rối. Cũng có lúc nó bước đến anh phải bó tay,cũng có lúc nó im lặng như con mèo con biết nghe lời. Anh cười buồn rồi bước ra khỏi bệnh viện.

Trong vòng tay hắn,nó im lặng như con thỏ sợ bị ăn thịt,ngoan ngoãn và hiền lành. Lâu lâu nghe tiếng nấc của nó và tiếng nó gọi kaka. Hắn biết người lẽ ra bên cạnh nó lúc này không phải là hắn mà là Bảo Bình. Nhưng hắn lại không muốn buông nó ra. Hắn thầm ước thời gian cứ thế này mãi,để hắn mãi được giữ chặt nó,bên cạnh nó. Nó đã ngủ trong vòng tay của hắn,nhẹ nhàng và ấm áp.

Song Ngư cũng vừa chứng kiến cảnh đó. Cô nàng thất vọng. Bạch Dương là người luôn tốt với cô bé. Trong lớp ai cũng sợ trước sự yếu đuối của Song Ngư. Một người hay khóc,nước mắt như chưa bao giờ cạn. Nhưng từ khi làm bạn với nó,cô nàng được che chở nhiều hơn. Được có những khoảnh khắc đẹp của tình bạn. Những lúc nó,Song Ngư và Kim Ngưu đi ăn kem,công viên rồi thì những lúc nó pha trò làm cả bọn cười đau cả bụng. Càng ngày,mọi người càng thấy nó không lạnh lùng khó gần như ban đầu nữa. Ngược lại,nó rất vui tính. Chỉ khi nào nó ghét ai nó mới thế. Và người nó ghét dù có chết trước mặt nó nó cũng không cứu.

Hiện tại, cũng như Bảo Bình,cô nàng cảm giác hụt hẫng. Hắn là người Song Ngư yêu thầm từ năm lớp 10 nhưng chưa bao giờ hắn để mắt đến cô bé. Song Ngư biết thế nhưng vẫn bình thường. Bây giờ Ngư không biết mình nên vui hay nên buồn đây nữa.

Nó dường như đã hồi phục. Nó chuẩn bị gọi anh tới đón nó xuất viện. Nó vui lắm. Ở trong này nguyên cả một tuần,nó lại là đứa không thích bó buộc,đối với nó ở đây như địa ngục, kìm hãm đôi chân tự do của nó. Vừa cầm điện thoại lên thì có người vào. Đó không ai khác là mẹ anh.

Trông thấy bà,nó giật mình. Anh ẹ anh biết nó ở đây sao?

Không còn cái giọng mỉa mai hay ghen ghét của thường ngày nữa, mẹ anh ngồi xuống cái ghế cạnh nó.

- Cháu... khỏe rồi chứ?

Nó bất ngờ vì cái thái độ camera 180 của mẹ anh. Nó khẽ gật đầu.

Mẹ anh nói tiếp.

- Có lẽ cháu biết cô vào đây vì chuyện gì? –vừa nói, bà vừa quan sát thái độ của nó.

Nhưng nó chưa biết gì cả, nó lặng thinh ngơ ngác.

- Cháu chưa hiểu ý của cô. –nó có vẻ tò mò, cũng có vẻ bất an. Ngoài chuyện của anh ra còn chuyện gì nữa.

- Cô muốn cháu để Bảo Bình đi du học.

Nó như sét đánh ngang tai. Đi du học sao? Tức là anh sẽ ra nước ngoài. Nó không lường trước được chuyện này. Tức là anh sẽ xa nó.

- Cháu... kaka .. du học? –nó bất ngờ và cũng bối rối.

Bà khẽ gật đầu chờ đợi thái độ của nó. Giọt nước mắt lại rơi trên khóe môi nó. Nó chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này cơ mà.

Hơn hai tuần nay nó không đến lớp, cũng không về nhà, cũng không có ở bệnh viện. Chẳng không biết là nó đã đi những đâu. Anh tìm nó khắp nơi.

“kaka à, rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi đúng không? muối sẽ trở về với khung trời nhỏ bé dành uội. Còn kaka, một phương trời mới luôn mở ra trước chờ kaka bước tới. Rồi mai đây, cánh diều của kaka sẽ bay cao. Đừng vì muối mà bỏ lỡ rồi sau sẽ hối hận. Muối không thích thế đâu. Và muối biết kaka của muối sẽ thành công khi không có muối ở bên mà. Đúng không? Tiểu muối tin rằng sẽ có người cần kaka hơn muối, yêu kaka thật lòng và làm kaka hạnh phúc. Với muối, được bên cạnh kaka lâu như thế là hạnh phúc lắm rồi. Kaka cũng đừng đi tìm muối. Kaka sẽ không tìm được muối đâu. Muối tin rằng kaka sẽ biết kaka nên làm gì mà. Muối không buồn đâu, muối cũng không khóc đâu. Muối rất vui ấy chứ. Kaka à, có một điều mà kaka chưa biết, đó là muối...không yêu kaka đâu. Muối nói thật đấy. Muối chỉ xem kaka là anh trai, đơn giản chỉ là anh trai uội bỏ vai để muối tựa vào thôi. Sau này, khi không còn muối bên cạnh làm phiền kaka nữa, kaka cũng sẽ phải sống tốt đó...tất cả, kaka hãy xem là một giấc mơ, một giấc mơ thôi. Và khi tỉnh dậy sẽ không còn nhớ đã mơ gì nữa...”

Những dòng chữ viết vội vô tình của nó cứ vào tim anh lạnh buốt. Nó không yêu anh, anh không trách và anh không yêu cầu nó phải đáp lại tình cảm của anh. Nó đang chấp nhận vô tình với anh, như thế có phải là tốt với nó? Nó rời xa anh thật rồi. Nó không còn bên cạnh anh nữa. Anh tìm nó, không biết lần thứ mấy anh tới đó tìm nó. Nhưng nó vô tình nó cứ trốn anh. Anh đã làm gì sai? Cần nó và yêu nó là anh sai sao? Anh lang thang trong những cơn mưa. Đâu đâu anh cũng bắt gặp hình ảnh bé nhỏ của nó.

“muối đã từng bên cạnh kaka cơ mà? Muối đã từng khóc dưới mưa. Muối không nói nhưng kaka biết muối không muốn ai nhìn thấy mình khóc. Và giờ kaka sẽ khóc thay muối, dưới cơn mưa này, dưới con đường này, và không có muối ở bên. Muối nói xem như giấc mơ nhưng sao tỉnh dậy lại đau thế này? Kaka bảo muối đừng trốn kaka nữa, vì dù muối trốn kaka ở đâu kaka cũng sẽ tìm thấy muối nhưng sao muối không chịu nghe lời kaka, sao vẫn thích chơi trốn tìm với kaka. Kaka thua rồi, muối à. Kaka thua rồi. Kaka không thể tìm được muối...làm ơn hãy ra gặp kaka, kaka mệt mỏi lắm rồi, kaka không đủ sức để chơi trốn tìm với muối nữa đâu...”

Dưới màn mưa trắng xóa, anh ngã gục xuống đường.

“rồi mưa sẽ xóa đi tất cả, kaka ạ. Mọi chuyện cũng sẽ qua, kaka của muối, hãy mạnh mẽ lên nào”. Nó chưa bao giờ biến mất, cũng chưa bao giờ rời xa anh. Nó luôn đi phía sau anh. Chỉ có điều khoảng cách giữa anh và nó không phải chỉ vài bước chân, cũng không thể đếm bằng xentimet. Nó ở đó, lặng nhìn anh, dưới cơn mưa. Mưa lạnh buốt trái tim nó.

Nó bước vào trường Star sau khi chiếc máy bay cất cánh. Đã lâu rồi nó chưa đến lớp. Cũng là lúc nó bị nhốt bởi Thiên Bình. Không còn anh bên cạnh. Nó lại nghĩ đến anh. Và chưa bao giờ nó không khỏi nghĩ đến

anh. Ngay cả trong mơ nó cũng bắt gặp ánh mắt và nụ cười triu mến của anh. Nó tỉnh giấc và nước mắt lại đầm đìa. Ai nói là không đau,kaka nó đau bao nhiêu thì nó cũng đau như thế. Hiện tại nó trở lại nguyên hình là một đứa trẻ vô gia cư. Vẫn là những ánh mắt hình viên đạn của những học sinh trong trường liếc xéo nó. Nhưng nó cũng chẳng quan tâm.

Nó cảm thấy có một áp lực khi đứng trước cửa lớp. Cũng là lớp nó đã học gần một học kì cơ mà, sao hôm nay bước vào nó lại không còn tự tin như trước nữa? Nó bước vào lớp. Lớp chưa bắt đầu học mà sao im lặng lạ thường. Chưa kịp định thần lại thì Sư Tử từ đâu tới xách nó đi như bay lên sân thượng.

- Cậu đừng có nhìn tôi như thế. –nó cảm thấy khó chịu khi hắn không chịu nói gì mà cứ mãi nhìn nó.

Hắn ghé sát mặt nó. Hắn giờ như con quỷ dữ.

- Hơn hai tuần nay cậu đi đâu hả? –hắn dường như hét lên.

- Cậu làm ơn đừng có nói chuyện với tôi bằng cự li gần như vậy. –vẫn cái giọng băng giá của ngày nào giờ càng thêm băng giá hơn.

Hắn rời khỏi cặp mắt nó. Cũng không muốn tra tấn nó nữa. Hắn nhận ra nó gây hắn đi. Như không còn sức sống vậy. Hắn hiểu chứ.

- Cậu... vẫn yêu kaka của cậu đó chứ?

Nó bắt ngờ nhìn hắn. Hắn biết nó và anh...?

Hắn như hiểu được ý của nó. Hắn nói tiếp:

- Cậu nghĩ tôi là ai? Chuyện gì có thể giấu được tôi? –im lặng một lát,hắn nói tiếp –tớ cũng biết tình cảm của hai người. Tớ cũng có thể hiểu được hành động của cậu lúc này.

- Cậu...

- Xin lỗi. Tớ đã vô tình nhìn thấy quyển nhật kí của cậu trước khi cậu bỏ đi...

11. Chương 11

CHƯƠNG 11.

Nó bỏ đi ngay sau khi viết xong đoạn nhật kí...

ngày...tháng...năm...

Bố mẹ không cần con nữa sao? Con vốn dĩ đã có một gia đình. Một gia đình quyền thế, đầy đủ có thể nói là giàu sang và con là một tiểu thư. Cuộc sống đang thế này sao bố mẹ lại bỏ con mà đi? Vì con không ngoan sao? Vì con hay nhõng nhẽo sao ạ? Giờ con không cần những thứ đó, tiền bạc nhiều làm sao mua được hạnh phúc. Con không cần, được sống với bố mẹ là con vui, con hạnh phúc lắm rồi.Tại sao ông trời lại đối xử với con như vậy, tại sao lại bắt con phải rời xa bố mẹ con? Máu...con sợ lắm mẹ ơi, bố ơi, con sợ. Con lạnh nữa.Trước mắt con là bố mẹ mà sao con không thể tới gần. Từ nay con không được ôm mẹ mỗi ngày, thủ thủ với bố rằng hôm nay con đã ngoan như thế nào. Không được nữa.

Giọt nước mắt nó thấm đẫm trang giấy. Những nét chữ nhòe dần. Hôm đó là ngày nó mất bố mẹ.

Ngày...tháng...năm...

Con dường như tuyệt vọng. Hôm nay con đã đi lang thang và gây sự với bọn lưu manh. Như vậy con có được coi là lưu manh không ạ? Hình như con đã đánh mất tuổi thơ của chính mình vậy. Con sống mà không có phương hướng, không có mục đích. Rốt cuộc cũng chỉ là tồn tại, mẹ ạ. Chỉ đơn giản là tồn tại trên đời này mà thôi.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay con lại đi gây với đám côn đồ và bị xô xuống nước. Con cũng muốn buông xuôi. Đã là tồn tại thì khi chết đi cũng chẳng có gì nuối tiếc phải không bố mẹ? Nhưng con không thể chết được... bố mẹ ạ. Anh đã cứu con. Hình như anh ấy nhảy xuống nước và cứu con lên đấy ạ. Con chỉ biết khi con mở mắt ra thì anh đã ở bên cạnh và mỉm cười với con. Có lẽ cả đời này con cũng không thể quên cái nụ cười đó. Và rồi anh bảo vệ con đúng như em gái của mình. Anh tốt lắm bố mẹ ạ. Anh cũng chăm lo cho con từng chút một ý. Con tự nhiên thấy mình bé lại trong lòng anh vậy. Vâng , bố mẹ ạ. Kaka của con đó.

Hôm đó nó vui lắm. Nó đã có một kaka luôn che chở cho nó –Bảo Bình.

Ngày...tháng...năm...

Bố mẹ ạ. Con phải học cách giấu nỗi đau vào trong tim. Nhưng tim con quá nhỏ để giấu tất cả. Người đó nói sẽ luôn bên cạnh con cơ mà. Người đó nói sẽ mãi yêu mình con thôi. Nhưng con lại quên mất một điều là lòng người khó đoán. Hôm nay người ta nói yêu con được thì ngày mai, họ cũng có thể nói yêu người khác được mà. Con biết con không xinh như người ta, cũng không nhẹ nhàng thực nữ như người ta nhưng như thế có gì là sai? Nhân Mã, tớ không giận cậu, tớ cũng không trách cậu, có trách thì nên trách bản thân tớ không giữ được cậu. Tớ không còn cách giữ cậu. Tớ chỉ còn biết ở đây và chúc cậu hạnh phúc...

Nỗi đau này nó sẽ giấu chặt vào trong tim, tận cùng của con tim. Nó không cho phép mình yếu đuối nữa. Nó yêu Nhân Mã bằng thứ tình cảm trong sáng và thành thật của nó. Nó cảm nắng Nhân Mã lúc nó cùng anh đi chơi công viên. Đó cũng là nơi nó và Nhân Mã kết thúc. Hôm đó là ngày nó mất người đó-Nhân Mã.

Ngày...tháng...năm...

Kaka với con đi ăn kem và đi chơi công viên này. Vui lắm. Con đi bên cạnh kaka mà cười mỗi cả miệng luôn. Con cũng tâm sự chuyện của bố mẹ, chuyện gia đình. Anh cũng khẽ an ủi con rồi kể nhiều chuyện của anh cho con nghe. Anh là người rộng lượng lắm. Bố mẹ anh ấy bỏ anh ấy đi nhưng anh ấy không giận, không trách.

Anh ấy người lớn rất nhiều. Ngược lại kaka của con còn rất biết ơn họ vì đã sinh ra anh như hôm nay nữa đấy ạ. Bố mẹ yên tâm, anh sẽ bảo vệ cho con không phải là mãi mãi nhưng bằng cả tính mạng mình. Anh đã nói thế đó ạ.

Nó trở lại là một đứa trẻ ngây thơ, hồn nhiên và tinh nghịch. Nó cũng thường xuyên pha trò làm anh cười nhưng đâu đó vẫn có chút lạnh lùng. Nhất là với những người con trai khi tiếp xúc với nó mà theo nó gọi là “khả năng miễn dịch”.

Ngày...tháng...năm...

Kaka phải nghỉ học hai năm để đi làm kiếm tiền. Con tự nhiên thấy có lỗi với anh quá. Con lại là gánh nặng cho anh rồi. Nhưng kaka không cho phép con đi làm và bắt con phải học, học thật giỏi nếu không kaka sẽ buồn lắm. Con không muốn làm kaka buồn đâu.con sẽ cố gắng học thật giỏi.

Có tiếng thở dài ngây thơ của nó. Nó cũng biết nghe lời đó chứ. Nhưng chỉ đôi lúc phá anh cho vui thôi.

Ngày...tháng...năm...

Chiều hôm nay con và kaka đi ăn cơm ở ngoài. Xong rồi con còn bắt anh dẫn con đi ăn kem. Đang ăn thì có người bảo chúng con đang hẹn hò. Con giật mình. Anh khẽ nhìn sang con. Con chỉ biết cúi mặt xuống thôi. Anh bảo lần sau chúng ta hẹn hò tiếp nhé rồi anh cười giống như đùa ý. Nhưng con biết được anh không đùa đâu. Con biết chứ. Nhưng có phải anh yêu con không nhỉ?

Ngày...tháng...năm...

Con đã được học bổng vào trường Star mẹ ạ. Anh vui lắm. Anh lại cười. Không hiểu sao con cứ thích ngắm mãi nụ cười của anh thôi(đẹp trai quá). Anh bảo con rất giỏi. Anh vui con cũng vui. Con sẽ làm tất cả miễn là anh vui là được. Vì anh là tất cả với con. Anh cũng nói anh quý con nhất. Nhưng con lo. Cái trường đó anh cũng đang học, ở đó chỉ dành cho những người nhà giàu thôi. Huhu. .Nhưng anh biết và anh khuyên con không nên lo lắng vì đã có anh ở bên rồi. Anh lại cười.

Ngày...tháng...năm...

Tối hôm nay kaka và con cãi nhau. Kaka muốn con đăng kí vào lớp của kaka nhưng con chẳng thích. Con không thích ép buộc. Nói thật là con có ý định đăng kí vào lớp của kaka từ trước ý ả. Nhưng mà kaka nói thế thì con cũng phải cãi bướng kaka vài câu cho nó có không khí ý mà. Con cũng muốn gần kaka chút. Nhưng cãi nhau, kaka nhắc đến bố mẹ làm con buồn. Con nhớ bố mẹ. Nhớ lắm. Nhưng con cũng không dám. Mỗi lần nhớ bố mẹ, con vẫn bị ám ảnh về máu và tiếng đâm xe. Anh cũng thỉnh thoảng nhắc đến bố mẹ. Con sợ nhưng con không dám cấm anh. Con cũng không dám nói là con sợ. Kaka chẳng biết con viết nhật kí đâu. Bố mẹ giữ bí mật giúp con nhé. Chỉ được cho bố mẹ biết thôi.

Nó ngây thơ quá. Những dòng chữ trẻ con của nó khiến ai đọc cũng phải phì cười. Ở bên anh, anh thực sự đã “huấn luyện” nó thành đứa trẻ con mất rồi.

Ngày...tháng...năm...

Ngày đầu tiên nhập học mà vào phòng hiệu trưởng rồi. Tất cả là tại cái tên đáng ghét bốc phét kia. Mà con tò mò không biết cậu ta như thế nào mà được cả trường nể phục quá ý. Vào trường này, tiền quan trọng vậy sao? Kaka đã nói trước với con tiền không quan trọng, quan trọng là...bao nhiêu thôi. Cái bản mặt đáng ghét kia con mới nhìn là ghét rồi. Con ngồi gần kaka. Chọc kaka cho vui, không ngờ cái cô bé Thiên Bình hoa khôi gì gì đó kia cứ xoi mói chuyện riêng của con. Nhưng con không ghét đâu. Bạn ấy hình như có tình cảm đặc biệt với kaka. Không biết kaka có...bạn ấy không nhỉ? Con chẳng thích. Con chỉ muốn kaka của con một mình thôi, không cho ai cả.

Ngày...tháng...năm...

Trái đất tròn thật bố mẹ ả. Đi mỗi chân chưa đến cuối cùng mà đã gặp nhau. Con đã gặp Nhân Mã. Cậu ấy học cùng lớp này nhưng hình như cậu ấy không nhận ra con. Con cũng không còn cảm giác với cậu ấy như trước nữa. Mặc dù gặp có chút ngỡ ngàng, có chút buồn, cũng có chút bối rối nhưng hoàn toàn không phải cảm giác đó. Con đã quen được nhiều bạn. Bạn Song Ngư ngồi cạnh con dịu dàng và cần con che chở. Bạn Xử Nữ lớp phó học tập hiền lành dễ thương. Bạn Kim Ngưu thật thà cứ muốn làm quen con. Ban đầu con sợ chết khiếp nhưng cũng tỏ ra lạnh lùng với bạn ý, nhưng sau thấy bạn ý cũng tốt, hay giúp đỡ con nữa nên con kết bạn luôn. Còn phe ác có bạn Nhân Mã và Sư Tử cứ hợp tác nhau chọc con. Phe trung bình có nhiều bạn lắm. Đa số con cũng chưa làm quen nhiều. Còn bạn Thiên Bình điệu chảy nước ý cứ quần lấy kaka của con. Kaka không để ý thì cứ để ý. Có phải con đang ghen không nhỉ?

Ngày...tháng...năm...

Mẹ kaka đã về. Cô ấy đẹp thật mẹ ả. Giống kaka. À không phải, là kaka giống mẹ của anh ấy. Nhưng mà kaka có nét đẹp thánh thiện cơ. Hình như mẹ kaka không thích con. Có thể nói là ghét con. Con làm gì sai mà ghét con chứ. Mà có gì ghét thì cứ nói thẳng ra. Kaka vì con mà cãi nhau với mẹ kaka. Con không thích như thế đâu. Nhưng con phải làm gì đây chứ? Con đã có ý định rời khỏi kaka nhưng con sợ kaka buồn. Nhưng đó là phụ thôi. Cái chính là con biết con không thể sống thiếu kaka được. Bởi vì...con yêu anh ấy-yêu kaka của con.

Ngày...tháng...năm...

Bạn Sư Tử đáng ghét bốc phét đã cứu con. Vì cứu con nên bạn ấy đã bị thương. Mà bạn ấy cũng giỏi nữa. Tìm ra chỗ của con rồi vào cứu con. Ngay cả con khi bị đưa tới đó cũng chẳng biết đó là chỗ nào nữa là. Con cũng muốn cảm ơn cậu ta lắm chứ nhưng không hiểu sao nhìn cái mặt “pháp phơ” của cậu ta là con chẳng ưa. Nếu không có cậu ta có lẽ con thành con cừu thôi rồi. Kaka buồn. Con thấy kaka buồn con cũng buồn. Nhưng con không biết làm sao cả. Có lẽ kaka buồn vì con. Mẹ kaka đã tới tìm con và xin con buông tha anh để anh đi du học. Thật nực cười, con làm gì mà buông tha anh? Nhưng con biết vì con mà anh không đi du học. Con cũng cần anh, con biết con cần anh như chính con cần mạng sống của mình. Nhưng tương lai của anh cũng cần anh có lẽ cũng như con vậy. Rời xa anh? Bắt con rời xa anh sao không giết con đi. Nhưng con biết phải làm sao được? Con phải làm sao? Ích kỉ để giữ anh bên cạnh? Chắc chắn con sẽ ích kỉ nhưng là ích kỉ với bản thân con và cũng ích kỉ với anh vậy. Anh sẽ trách con nhiều lắm. Rằng con đã rời bỏ anh, rằng con biết anh sẽ đi tìm con nhưng con vẫn âm thầm chạy trốn. Nhưng anh nào đâu biết con cũng đau đớn thế nào? Nhìn anh tìm con, con chỉ biết đứng đó rồi lặng nhìn anh từ xa qua màn nước mắt. Con muốn hét lên rằng kaka à, mọi người ở sau kaka đây nhưng sao con không thể. Nhìn kaka ngã xuống đó, còn con đứng đó nhưng bàn chân con không bước đi nổi. Tại sao con không thể lại gần ôm anh và khóc,

tại sao con không thể cứ như trước kia lặn vào vòng tay bé ấm áp của anh? Tại sao người ta trao anh cho con rồi lại bắt con phải rời xa anh? Bắt con phũ phàng với anh? Con chỉ biết đứng phía sau anh, khẽ kêu tên anh, khẽ nói rằng con yêu anh nhiều lắm nhưng làm sao anh nghe được. Con đã phải nói dối anh rằng con với anh chỉ là anh trai em gái không hơn không kém. Và trái tim con một lần nữa tan vỡ. Không phải con không biết giữ anh bên cạnh, cũng không phải anh không yêu con. Con biết anh yêu con như con yêu anh vậy. Nhưng biết làm sao được khi tương lai anh định sẵn là không có con trong đó. Kaka à, xin anh đừng khóc chỉ khiến muội đau thêm, xin kaka đừng nằm mãi ở đó chỉ khiến muội gục ngã. Muội đã nói với kaka rằng đó chỉ là giấc mơ còn gì, đã là mơ thì làm sao mà có thật được. Nếu có đau thì muội sẽ đau một mình thôi, bởi vì chính muội đã tạo ra giấc mơ đó. Còn kaka, khi tỉnh dậy hãy vững vàng bước tiếp, đừng cho phép mình nghĩ đến muội và muội cũng sẽ làm vậy. Muội ghét nhất nói dối nhưng muội đã nói dối kaka, dối cả chính trái tim của muội. Vì vậy xin kaka hãy để cho lời nói dối của muội hoàn hảo nhé.....

Nó ngừng bút. Đó là những dòng chữ cuối cùng mà nó viết trước lúc rời xa kaka của nó. Trang giấy thấm đẫm nước mắt nó, nước mắt của sự chia li. Ở bên kaka là những khoảnh khắc đẹp nhất với nó và rời xa kaka là khoảnh khắc con tim nó trải qua một cái chết nữa. Hấn đã khóc. Hấn khóc khi hấn hiểu tình yêu nó dành cho anh thế nào. Nhưng Bảo Bình ơi, tại sao cậu không đọc cuốn nhật kí này trước khi đi du học? Cậu vội vàng để quên cô ấy đến thế sao? Hấn đến chậm một bước.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12.

- * Cậu định thế nào? –hấn cảm thấy lo lắng cho nó.
- * Thế nào là thế nào? Ý cậu là gì? –nó trả lời có vẻ không để tâm đến câu hỏi.
- * Giờ chỗ ở của cậu ý. Cậu định lang thang vậy sao?
- * Liên quan gì cậu.

Câu chuyện kết thúc. Hấn về lớp. Thiên Bình vẫn nhìn nó. Cô nàng có vẻ sợ sệt. Mấy hôm nay Thiên Bình trầm hấn đi. Vào lớp cũng ít nói hơn và hầu như là không nói. Hình như cô nàng sợ Sư Tử xử đẹp hơn là nó.

Tan học, nó đang một mình tên đường. Bụng đói, cũng chẳng biết về đâu. Một chiếc xe chạy tới. Không khó nhận ra là xe của Kim Ngưu.

- * Về nhà tớ đi. –anh chàng đề nghị với nụ cười không thể tươi hơn.
 - * Cảm ơn. Nhưng không cần đâu.
 - * Thôi mà. Giờ cậu định đi đâu chứ. Nhanh lên xe tớ đi. Này, cậu có xem tớ là bạn cậu không hả?
- Nó lưỡng lự rồi miễn cưỡng lên xe. Từ đằng xa, hấn trông thấy. Rõ ràng hấn định đưa nó về nhà hấn. Dù gì bố mẹ hấn cũng đi công tác mà. Thế mà... tự nhiên hấn lại bực mình.
- Hấn về đến nhà đã thấy em gái song sinh với hấn –Thiên Yết và Nhân Mã đang “hẹn hò” ngoài cổng. Vốn đã bực giờ thêm cảnh tượng này nữa càng bực hơn.
- * Anh sao về muộn vậy? –Thiên Yết hỏi hấn nhưng hấn không trả lời làm hai người phải nhún mày khó hiểu.
- Hấn trở về phòng, cầm cái điện thoại và gọi.
- Nó theo Kim Ngưu vào nhà. Nhà Kim Ngưu rộng lắm, rộng hơn nhà anh(và nó) hấn vào phòng khách theo chân Kim Ngưu. Mẹ cậu trông rất nhiệt tình.
- * Cháu chào cô ạ. –nó khẽ chào mẹ Kim Ngưu với nụ cười thân thiện.

Mẹ cậu chào lại rồi mời nó ngồi. Nó cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp ở trong ngôi nhà này. Chả trách Kim Ngưu lúc nào cũng về nhà, không bao giờ ở ngoài hoặc ở lại trường dù là học cả ngày. Nó cũng thích được cảm giác như vậy.

Mẹ Kim Ngưu rót nước mời nó rồi ân cần tiếp chuyện:

* Cháu là Bạch Dương bạn của Kim Ngưu nhà cô phải không?

* Dạ...mà sao cô biết cháu ạ?

* À cô nghe nó cứ kể về cháu suốt.

* Dạ...nhà cô có cô với bạn Kim Ngưu thôi hả cô?

* Ủ Kim Ngưu còn có hai người anh nữa nhưng một người đã lập gia đình sống ở ngoài, còn một người thì đi du học rồi.

Lại là du học, sao nhà giàu cứ thích đi du học vậy nhỉ? Nó lại nhớ đến anh. Giờ này anh đang làm gì, không biết anh có nhớ đến nó như thế này không?

* Mẹ và Bạch Dương nó chuyện gì thế ạ? Cho con nghe với nào –Kim Ngưu từ trên lầu đi xuống nói xen vào.

Quả thật chỉ có hai mẹ con nhưng tình cảm họ rất tốt. Chẳng phải nó cũng ao ước có thể còn gì. Bây giờ, nó sống để chờ đợi và trông mong điều gì ư, nó chưa nghĩ đến.

Chợt điện thoại nó reo. Nó xin phép ra ngoài nghe máy.

Là hấn.

* Cậu đang ở đâu á? –hấn hỏi lớn

Nó đáp bằng giọng tỉnh bơ:

* Tôi ở đâu thì liên quan gì cậu chứ hả?

* Nhà Kim Ngưu đúng không? –hấn vẫn bất chấp thái độ khó chịu của nó vì bản thân hấn giờ cũng đang rất khó chịu.

* Thì sao nào. Tôi đã bảo là không liên quan tới cậu rồi mà.

* Cậu,ra ngoài cổng ngay nếu không muốn tôi làm rầm rộ lên. –hấn bắt đầu uy hiếp.

Nó nghĩ nó đến đây đã phiền phức cho nhà Kim Ngưu rồi, giờ hấn qua làm phiền nữa thì sao? Ngại với mẹ Kim Ngưu. Nghĩ vậy rồi nó đáp vội một câu “đợi chút” rồi vào nhà tạm biệt mẹ Kim Ngưu. Lúc đó Kim Ngưu đang ở trong bếp, dự định sẽ khoe nó tài nấu ăn của mình.

Nó ra ngoài, nhìn thấy hấn. Hấn thì nhìn nó với vẻ khó chịu.

* Ở trong đó vui lắm sao ở mãi vậy? –hấn mỉa mai.

* Vui hơn nói chuyện với cậu –nó vô tình

Hấn nhắc bồng nó lên xe của hấn rồi đóng cửa lại. Nó chưa hiểu gì thì hấn lái xe phóng đi.

* Nay cậu làm cái trò gì vậy hả?

Hấn vẫn không nhìn nó, chăm chú lái xe.

Nó bắt đầu thấy bực mình.

* Cậu muốn gì đây hả? –nó không thể cứ thế này. Hấn bị làm sao vậy?

* Cậu im đi. Không thấy tôi đang chăm chú lái xe sao? Nói nhiều quá vậy.

Hấn làm như hấn lái xe nghiêm túc lắm ý. Thường ngày hấn vẫn chạy xe với tốc độ đám tang còn gì.

* Nhưng mà ...

* Sao hôm nay cậu nói nhiều vậy hả? –hấn cắt ngang.

Nó cũng đâu có vừa:

* Tôi sẽ nói nhiều, nói cho khi nào cậu loạn não lên thì thôi. Cậu định đưa tôi đi đâu chứ hả?

* Tìm việc làm.

* Cái gì?...cậu nói gì?

* Cậu không nghe sao? Tôi nói là tìm việc làm.

* Việc làm? Việc gì?

* Osin

* Sao? Osin?

* Ừ.

Nhìn cái mặt ngu ngu của nó khiến hấn bật cười. Nó khẽ nhìn qua. Hấn cười trông cũng đẹp trai đấy chứ. Còn hiền lành nữa. Nhưng mà còn lâu mới bằng kaka của nó nhá.

Nó vẫn nhắc đến kaka thường xuyên. Tim nó vẫn nhói lên khi nhớ đến anh. Phải, nó không quên được anh. Càng bắt mình quên nó lại càng nhớ.

* Kaka à,vừa nẩy muội mơ. –nó chạy ào ra cửa bị cộp vào tường, ngã phịch xuống.

* Ở muội làm sao vậy. – anh tới đỡ nó.

* Huhu đau quá. –nó làm nũng.

* Được rồi. Ngoan nào. –rồi anh khẽ thổi lên trán nó, dễ thương vô cùng.

Nó cười tí mắt, ngẩng nhìn anh ở cự li gần nhất có thể.(lại nổi máu**)

* Rồi .- nó đứng dậy. – kaka này, lúc nẩy muội mơ.

* Sao? Mơ gì nào? Kể kaka nghe nào? –nhìn anh tò mò nó thích thú quá.

* Mơ...mơ gì muội quên mất tiêu rồi.

* Trời...

* Haha –nó cười lớn vui sướng. Rõ ràng là nó nhớ nhưng sau cú thử độ cứng của tường và đầu thì nó quên rồi.

Lại nhớ về anh. Nó ước gì giờ đây kí ức về anh như giấc mơ đó. Dễ dàng quên đi.

Thấy nó im lặng,hấn hỏi:

* Đang nghĩ gì á?

* Ở ... không có gì

* Thật không? Haha cậu chẳng biết nói dối đâu.

* Thì sao nào? Còn hơn nhà cậu ăn rồi toàn nói dối à.

* Sao cậu biết tôi ăn rồi toàn nói dối?

* Tôi...đoán thế.

* Haha cậu đi xem bói cũng khỏi người thất nghiệp ý nhỉ. Haha

* Nè...câu đó của tôi mà.

* Thế sao? Cậu có giấy chứng nhận không mà đòi có bản quyền?

* Ừ thì cái giấy chứng nhận tôi nhờ người cầm hộ rồi.

* Haha hài thật... mà nói xem nào. Nãy giờ nghĩ chuyện gì á?

* Sao cậu quan tâm chuyện của tôi á? Lo tập trung vào lái xe đi kìa.

* Thích thế.

* Mà cậu có bằng lái xe chưa á?

* Chưa. Haha –nói rồi hấn lái xe nhanh, chao đảo.

* Aaaaaaaaaaaaaa Sư Tử. Cậu đi chết đi. Cậu chết đi.

* Haha vui mà. Sao cậu không đi chết đi nói tôi?

* Cậu chết đi cho rảnh người. Aaaaaaaaaa tên đáng ghét. Dừng xe lại.

* Không đó. Việc gì phải dừng. Tôi thích thế này. Haha ...

Nó im lặng. Hấn có nói gì nó cũng im lặng. Chợt hấn dừng xe lại và nghe tiếng nắc của nó. Nó đang nắm chặt lấy áo của hấn, nước mắt đầm đìa.

* Ở cậu sao thế? Tôi...nói gì sai sao? Đây...cậu....dừng như thế...tôi...tôi.

Hấn vốn sợ nước mắt con gái mà. Hấn không biết làm gì cả, hết nhìn nó rồi quay ra nhìn bên ngoài đủ hiểu hấn khó xử thế nào. Rồi bất chợt hấn quay ra ôm nó. Nó ngừng khóc nhưng một lát nó đẩy hấn ra.

* Đây, cậu đừng có...mà...mà lợi dụng nhá. –nó vừa bối rối nói vừa đưa tay lau nước mắt trông giống con nít vô cùng.

Hấn buồn cười. Nhưng không dám cười lớn.

* Gì mà lợi dụng chứ. Có cậu lợi dụng tôi thì có.

Nó ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn hấn làm hấn bối rối.

* Gì chứ?

* Chứ không phải tay cậu nắm lấy áo tôi hả?

Nó nhìn lại. Tay còn lại nắm chặt áo hấn. Nó vội thả ra nhanh rồi quay đi.

Hấn thì không nhịn được cười. Nó đâu có lạnh lùng, trái lại còn rất đáng yêu ấy chứ. Hấn chợt thấy hấn khùng khi nghĩ về nó như vậy. Nhưng từ khi nó xuất hiện, hấn càng nhận ra hấn cười nhiều hơn.

Tới một căn nhà lớn. À là biết thự mới đúng. Là nhà hấn mà. Hấn tháo dây an toàn cho nó rồi kêu nó xuống xe. Nó ngơ ngác nhìn hấn mà không chịu xuống.

* Xuống đi. Tới rồi.

* Đi đâu á? Cậu bán tôi hả? –nó hoang mang.

* Haha cậu thế này ai mua. Xuống đi. Hay cậu thấy xe tôi ngồi êm quá định ngồi mãi ở đây chứ gì?

* Xí. Làm như tốt lắm á! –vừa nói nó vừa bước xuống xe.

Hấn bấm chuông. Người giúp việc ra mở cổng. Lớn hơn mấy chục tuổi rồi mà cũng phải cúi chào hấn. Nó chợt rung mình. Là nhà hấn sao?

Nó theo hấn đi vào. Vừa đi vừa dò chừng xem nhà hấn có cái gì. Mà hình như cái gì cũng có. Tới phòng khách. Hấn bảo nó ngồi xuống. Nó im lặng nghe theo. Khẽ ngồi, người giúp việc khác mang nước ra cho nó và hấn. Nó không quen với kiểu người hầu kẻ hạ thế này. Hấn ngồi quan sát thái độ của hấn. Chốc chốc cười thầm trước thái độ dễ thương của nó. “một cô gái thế này tại sao phải tỏ ra lạnh lùng chứ” –hấn thầm nghĩ thế.

Nó quay lại nhìn hấn. Thấy hấn cứ nhìn mình chăm chăm. Nó thấy vô duyên * Mặt tôi dính gì sao cậu nhìn mãi thế hả?

Hấn giật mình.

* À...xin lỗi...không có. Cậu uống nước đi.

* Mà cậu kêu tôi qua đây làm gì? Cậu nói tìm việc làm cho tôi mà.

* Ừ đúng rồi. Cậu làm được osin chứ?

* Osin á? Không chắc lắm. Nhưng mà có thể thử. Cậu nói xem chủ nhà là người thế nào tôi xem có làm được không nào? Chủ nhà khó tính thì tôi chịu, tôi không quen chiều chuộng nịnh hót người khác.

* Không, chủ nhà...là một người rất...tốt bụng, đẹp trai lắm nhé, lại còn hào phóng nữa, ga-lăng nữa ý. Hehe...

* Xí. Có như cậu nói không á? Thế dẫn tôi tới gặp người đó đi!

* Cậu gặp người đó rồi ý.

* Hả? Gặp rồi á? Ở đâu? Ai vậy?

* Tôi này. Haha...

Nó nhìn hần. Nhíu mày ra đáng tức giận. Hóa ra từ nãy hần đang hót về hần mà nó không biết.

* Cậu đùa với tôi đó hả? Tôi mà đi đùa với cậu á hả? –nó cầm vội cái gối ném vào hần- cậu chết đi.

Hần cũng ném lại nó- cậu cũng chết đi.

Và nhà hần trở thành bãi chiến trường. Nó và hần chạy khắp nơi. Cái gì ném được là đưa ra ném không thương tiếc.

* Mệt quá. Không chơi nữa. –nó ngồi phịch xuống ghế.

* Tôi cũng đâu có khỏe. Haizzz. Cậu ác hơn tôi tưởng ý.

* Có cậu ác thì có. Cậu ném bao nhiêu thứ còn gì. –khoan đã, nó chợt nhớ ra nó là khách cơ mà, sao lại qua nhà người ta ném đồ lỡ rồi hần bắt đền, người vô gia cư như nó lấy gì trả nổi- tôi về nhà- 36 kế chuồn là thượng sách.

* Ế...coi sao được. Cậu ném đồ nhà tôi thì cậu phải ở lại làm osin trả nợ chứ. Haha...

Hần cười nham hiểm. Nó bắt đầu sợ cái điệu cười này của hần. Tự nhiên hần đưa vào bẫy mà nó chẳng biết.

Và nó nhận ra nó đã là nó của ngày xưa, đứa con gái ngây thơ, yếu đuối, dễ bị tổn thương. Không biết từ lúc nào vỏ bọc lạnh lùng của nó bị vô hiệu hóa. Còn bản thân hần. Hần cũng không biết bắt đầu từ khi nào hần muốn ở bên nó, chơi đùa với nó và...bảo vệ nó. Hần cũng nhận ra rằng bên nó, hần không còn là hần của uy quyền nữa. Tự nhiên hần cần nó, hần cần có nó như theo bản năng vậy.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13.

* Này, tôi đi chơi đây. –nó nói với hần trông có vẻ không giống một osin.

Hần nhìn nó, nhẹ giọng:

* Đi đâu á?

* Đi chơi.

* Ở đâu?

* Hỏi gì nhiều thế. Biết tôi đi chơi là được rồi.

* Cậu phải nói cậu đi đâu tôi mới cho cậu đi hay là không. Ai biết đi đâu, nhớ đi tán trai rồi người ta tới đây đáng ghen thì sao?

* Gì chứ? Tán trai á?... Ừ thì tán trai cũng được.

Nói rồi nó chạy một mạch sang nhà Song Ngự. Không phải hấn không muốn cho nó đi. Chỉ là hấn lo nó đi lung tung rồi nhớ có chuyện gì như lần trước nữa thì sao. Hấn chưa kịp nói thì nó đã chạy biến rồi. Osin mà còn quyền hành hơn cả chủ nhà nữa. Hấn khẽ mỉm cười rồi lắc đầu.

Nó vội đi mà không mang theo điện thoại.

“bỗng vỡ òa vì những xót xa, khi nhận ra mình rất nhớ. Ngỡ đã quên hình bóng thân quen, mà hôm nay lại nhớ thêm...”

Nhạc chuông máy nó kêu lên. Hấn khẽ cầm lên tay. Là Bảo Bình, kaka nó. Nó thì chưa chắc đã biết người này là anh nhưng hấn thì hấn biết. Nó có quen ai ở nước ngoài đâu. Anh gọi cho nó ư? Anh vẫn còn nhớ nó. Anh không quên được nó hay chưa bao giờ anh quên nó. Hấn ngừng lại, đặt điện thoại xuống bàn, nghe tiếng kêu dai dẳng. Anh vẫn kiên trì gọi. Hấn vẫn ngồi đó, nhìn chăm chăm vào đó. Hấn đã từng nghĩ hấn sẽ lấp đầy khoảng trống hình bóng anh trong tim nó từ khi hấn đọc được cuốn nhật kí của nó. Nhưng mà, chắc nó vẫn còn yêu anh nhiều lắm, cũng như anh đã và đang yêu nó vậy.

* Cậu ở nhà Sư Tử á? –Song Ngự bắt ngờ.

* Oh. Tớ đang làm một công việc hết sức là cao cả cho nhà cậu ta ý nhá. Khả khả.

* Việc gì? –Xử Nữ cũng có mặt ở đó –đừng nói cậu...cậu...làm...con dâu nhà đó nhá!

Nó gõ đầu Xử Nữ một cái.

* Tầm bậy. Con dâu cái đầu cậu ý. Tớ xin trình trọng tuyên bố tớ chính là ... osin của nhà cậu ấy. Haha. Oai chưa.

* Này...các cậu sao thế hả -nó nhồm nhoàm miếng táo –các cậu cứ làm quá lên à. Thực ra Sư Tử cũng không đáng ghét như các cậu nghĩ đâu.

Lần này thì cả ba người họ choáng tập hai. Nó tự nhiên thay đổi 180 độ luôn. Mới đây nó và hấn còn cãi nhau chí chóe, còn những trò chơi ác nhau nữa. thế mà giờ nó lại bênh cho hấn như thế...đến khoa học cũng khó giải thích nổi, huống hồ đầu óc của mấy cô cậu học sinh lớp 11.

“kính coong”

Nó đang trong tình trạng là rất bận rộn là vất chân lên bàn xem hoạt hình. Tiếng chuông làm nó giật mình.

Có tiếng của hấn gọi nó từ phòng bếp.

* Ra mở cửa đi đồ con heo kia.

* Người ra mà mở. Nhà của người mà kêu ta ra mở cổng là sao?

* Chứ không thấy tôi đang nấu ăn hả. Cậu qua nấu đi tôi mở cổng cho.

Nó lăm bắm:

* Nấu ăn được có gì mà hay chứ, giỏi lắm chắc.

Số là trưa nay hấn kêu nó nấu ăn. Nó là osin cơ mà. Nó bảo nó không biết nấu. Và nó có biết nấu nó cũng chẳng thích nấu. Oan tù tì và kết quả là thế này đây.

Nó chạy ào ra mở cổng. Trong miệng vẫn còn lăm bắm mắng hấn rằng không ra mở cổng để nó lỡ mất đoạn hay.

Đứng trước mặt nó là Nhân Mã. Nó cũng bình thản. Thật ra nó cũng chẳng còn thứ gì gọi là tình yêu với cậu ta. Nhân Mã bắt ngờ vì sự có mặt của nó. Nhân Mã được xem là khách quen của nhà này mà.

* Vào nhà đi. Làm tượng chào cờ à? –nó cất tiếng hỏi khi trong lòng đang nóng ruột bộ phim hoạt hình.

Nhân Mã giật mình.

* Sao...cậu lại ở đây?

Nó thờ ơ:

* Tại sao tôi lại không ở đây?

Nói rồi nó đẩy Nhân Mã và trong rồi khóa cổng lại, chạy vào nhà trước, tiếp tục xem phim như chưa có ai tới.

Hắn đang nấu ăn thấy nó vào một mình thì hỏi:

* Ai á? Sao không mời người ta vào lại vào trước thế? Cậu có biết lịch sự không vậy?

Nó không thèm nhìn hắn, mắt nó vẫn đang hướng lên màn hình.

* Mời cơm hả? Mở cổng cho rồi còn không chịu vào. Mà ai bảo cậu không chịu ra mở cổng?

* Cậu có chịu nấu ăn cho tôi đâu?

Nó quay sang cười hòa.

Hắn bó tay toàn tập với nó luôn.

Nhân Mã bước vào, không khỏi thắc mắc về việc hai người họ sống chung.

* Ồ Nhân Mã tới rồi hả, vào giúp tớ đi.

Hắn lôi Nhân Mã vào nhà bếp.

* Cậu đang làm gì đấy, Sư Tử?

* Cậu không thấy sao, thái hành giúp tôi đi!

Nhân Mã bỏ con dao xuống, nhìn hắn một cách nghiêm túc:

* Rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao hai người lại ở chung với nhau vậy? Sao cậu ấy lại ở đây? Và sao một thiếu gia như cậu lại xắn tay xuống bếp? Vì cậu ấy sao?

Hắn không nhìn sang Nhân Mã, hắn mỉm cười đáp lại:

* Osin nhà tớ đấy. Vip không?

* Sao...osin á? Cậu không đùa chứ? Thế sao...

* Thôi cậu nói nhiều quá. Giúp tớ một tay đi. Đói rồi.

Nhân Mã không nghĩ nó lại có thể làm thay đổi một Sư Tử nóng nảy, đầy uy quyền như thế. Và anh chàng đã từng nghĩ khó có ai làm cho hắn thay đổi. Cô nào vợ phải hắn thì phải nói là xui mấy kiếp. Nhưng giờ nhìn hắn thế này... chẳng lẽ hắn yêu nó sao?

“tại sao phải là cô ấy” Nhân Mã thầm nhìn nó và nghĩ.

Nó chạy vào bếp, cầm lấy quả dưa chuột đã gọt sẵn cắn một miếng vừa bảo:

* Đây chủ nhà, nấu nhiều nhiều chút nhé, nấu nhiều thêm vào.

Hắn liếc nhìn nó:

* Việc gì tôi phải nấu nhiều, có ai đâu phải nấu nhiều.

Nó cười nham hiểm:

* Ai nói không có ai, nhiều người lắm. Tôi mời khách nữa, lát họ tới.

Hắn bỏ đôi dưa xuống:

* Đây! Nhà tôi hay nhà cậu mà tự do thế hả? Bắt tôi nấu ăn giờ còn mời khách nữa. Cậu là osin hay tôi là osin hả?

* Ấy ấy...đừng nổi giận. Tôi là osin, là osin cao cấp mà. Osin cao cấp là thế này đây, hiểu chưa. Nấu thêm hay không là việc của cậu. Chỉ có điều lát khách tới tôi sợ cậu mất mặt thôi. Thấy chưa, osin cao cấp đang giữ thể diện cho chủ nhà đó. Hehe ...

Nói xong nó lại ra ngoài xem phim. Hấn tức lắm nhưng nó quả thật đã biết điểm yếu của hấn. Hấn là người coi trọng sĩ diện kinh khủng. Không làm gì được nó, hấn quay sang thấy Nhân Mã đang nhìn nó, hấn lại bực.

* Cậu nghe thấy osin cao cấp nhà tớ nói gì chưa? Nấu nhiều vào để mời khách đó. Nhanh lên.

* Ô. Cậu cẩu với tớ đây à. Thế thì... cậu đi mà nấu một mình đi nhá. Tớ là khách cao cấp. Hà hà.

Nhân Mã đi ra ngoài. Hấn tức lắm. Nhưng nén lại. Nấu ăn xong hứa sẽ cho nó biết tay.

Nhân Mã ra ngoài. Ngồi xuống ghế cạnh nó cùng xem phim. Nó đang tập trung chuyên môn nên không để ý cạnh nó là Nhân Mã. Một lát, Nhân Mã lên tiếng làm nó giật mình:

* Sở thích vẫn không thay đổi nhỉ?

Nó nhìn qua

* Ở cậu ở đây từ lúc nào?

Nhân Mã nhìn nó bằng thái độ âu yếm, ánh mắt cậu bỗng long lanh.

* Cậu ... vẫn là cậu của ngày nào. Vẫn trẻ con và thích chọc phá người khác.

Nó nhìn cậu, bỗng nhận ra lúc này đúng là Nhân Mã của ngày trước, mắt nó chớp chớp.

* Cậu...

* Thực ra tớ không quên cậu. Tớ biết cậu trong ngày đầu nhận lớp nhưng tớ đã cố tình tỏ ra không biết. Ngày đầu nhận lớp, tớ có tới nhưng trông thấy cậu nên tớ phải bỏ ra ngoài. Tớ đã làm cậu tổn thương và tớ... tớ sợ đối diện với ánh mắt của cậu.

Nhân Mã cầm li nước uống vì cậu cảm thấy nghẹn ở cổ. Cậu rất muốn nói nhiều lời nhưng lời nói lại nghẹn ở cổ không thể nói ra.

Nó không nhìn Nhân Mã. Thực chất khi trông thấy Nhân Mã và cảm giác của nó không giống trước đây. Chỉ là chút bối rối khi gặp người cũ. Với nó, hiện tại, Nhân Mã đã là quá khứ, cái quá khứ mà để lại cho người ta đau thương và nước mắt.

Nhân Mã có thể nói ra như vậy cũng nhẹ lòng. Cậu muốn và sẽ bù đắp những tổn thương do chính cậu đem lại. Nhưng liệu nó có đồng ý, nó có chấp nhận điều đó hay không? Và bản thân Nhân Mã có làm được như suy nghĩ ấy không?

Thiên Yết bước vào. Trên tay là bó hoa vừa mới mua. Thấy nó và Nhân Mã đang nói chuyện, chuyện gì Thiên Yết không biết, chỉ biết máu ghen của cô nàng đã lên tới tận não. Thiên Yết sấn sổ bước tới vứt bó hoa lên bàn. Nhìn nó với ánh mắt “không thể nói nên lời”. Nó bắt đầu cảm giác có mùi bom đạn.

* Vui quá nhỉ? –cô nàng hỏi mà như không hỏi ý.

Nhân Mã quá quen với cảnh này rồi. Mỗi ngày có 24 tiếng, mỗi tuần có 7 ngày. Ngày nào cũng ghen. Giờ nào cũng ghen. Hết ở đâu làm gì rồi lại đi đâu với ai. Nhưng với tính cách “đẻo như kẹo kéo” của Nhân Mã thì việc ghen tuông vô lí của Thiên Yết như ăn cơm bữa, như nghe một bài hát với giai điệu quen thuộc thôi(mặc dù có chói tai nhưng cũng có thể xem là thử độ tốt và độ rung của màng nhĩ).

* Có gì đâu. Cậu về rồi sao? –Nhân Mã nhìn Thiên Yết cười còn tươi hơn cả bó hoa mới mua.

* Cậu đừng có đánh trống lảng nữa. Hai người vừa nói chuyện với nhau đúng không? Nói chuyện gì cơ chứ? –cô nàng vẫn chưa thềm nguôi giận.

Nó liếc nhìn Thiên Yết với đôi mắt vô tội vạ, lại chớp chớp có vẻ như đang trêu đùa vậy.

* Nhìn gì mà nhìn? –Thiên Yết quay sang quát nó.

Nó giả vờ giật mình một cái rồi nhìn sang Nhân Mã:

* Thiên Yết à, cậu không cho tớ nhìn cậu thì tớ...tớ nhìn Nhân Mã nhé. Haha

* Cậu nói gì cái đồ osin kia?

* Ô tớ là người không phải là đồ. Càng không phải là osin bình thường mà cậu gọi lung tung đâu nhé. Osin cao cấp đấy. Hehe

Kết quả sau câu nói đó là nó và Thiên Yết đuổi nhau chạy vòng quanh nhà. Thực chất nó vẫn là trẻ con thôi mà.

Một lát sau, cả Song Ngư, Kim Ngưu, Xử Nữ tới nhà hẳn theo như lời đe dọa và ép buộc của nó.

Bữa ăn được dọn ra. Nó nhìn lác cả mắt. Ai cũng không ngờ một Sư Tử như hẳn lại biết nấu ăn, mà còn nấu ngon là đằng khác.

Hẳn thì cũng được dịp khoe tài.

* Bữa ăn hôm nay do chính Sư Tử tổ đạo diễn ấy nhá. Mọi người thấy thế nào?

Một Sư Tử ở nhà và một Sư Tử ở trường hoàn toàn khác nhau như thể hai người vậy. Quả thật hẳn nấu ăn rất ngon, đặc biệt tay nghề hẳn càng được nâng cao từ khi có thêm một OSIN CAO CẤP.

14. Chương 14

Chương 14.

Một Bạch Dương nó, trước mặt luôn cười đùa vui vẻ nhưng khi màn đêm buông xuống là lúc nó thu mình trong cái vỏ bọc bên ngoài để tự nó gặm nhấm nỗi buồn của riêng nó. Từ khi anh và nó xa nhau, chưa bao giờ nó ngủ ngon, cũng chưa bao giờ nó không rơi nước mắt trước khi chìm vào giấc ngủ. Nửa đêm nó giật mình tỉnh dậy rồi nó run, nó sợ. Cảm giác sợ hãi cùng cô đơn ám ảnh nó

Anh nhìn thấy cửa phòng nó sáng và bước vào, thấy nó đang thu mình trong chăn.

* Kaka à, muội sợ...muội không ngủ được.

Anh tới gần nó nhẹ nhàng ôm nó vào lòng thủ thủ:

* Có kaka ở đây rồi, không sợ gì hết. Kaka bảo vệ muội mà. Đừng sợ, ngoan nào..đừng sợ.

Cảm nhận được hơi ấm từ anh, nó chỉ còn khẽ run lên và dần dần chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ nó còn chốc chốc run lên nhưng dịu hẳn lại. Anh cứ như thế, trong tư thế ôm nó thật chặt. Anh sợ khi mình bỏ nó ra, nó sẽ biến mất hoặc bị sự tổn thương nào đó. Anh cũng không dám cử động mạnh sợ làm nó giật mình.

Những khoảnh khắc như thế bây giờ đã là kỉ niệm, chỉ còn trong kí ức của nó. Giờ đây không biết anh có nhớ tới nó không?

Nó không biết nó chọn cách ra đi như thế là đúng hay là sai, có phải nó đã làm tổn thương anh hay không. Chỉ biết rằng giờ này, nó đang thổn thức khi nhớ vòng tay một ai đó, nhớ giọng nói ai đó hay chỉ là muốn quây phá để ai đó chú ý rồi xoa đầu nó. Anh có biết nó đang nhớ tới anh không? Có lẽ nó gặp anh là cái duyên và nó xa anh như thế là số phận hai người không thể đi tiếp được. Nó vốn không tin vào số phận cơ mà. Nó đâu phải là Song Ngư suốt ngày thả hồn vào gió ngó trông hoàng tử. Nó cũng không phải là Kim Ngưu tình yêu đến khi nào thì nó đến và cứ phó mặc cho tương lai. Nó cũng không cần phải người yêu thể

này thế nọ như Xử Nữ. Nó chỉ cần bên cạnh anh, được anh bảo vệ và cùng anh chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống. Như thế là quá đáng sao?

* Này Nhân Mã, cậu xem cái này đẹp không? Tự tay tớ làm cho cậu đó. –Thiên Yết chạy từ xa tới lay lay vai Nhân Mã trong khi cậu đang suy tư một mình.

Một cái móc khóa rất xinh do chính tay cô nàng Thiên Yết làm. Cô nàng rất khéo tay nên những món quà của cô nàng Nhân Mã đều nâng niu cẩn thận cũng như thứ tình cảm này vậy. Ai cũng biết Nhân Mã là con ngựa ham chơi, chỉ biết rong ruổi và đuổi theo những cái thú vui mới lạ. Nhưng cậu cũng không đến nỗi vô tâm với người yêu. Khi quyết định đến với Thiên Yết là lúc cậu đã chín chắn, có thể bỏ qua những thứ khác vì người mình yêu. Nhưng mà gặp lại Bạch Dương làm anh chàng phải suy nghĩ, nhiều lúc suy tư như ông cụ non một cách khó hiểu.

Nhân Mã thoáng giật mình. Bên cạnh là Thiên Yết.

* Cậu đang nghĩ gì đó? Tương tư tới cô nào đúng không? Nói mau!

Nhân Mã cười xoa đầu Thiên Yết. Cô nàng vùng vẫy tránh. Anh chàng cười nhưng trong mắt Nhân Mã vẫn thoáng lên nét buồn.

* Đạo này cậu làm sao vậy hả? Tâm hồn cứ thả trên mây vậy? Cô nào bắt mắt hồn rồi? Nói mau!

* Hì hì. Có cô tiểu thư này đang bắt hồn tớ đây chứ ai.

* Tiểu thư nào hả?

* Tiểu thư Thiên Yết ý. Có mỗi cô đó thôi.

Cô nàng đỏ mặt đánh yêu Nhân Mã. Anh chàng khẽ kéo cô nàng vào lòng. Nhưng sâu trong trái tim Nhân Mã vẫn có cảm giác có lỗi với nó. Nhân Mã đã tự hứa là sẽ bù đắp những tổn thương do anh chàng gây ra cho nó cơ mà. Một ánh mắt khẽ buồn nhìn ra phía xa xăm nào đó như đang cố gắng tìm chút kỉ niệm ngày xưa và giấu ngay vào nụ cười trên môi.

Nếu như ngày xưa không lầm lỡ thì đâu có ngày hôm nay phải hối tiếc. Có những lỗi lầm sẽ tự phai theo thời gian và vết thương sẽ nguôi dần nhưng có những lỗi lầm dù có cố gắng bù đắp đến đâu thì cũng khó có thể lành lại được. Chỉ có cách là con người đừng vô tình hoặc cố tình gây ra lỗi lầm đó mà thôi. Cũng giống như một cái gương đã vỡ. Vỡ rồi thì sao gắn lại được nữa.

Buổi sáng tại trường Star.

Mọi người đang bàn tán lên chuyện cô nàng hoa khôi đang chuẩn bị đi du học. Lại là du học. Nó chán ngấy cái du học rồi(có được đi đâu mà chán với không chán, mừng gần chết). Khi không những nhà giàu rảnh rỗi sinh nông

nỗi sao cứ cho con cái đi du học rồi khóc suốt suốt khi cứ phải chia tay những “đứa con yêu quý” của mình để lên đường đi du học. Nó tưởng tượng và cảm thấy sến vô cùng. Nó cũng khóc khi anh đi du học đó chứ. Nhưng nó khóc đâu có ai biết đâu, toàn khóc trong bóng tối hoặc khóc trong mưa thôi.

* Thiên Bình hình như qua bên đó biết đâu để gặp anh Bảo Bình thì sao nhỉ? –một cô bé xinh xinh lớp 10 bàn tán trong khi miệng thì chum chim cái kem ở căng tin.

* Chứ sao nữa. Lúc ở đây hai người họ đã yêu nhau rồi còn gì.

* Tớ nghe nói hoa khôi Thiên Bình yêu anh Bảo Bình chứ anh ấy đâu có yêu chị ấy đâu.

Nó cảm thấy đau đầu dần dần. Người vừa nói ra câu đó nó nghĩ chắc cũng không biết quý tính mạng của mình cho lắm, suýt giao tính mạng cho thần chết(sẽ không có từ suýt nếu như để cho cô nàng hoa khôi nghe được, nó là một minh chứng sinh động cho sự hiền lành của cô hoa khôi trường Star). Trong trường cũng như ở ngoài trường. Từ những ngôi sao như Thiên Bình, Sư Tử tới người “thường dân” như nó, tất cả mọi chuyện đều được nhúng qua nước bọt của bọn họ ít nhất là một lần trước khi đi vào tai người đáng lẽ “được” nghe.

* Sao mấy người này nhiều chuyện thế nhỉ? –Song Ngư cảm thấy bực mình.

Đặt li sinh tố lên bàn, Kim Ngưu tỏ ra điềm tĩnh:

* Họ vô công rồi nghề ý mà. Các cậu để ý đến họ làm gì. –nói là nói thể với Song Ngư nhưng trong lòng lại muốn trấn an nó.

Nó thì ngồi im lặng như tượng. Rõ ràng so với Thiên Bình, nó chẳng là gì cả. Nhưng kaka của nó sẽ hiểu nó, và chỉ anh hiểu nó. Nó chỉ cần vậy là đủ rồi.

Sư Tử, Nhân Mã và Thiên Yết cùng nhau bước vào căng tin. Tiếng ồn ào dịu hẳn lại. Rõ ràng có thể nhận thấy uy lực của hắc lớn tới cỡ nào. Bọn họ không hện trước mà cùng tiến tới chỗ ngồi của ba người họ, kéo ghế ngồi xuống.

* Chào mọi người –hắc cắt ngang không khí im lặng và cắt ngang ánh mắt lạ lẫm của ba người bọn họ ném về phía những người mới tới như tò mò khi trông thấy vật thể lạ.

Song Ngư chào bằng cái mỉm cười thân thiện vốn có và Kim Ngưu cũng lên tiếng chào. Còn nó chào bằng ánh mắt khó hiểu, rằng thiếu bàn hay sao mà họ rủ nhau qua đây ngồi chung vậy.

Mọi người trong căng tin lại được phen len lén nhìn bọn họ rồi vờ trò chuyện trong thâm lặng. Họ đúng thật là nhiều chuyện nhưng không dám nhiều chuyện trước mặt hắc, càng không dám nói chuyện liên quan tới hắc mà để hắc nghe được. Nhưng ai nấy đều tò mò mối quan hệ giữa hắc và nó là thế nào? Nó, Kim Ngưu, Nhân Mã ra sao? Thực chất cô gái này có vẻ bình thường nhưng mối quan hệ lại không bình thường.

Như đoán được ánh mắt của nó, hắc tiếp lời:

* Cậu không cần nhìn chúng tớ bằng ánh mắt khó hiểu như thế. Bạch Dương à... à quên, osin à, qua kia kêu giùm tôi 3 li sinh tố. Ok?

Nó nhìn hắc mĩa mai:

* Not ok. Đó không phải việc của osin cao cấp như tôi.

* Đây, cậu qua nhà tôi làm osin cơ mà. Osin mà như cậu chắc ai cũng muốn làm osin chứ chủ nhà gì mà toàn là quét nhà, nấu cơm thế.

* Đó là do oản tù tì thua mà kêu gì nữa. Nhiều hôm tôi vẫn làm còn cậu chơi đó thôi.

* Gì chứ. Có lần nào cậu làm mà tôi chơi không hả?

Tại nhà hắc.

Nó bao, hắc kéo. Nó lau nhà.

* Đây osin, lau nhà nhanh lên rồi vào nấu ăn. Tôi đói rồi.

* Cậu là heo hay sao mà nhanh đói thế hả? Mới ăn mà. Đói thì tự nấu đi. Tôi lau nhà mà.

* Thì cậu lau nhà xong rồi qua nấu ăn đi. Cậu thua còn gì.

* Tôi thua nên lau nhà chứ đâu phải thua đi nấu ăn. Cậu đi giữa rừng mơ bắt con tưởng bở ý hả?

* Cậu...lau nhà đi, không nói nhiều nữa. Cãi nhau với cậu mệt quá.

* Không. Khi nào cậu nấu ăn thì tôi mới lau nhà. Thế là công bằng nhá. Hihi.

Hắc bó tay toàn tập không đỡ nổi. Nó làm gì thì nhất định sẽ tìm một cái gì đó cho hắc làm. Còn hắc làm thì nó...xem hoạt hình thôi. Thế gọi là công bằng ?

15. Chương 15

CHƯƠNG 15.

Giờ sinh hoạt 15 phút đầu giờ, lớp phó học tập Xứ Nữ đang định lên bảng chữa bài tập thì Thiên Bình ngăn lại.

* Xứ Nữ à, hôm nay tớ có tin thông báo trước lớp.

Không nói cũng biết chuyện gì. Với vẻ mặt bình thản nhất có thể, Xứ Nữ nhẹ nhàng nhường chỗ.

Cái giọng điệu lãnh lút, điệu đà của cô nàng hoa khôi làm cả lớp chú ý mặc dù tin chưa thông báo nhưng cả trường đã biết.

* Chào các bạn. Tớ có tin này muốn thông báo với các bạn. Chắc các bạn sẽ buồn khi nghe tin này(chưa chắc đâu à) nhưng mà tớ buộc phải quyết định thôi. Hai ngày tới tớ sẽ sang Mỹ du học, chắc cũng đi hơi lâu. Các bạn ở lại mạnh giỏi...

Cũng có vài tiếng ồn từ phía cuối lớp. Hầu hết ai cũng không lấy làm bất ngờ mà đa số là tò mò về nguyên nhân đi du học thôi.

Nếu như có cơ hội đi du học, nó sẽ sang chỗ anh ở. Nó sẽ quý trọng những khoảng thời gian ở bên kaka nhiều hơn, sẽ tạo cho hai người những khoảnh khắc đẹp, sẽ không gây nhiều với kaka nữa và luôn bên cạnh anh mà không chạy đi đâu hết. Giờ bỗng dưng nó hối hận quá. Nó là thế, dám làm, dám chịu và cũng thường hối hận sau những quyết định quan trọng của mình.

Song Ngư khều tay nó:

* Này, liệu có giống như lời đồn trong căng tin không nhỉ?

Nó quay sang:

* Lời đồn gì cơ(hình như nó không để ý những gì liên quan đến Thiên Bình)

* Thì cái nguyên nhân Thiên Bình đi du học ý. Liệu có phải qua gặp Bảo Bình không vậy nhỉ?

* Cậu trở nên nhiều chuyện từ lúc nào vậy? –nó ném cho Song Ngư cái nhìn lạnh tanh khiến cô nàng im bặt từ đó đến cuối tiết luôn.

Hình như nó có chút ghen. Nó đoán ngay sau khi nghe tin Thiên Bình đi du học là qua cũng gặp anh mà thôi. Vì anh, cô nàng càng điên cuồng mà. Ngay cả giết người còn có thể làm huống hồ gì một chuyến du học(nó đã được kiểm chứng). Còn nó, nó chỉ biết ở đây nhớ anh, nhớ những kỉ niệm chỉ còn là quá khứ. Tại sao nó lại thế này. Nó hối hận. Thực sự nó hối hận. Đáng ra nó phải giữ chặt anh lại, không cho anh đi, chẳng phải cả nó và anh đều muốn được mãi ở bên nhau còn gì. Hà có sao phải cách xa thế này. Nó đã

nghĩ rằng khi không có anh bên cạnh, chỉ là chút nhớ thôi mà. Nhớ anh một chút thôi, cũng sẽ mau quên. Nó sẽ vượt qua, nhất định sẽ làm được. Nhưng nó không nghĩ rằng nó cần anh đến thế này. Nó cũng không nghĩ rằng xa anh không chỉ đơn giản là chút nhớ thôi đâu. Thực sự chút nhớ ấy có thể dày vò con tim bé nhỏ của nó, chút nhớ ấy còn làm nó đau, làm nó hận, cũng làm thay đổi con người nó. Nó đã từng mạnh mẽ cơ mà. Càng ngày nó càng yếu đuối và càng cần che chở.

Lúc này, nó cần anh hay cần một bờ vai thay thế anh?

Kim Ngư mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế, cầm lấy li nước và uống một hơi như bị chết khát mấy ngày.

* Sao đi học về mà trông con có vẻ mệt mỏi vậy con? –mẹ Kim Ngư lo lắng.

* Con không sao đâu mẹ, con ổn mà. –cậu không nhìn mẹ, cố trả lời ẹ khỏi lo lắng nhưng cái giọng gượng ép thế này ai cũng nhận ra được.

* Có chuyện gì con nói mẹ nghe được không? Chuyện gì mẹ không giúp được.

* Có chuyện gì con nói mẹ nghe được không? Chuyện gì mẹ không giúp được con nhưng con nói ra sẽ thoải mái hơn mà, con làm mẹ lo lắng quá.

* Mẹ...con xin lỗi làm mẹ lo lắng.. nhưng con không sao đâu. Con xin phép lên phòng ạ.

* Ừ. Con đi nghỉ đi. –mẹ cậu nhìn cậu rồi thở dài thương cho cậu con trai.

Ngưng một mạch lên phòng ngủ mình lên giường. Cậu đang nghĩ cái gì vậy? Tại sao cứ hề nghe nó nhắc đến Sư Tử là cậu cảm thấy bức mình. Nhưng thực sự khi ở bên cậu, nó vô tình nhắc đến hần rất nhiều. Cậu không thích điều đó. Cậu nghĩ mình phải suy nghĩ thật chắc chắn về tình cảm giữa cậu và nó. Liệu có phải cậu đã yêu nó rồi không? Ngay từ đầu gặp cậu đã có ấn tượng với người này, một cô gái mạnh mẽ và cá tính. Là yêu hay chỉ là ấn tượng thôi? Và càng ngày nó càng con nít dần làm cậu cứ có cảm giác che chở, bảo vệ nó là trách nhiệm của mình vậy.

Nhưng dạo này cậu nghĩ về nó rất nhiều. Nhất là từ cái nắm tay bất chợt của nó làm tim cậu đập liên hồi. Nghĩ lại hôm đó, cậu vẫn còn chút xao xuyến. Nhưng nó với cậu có lẽ chỉ là bạn không hơn không kém? Nó có yêu Sư Tử hay không? Còn một chuyện nữa, nó và anh không có quan hệ huyết thống sao lại ở chung và thân thiết đến như vậy? Cậu càng suy nghĩ càng đi vào bế tắc. Đầu đau nhưng lại không hề nghĩ tới nó cùng những gì liên quan tới nó.

Còn nó... tại nhà hần.

* Đồ trẻ con, lau cái nhà mà cũng lau không sạch là sao? –hần ra dáng ông chủ quát om sòm cả nhà.

Mới sáng sớm, Thiên Yết đã đi dã ngoại cùng Nhân Mã. Hần tỉnh dậy và thấy nó đang cầm chổi lau nhà(siêng đột xuất). Cảm thấy có vấn đề nhưng hần cũng tỏ thái độ bình thường.

Nó cười, đưa tay lên lau mồ hôi y như đứa con nít. Thấy nó vụng về như vậy hần cũng buồn cười.

* Dậy sớm thế? –nó nhìn hần hỏi vô cùng thiện cảm.

Nhưng hần thì cảm thấy không hề thiện cảm chút nào.

* Tôi ngày nào mà chẳng dậy sớm. E hèm. Pha cho tôi li cà phê đi.

* Được thôi –nó nhanh nhẩu đặt chổi lau nhà xuống chạy xuống bếp pha cà phê.

Còn hần đứng như trời trồng. Hần tự hỏi hôm nay nó uống nhầm thuốc chẳng?

Nó bưng li cà phê vừa mới pha xong đặt lên bàn cho hần. Hần liếc nhìn nó nghi ngờ:

* Cho tôi hỏi công thức pha cà phê của cậu?

Nó chớp mắt:

* Không tin hả? Nghi ngờ tôi bỏ thuốc độc vào hả?

Hần cười đều đáp lại:

* Tôi không sợ bỏ thuốc độc mà tôi sợ có người hạ độc tôi bằng cà phê “chanh muối” như lần trước ý.

Rõ là lần trước hần có khách là bạn trong giang hồ. Hần bảo nó đi pha cà phê và nó bỏ muối thay cho đường, còn thêm chanh và ớt bột nữa. Hần uống mà phụt hết ra ngoài. Lúc đó hần tức lắm. Nó thì ôm bụng cười nghiêng ngả. Vị khách ấy rõ ràng thấy vui nhưng không dám cười trước mặt hần. Hần tức lắm nhưng không làm gì được.

Lần này hần phải dè chừng.

* Đây, chanh muối cái đầu cậu mà chanh muối á. Tôi pha hoàn toàn đúng công thức ấy nhá. Có cần tôi uống thử không?

Nó cầm li cà phê lên uống một mạch hết gần nửa li. Hần cũng đứng nhìn xem sau khi uống phản ứng thế nào.

Thấy có vẻ ổn, hần mới ngồi xuống ghé cầm li cà phê và uống.

* Đây, cho tôi đi ra ngoài một hôm nhá. –nó tới bên nịnh.

Hần biết ngay mà. Không đâu bỗng dưng nó siêng như vậy là có mục đích cả. Hoặc là đùa hần hoặc là xin xỏ gì hần.

* Tôi có tên, tên tôi không phải là này. Cậu quen ai tên này thì qua mà xin. – hần vờ lơ đi.

* Gì chứ. Hi hi. Cho tôi đi chơi một ngày thôi mà. Đảm bảo không gây ra phiền phức gì tới cậu đâu mà. –nó bắt đầu chớp chớp mắt tội nghiệp.

* Cậu...thôi đi –hắn lúc nào cũng bối rối khi nó chớp mắt.

* Anh Sư Tử đẹp trai tốt bụng à. Cho đi mà.

* Cái gì á? Ma nhập cậu hả? Nổi hết cả da gà rồi đây này.

* Người chứ phải gà đâu mà nổi da gà. Hi hi.

* Máy giờ về? –hắn đã thua chiêu độc của nó.

* 23 giờ về. Ok nhé?

* Không. Đi đâu làm gì mà về muộn đến vậy hả? 21 giờ phải về. Nếu không thì không cho đi đâu.

* Ờ ờ. Ok luôn. 21 giờ về. Thế nhé. Hehe

Nó chạy lên phòng thay đồ. Hắn thở dài nhìn theo nó. Một Sư Tử hắn không chịu thua ai bao giờ mà hết lần này đến lần khác ngã gục trước một đứa trẻ con như nó.

Hôm nay, nó tới cô nhi viện, nơi anh lớn lên. Những đứa trẻ con ở đây thật kháu khỉnh và dễ thương. Chúng chơi đuổi bắt nhau chạy vòng vòng. Từ đằng xa một đứa bé gái chừng năm, sáu tuổi, tóc cắt ngang vai với đôi mắt to tròn đang ngồi một mình, nhìn chăm chăm chiếc vòng trên tay. Nó khẽ đến bên. Cô bé cảm giác có người bên cạnh liền xoay người lại, đưa đôi mắt to tròn nhìn nó. Nó khẽ mỉm cười, nụ cười ấm áp vô cùng và ngồi xuống cạnh bên bé gái. Bé không rời đôi mắt khỏi nó, vừa như thắc mắc nó là ai, vừa như dè chừng nó xem có phải người xấu không.

Bằng ánh mắt dịu dàng nhất có thể, nó âu yếm nhìn bé, cất tiếng hỏi:

* Sao em không ra kia chơi với các bạn mà lại ngồi ở đây một mình thế này.

Cô bé cũng không nói một lời nào mà chỉ cúi nhìn xuống chiếc vòng bạc nhỏ trên tay.

Nó cố gắng kiên nhẫn:

* Chị với em ra kia chơi nhé, ngồi ở đây buồn lắm. Được không nào?

Lần này, cô bé khẽ lắc đầu.

* Em nhớ mẹ.

Nó lặng nhìn cô bé, mắt bé ướt đẫm. Nó vòng tay ôm cô bé vào lòng. Không phải chỉ riêng mình cô bé này mà những đứa trẻ ở đây đều có chung hoàn cảnh là không có bố mẹ, bị bỏ rơi hoặc bố mẹ qua đời. Chẳng phải nó cũng

là đứa trẻ như thế sao? Chẳng phải bố mẹ nó cũng không thể bên cạnh bảo vệ nó sao? Và giờ, anh –người duy nhất bảo vệ, chở che cho nó cũng không còn bên cạnh nó nữa.

Và còn những đứa trẻ kia, đang vui chơi như thế ai ngờ đâu lại gặp hoàn cảnh đáng thương, tội nghiệp. Nhưng đơn giản là chúng vẫn sống và vui đùa, và học tập như những đứa trẻ khác, chúng còn mạnh mẽ hơn ấy chứ. Chỉ với nghị lực sống như thế đã mạnh mẽ lắm rồi.

Và nó tới thăm chúng thường xuyên hơn. Có gì cũng mang đến cho chúng. Họ trở nên quý mến nhau. Còn hắn, hắn cũng tìm được niềm vui nhỏ bé của mình, đó là được nhìn thấy những đứa trẻ con vui đùa, được nhìn thấy chúng lớn lên và nhìn nó cười hạnh phúc như đứa trẻ từ đằng xa. Hắn phải thừa nhận cuộc sống hắn thay đổi từ khi gặp nó.

Tại trường Star.

* Đây, osin. Đi gọi thêm cho tôi li nước nữa. –Thiên Yết ra lệnh cho nó khi nó và Kim Ngưu đang cùng nhau ngồi dưới căng tin bàn chuyện trên trời dưới đất.

Nó nhìn Thiên Yết với vẻ mặt ngây ngô cùng câu trả lời băng quơ:

* Tôi chỉ là osin nhà cậu, không phải là osin trong căng tin.

* Cái gì?

* Cậu không nghe rõ hả?

* Nghe thì sao nào? Tớ muốn cậu làm việc giờ nào mà chẳng được.

* Nhưng giờ này thì không được. –nó cũng cãi lại.

* Có phải nhà tớ thuê osin về cho hay đâu hả? –rồi quay qua mọi người cố làm nó mất mặt trước đám đông –các bạn, đây là osin nhà tớ đây.

Cố làm nó tức giận nhưng độ lì của nó cũng không kém xi măng là mấy, nó quay sang mọi người:

* Đúng vậy, đúng vậy. Làm osin ột gia đình giàu có như vậy ai mà không muốn phải không nào? Vừa được ở trong nhà chủ,vừa được ăn ngon, hơn nữa còn được ngắm trai đẹp nữa. –nó thì thầm vào tai Thiên Yết –đẹp nhất là Nhân Mã,Thiên Yết nhỉ?

Dường như chọc tức cô nàng là nghề của nó. Ở nhà hần nó cũng đã quen với việc này rồi. Với lại chọc tức Thiên Yết làm nó cảm thấy rất vui, y như hai đứa trẻ con chơi trò đuổi bắt vậy.

Hình như cô tiểu thư Thiên Yết không kìm nén được sự giận giữ nữa.

* Cậu muốn ra đường ở phải không hả? –Thiên Yết hét lên, cả căng tin ai cũng chú ý hai người họ. –nếu không nhờ có nhà tớ, giờ này cậu ở đâu mà bày đặt lên giọng với tớ hả? Đồ không bố không mẹ...

Một cái tát giáng xuống Thiên Bình khiến cô nàng choáng váng ôm mặt. Mọi người ồ lên làm cô nàng còn mất mặt hơn.

* Cậu biết gì về tôi mà nói tôi như thế. Cậu nghĩ mình là ai mà có tư cách nói tôi không có bố mẹ. Cậu hiểu mấy phần về tôi nào? Tôi không có bố mẹ thì ai sinh ra tôi. Còn nữa, tôi nói ấy người biết, mấy người đừng nghĩ mình có tiền thì muốn làm gì thì làm. Tiền quan trọng thật nhưng tiền có thể dùng để xỉ nhục người khác sao? Đừng có mà tò mò về chuyện của người khác. Riêng tôi, nói tôi thì không sao nhưng nói tới bố mẹ tôi thì hậu quả sẽ không chỉ là thế này thôi đâu.

Nó xả liền một mạch. Mọi người thì cứ đứng đơ ra. Lần trước là với hoa khôi Thiên Bình chỉ là những lời nói “xát muối” thôi. Còn lần này với con gái tập đoàn T-S và còn ghê ghớm hơn nữa. Vào đây nó toàn kẻ thù thôi, còn người hiểu nó tính trên đầu ngón tay –như lời Kim Ngưu đã nói.

* Bạch Dương, bình tĩnh nào. –Kim Ngưu nắm lấy vai nó nhẹ nhàng.

Cũng lúc đó Nhân Mã đi tới.

* Chuyện gì thế này? –Nhân Mã có vẻ lo lắng.

Thiên Yết như tìm được đồng minh, nắm lấy tay Nhân Mã.

* Nhân Mã à. Huhu Bạch Dương đánh tớ. Đau lắm. Huhu.

Nó chẳng quan tâm, liếc mắt nhìn qua nơi khác. Nhân Mã khẽ đưa tay xoa xoa má cho Thiên Yết.

* Được rồi, tớ biết rồi. Ngoan nào, tớ đưa cậu vào phòng y tế nhé.

Thiên Yết bướng bỉnh, một mặt vì tức nó,mặt khác muốn thể hiện ọi người biết người yêu của mình thế luôn luôn chiều cô nàng.

* Không. Cậu xem đó thì biết. Tớ không để bị đánh không thể đâu. Cậu trả thù cho tớ đi.

* Cậu nói cái gì vậy? Chuyện này bỏ qua đi nhé. Xem như chưa có gì xảy ra cả. Được chưa nào?

* Không. Cậu không muốn bảo vệ tớ mà bảo vệ cậu ta chứ gì. Tớ ứ thềm.

* Cậu có thôi đi không! –Nhân Mã bắt đầu hét kiên nhẫn –rõ ràng người sai là cậu, giờ còn thế nữa là sao?

* Cậu... cậu... –Thiên Yết bắt đầu rơm rớm nước mắt. Nó biết Nhân Mã khó xử nên nó đành bỏ đi.

16. Chương 15

CHƯƠNG 15.

Giờ sinh hoạt 15 phút đầu giờ, lớp phó học tập Xữ Nữ đang định lên bảng chữa bài tập thì Thiên Bình ngăn lại.

* Xữ Nữ à, hôm nay tớ có tin thông báo trước lớp.

Không nói cũng biết chuyện gì. Với vẻ mặt bình thản nhất có thể, Xữ Nữ nhẹ nhàng nhường chỗ.

Cái giọng điệu lãnh lút, điệu đà của cô nàng hoa khôi làm cả lớp chú ý mặc dù tin chưa thông báo nhưng cả trường đã biết.

* Chào các bạn. Tớ có tin này muốn thông báo với các bạn. Chắc các bạn sẽ buồn khi nghe tin này(chưa chắc đâu à) nhưng mà tớ buộc phải quyết định thôi. Hai ngày tới tớ sẽ sang Mĩ du học, chắc cũng đi hơi lâu. Các bạn ở lại mạnh giỏi...

Cũng có vài tiếng ồn từ phía cuối lớp. Hầu hết ai cũng không lấy làm bất ngờ mà đa số là tò mò về nguyên nhân đi du học thôi.

Nếu như có cơ hội đi du học, nó sẽ sang chỗ anh ở. Nó sẽ quý trọng những khoảng thời gian ở bên kaka nhiều hơn, sẽ tạo cho hai người những khoảnh khắc đẹp, sẽ không gây nhiều với kaka nữa và luôn bên cạnh anh mà không chạy đi đâu hết. Giờ bỗng dưng nó hối hận quá. Nó là thế, dám làm, dám chịu và cũng thường hối hận sau những quyết định quan trọng của mình.

Song Ngư khều tay nó:

* Này, liệu có giống như lời đồn trong căng tin không nhỉ?

Nó quay sang:

* Lời đồn gì cơ(hình như nó không để ý những gì liên quan đến Thiên Bình)

* Thì cái nguyên nhân Thiên Bình đi du học ý. Liệu có phải qua gặp Bảo Bình không vậy nhỉ?

* Cậu trở nên nhiều chuyện từ lúc nào vậy? –nó ném cho Song Ngư cái nhìn lạnh tanh khiến cô nàng im bặt từ đó đến cuối tiết luôn.

Hình như nó có chút ghen. Nó đoán ngay sau khi nghe tin Thiên Bình đi du học là qua cũng gặp anh mà thôi. Vì anh, cô nàng càng điên cuồng mà. Ngay cả giết người còn có thể làm huống hồ gì một chuyến du học(nó đã được kiểm chứng). Còn nó, nó chỉ biết ở đây nhớ anh, nhớ những kỉ niệm chỉ còn là quá khứ. Tại sao nó lại thế này. Nó hối hận. Thực sự nó hối hận. Đáng ra nó phải giữ chặt anh lại, không cho anh đi, chẳng phải cả nó và anh đều muốn được mãi ở bên nhau còn gì. Hà cơ sao phải cách xa thế này. Nó đã

nghĩ rằng khi không có anh bên cạnh, chỉ là chút nhớ thôi mà. Nhớ anh một chút thôi, cũng sẽ mau quên. Nó sẽ vượt qua, nhất định sẽ làm được. Nhưng nó không nghĩ rằng nó cần anh đến thế này. Nó cũng không nghĩ rằng xa anh không chỉ đơn giản là chút nhớ thôi đâu. Thực sự chút nhớ ấy có thể dày vò con tim bé nhỏ của nó, chút nhớ ấy còn làm nó đau, làm nó hận, cũng làm thay đổi con người nó. Nó đã từng mạnh mẽ cơ mà. Càng ngày nó càng yếu đuối và càng cần che chở.

Lúc này, nó cần anh hay cần một bờ vai thay thế anh?

Kim Ngư mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế, cầm lấy li nước và uống một hơi như bị chết khát mấy ngày.

* Sao đi học về mà trông con có vẻ mệt mỏi vậy con? –mẹ Kim Ngư lo lắng.

* Con không sao đâu mẹ, con ỏn mà. –cậu không nhìn mẹ, cố trả lời ẹ khỏi lo lắng nhưng cái giọng gượng ép thế này ai cũng nhận ra được.

* Có chuyện gì con nói mẹ nghe được không? Chuyện gì mẹ không giúp được.

* Có chuyện gì con nói mẹ nghe được không? Chuyện gì mẹ không giúp được con nhưng con nói ra sẽ thoải mái hơn mà, con làm mẹ lo lắng quá.

* Mẹ...con xin lỗi làm mẹ lo lắng.. nhưng con không sao đâu. Con xin phép lên phòng ạ.

* Ủ. Con đi nghỉ đi. –mẹ cậu nhìn cậu rồi thở dài thương cho cậu con trai.

Ngưng một mạch lên phòng ngã mình lên giường. Cậu đang nghĩ cái gì vậy? Tại sao cứ hề nghe nó nhắc đến Sư Tử là cậu cảm thấy bức mình. Nhưng thực sự khi ở bên cậu, nó vô tình nhắc đến hần rất nhiều. Cậu không thích điều đó. Cậu nghĩ mình phải suy nghĩ thật chắc chắn về tình cảm giữa cậu và nó. Liệu có phải cậu đã yêu nó rồi không? Ngay từ đầu gặp cậu đã có ấn tượng với người này, một cô gái mạnh mẽ và cá tính. Là yêu hay chỉ là ấn tượng thôi? Và càng ngày nó càng con nít dần làm cậu cứ có cảm giác che chở, bảo vệ nó là trách nhiệm của mình vậy.

Nhưng dạo này cậu nghĩ về nó rất nhiều. Nhất là từ cái nắm tay bất chợt của nó làm tim cậu đập liên hồi. Nghĩ lại hôm đó, cậu vẫn còn chút xao xuyến. Nhưng nó với cậu có lẽ chỉ là bạn không hơn không kém? Nó có yêu Sư Tử hay không? Còn một chuyện nữa, nó và anh không có quan hệ huyết thống sao lại ở chung và thân thiết đến như vậy? Cậu càng suy nghĩ càng đi vào bế tắc. Đầu đau nhưng lại không hề nghĩ tới nó cùng những gì liên quan tới nó.

Còn nó... tại nhà hần.

* Đồ trẻ con, lau cái nhà mà cũng lau không sạch là sao? –hần ra dáng ông chủ quát om sòm cả nhà.

Mới sáng sớm, Thiên Yết đã đi dã ngoại cùng Nhân Mã. Hần tỉnh dậy và thấy nó đang cầm chổi lau nhà(siêng đột xuất). Cảm thấy có vấn đề nhưng hần cũng tỏ thái độ bình thường.

Nó cười, đưa tay lên lau mồ hôi y như đứa con nít. Thấy nó vụng về như vậy hần cũng buồn cười.

* Dậy sớm thế? –nó nhìn hần hỏi vô cùng thiện cảm.

Nhưng hần thì cảm thấy không hề thiện cảm chút nào.

* Tôi ngày nào mà chẳng dậy sớm. E hèm. Pha cho tôi li cà phê đi.

* Được thôi –nó nhanh nhẩu đặt chổi lau nhà xuống chạy xuống bếp pha cà phê.

Còn hần đứng như trời trồng. Hần tự hỏi hôm nay nó uống nhầm thuốc chẳng?

Nó bưng li cà phê vừa mới pha xong đặt lên bàn cho hần. Hần liếc nhìn nó nghi ngờ:

* Cho tôi hỏi công thức pha cà phê của cậu?

Nó chớp mắt:

* Không tin hả? Nghi ngờ tôi bỏ thuốc độc vào hả?

Hần cười đều đáp lại:

* Tôi không sợ bỏ thuốc độc mà tôi sợ có người hạ độc tôi bằng cà phê “chanh muối” như lần trước ý.

Rõ là lần trước hần có khách là bạn trong giang hồ. Hần bảo nó đi pha cà phê và nó bỏ muối thay cho đường, còn thêm chanh và ớt bột nữa. Hần uống mà phụt hết ra ngoài. Lúc đó hần tức lắm. Nó thì ôm bụng cười nghiêng ngả. Vị khách ấy rõ ràng thấy vui nhưng không dám cười trước mặt hần. Hần tức lắm nhưng không làm gì được.

Lần này hần phải dè chừng.

* Đây, chanh muối cái đầu cậu mà chanh muối á. Tôi pha hoàn toàn đúng công thức ấy nhá. Có cần tôi uống thử không?

Nó cầm li cà phê lên uống một mạch hết gần nửa li. Hần cũng đứng nhìn xem sau khi uống phản ứng thế nào.

Thấy có vẻ ổn, hần mới ngồi xuống ghé cầm li cà phê và uống.

* Này, cho tôi đi ra ngoài một hôm nhá. –nó tới bên nịnh.

Hắn biết ngay mà. Không đâu bỗng dưng nó siêng như vậy là có mục đích cả. Hoặc là đùa hắn hoặc là xin xỏ gì hắn.

* Tôi có tên, tên tôi không phải là này. Cậu quen ai tên này thì qua mà xin. – hắn vờ lơ đi.

* Gì chứ. Hi hi. Cho tôi đi chơi một ngày thôi mà. Đảm bảo không gây ra phiền phức gì tới cậu đâu mà. –nó bắt đầu chớp chớp mắt tội nghiệp.

* Cậu...thôi đi –hắn lúc nào cũng bối rối khi nó chớp mắt.

* Anh Sư Tử đẹp trai tốt bụng à. Cho đi mà.

* Cái gì á? Ma nhập cậu hả? Nổi hết cả da gà rồi đây này.

* Người chứ phải gà đâu mà nổi da gà. Hi hi.

* Máy giờ về? –hắn đã thua chiêu độc của nó.

* 23 giờ về. Ok nhá?

* Không. Đi đâu làm gì mà về muộn đến vậy hả? 21 giờ phải về. Nếu không thì không cho đi đâu.

* Ờ ờ. Ok luôn. 21 giờ về. Thế nhá. Hehe

Nó chạy lên phòng thay đồ. Hắn thở dài nhìn theo nó. Một Sư Tử hắn không chịu thua ai bao giờ mà hết lần này đến lần khác ngã gục trước một đứa trẻ con như nó.

Hôm nay, nó tới cô nhi viện, nơi anh lớn lên. Những đứa trẻ con ở đây thật kháu khỉnh và dễ thương. Chúng chơi đuổi bắt nhau chạy vòng vòng. Từ đằng xa một đứa bé gái chừng năm, sáu tuổi, tóc cắt ngang vai với đôi mắt to tròn đang ngồi một mình, nhìn chăm chăm chiếc vòng trên tay. Nó khẽ đến bên. Cô bé cảm giác có người bên cạnh liền xoay người lại, đưa đôi mắt to tròn nhìn nó. Nó khẽ mỉm cười, nụ cười ấm áp vô cùng và ngồi xuống cạnh bên bé gái. Bé không rời đôi mắt khỏi nó, vừa như thắc mắc nó là ai, vừa như dò chừng nó xem có phải người xấu không.

Bằng ánh mắt dịu dàng nhất có thể, nó âu yếm nhìn bé, cất tiếng hỏi:

* Sao em không ra kia chơi với các bạn mà lại ngồi ở đây một mình thế này.

Cô bé cũng không nói một lời nào mà chỉ cúi nhìn xuống chiếc vòng bạc nhỏ trên tay.

Nó cố gắng kiên nhẫn:

* Chị với em ra kia chơi nhé, ngồi ở đây buồn lắm. Được không nào?

Lần này, cô bé khẽ lắc đầu.

* Em nhớ mẹ.

Nó lặng nhìn cô bé, mắt bé ướt đẫm. Nó vòng tay ôm cô bé vào lòng. Không phải chỉ riêng mình cô bé này mà những đứa trẻ ở đây đều có chung hoàn cảnh là không có bố mẹ, bị bỏ rơi hoặc bố mẹ qua đời. Chẳng phải nó cũng

là đứa trẻ như thế sao? Chẳng phải bố mẹ nó cũng không thể bên cạnh bảo vệ nó sao? Và giờ, anh –người duy nhất bảo vệ, chở che cho nó cũng không còn bên cạnh nó nữa.

Và còn những đứa trẻ kia, đang vui chơi như thế ai ngờ đâu lại gặp hoàn cảnh đáng thương, tội nghiệp. Nhưng đơn giản là chúng vẫn sống và vui đùa, và học tập như những đứa trẻ khác, chúng còn mạnh mẽ hơn ấy chứ. Chỉ với nghị lực sống như thế đã mạnh mẽ lắm rồi.

Và nó tới thăm chúng thường xuyên hơn. Có gì cũng mang đến cho chúng. Họ trở nên quý mến nhau. Còn hắn, hắn cũng tìm được niềm vui nhỏ bé của mình, đó là được nhìn thấy những đứa trẻ con vui đùa, được nhìn thấy chúng lớn lên và nhìn nó cười hạnh phúc như đứa trẻ từ đằng xa. Hắn phải thừa nhận cuộc sống hắn thay đổi từ khi gặp nó.

Tại trường Star.

* Đây, osin. Đi gọi thêm cho tôi li nước nữa. –Thiên Yết ra lệnh cho nó khi nó và Kim Ngưu đang cùng nhau ngồi dưới căng tin bàn chuyện trên trời dưới đất.

Nó nhìn Thiên Yết với vẻ mặt ngây ngô cùng câu trả lời băng quơ:

* Tôi chỉ là osin nhà cậu, không phải là osin trong căng tin.

* Cái gì?

* Cậu không nghe rõ hả?

* Nghe thì sao nào? Tôi muốn cậu làm việc giờ nào mà chẳng được.

* Nhưng giờ này thì không được. –nó cũng cãi lại.

* Có phải nhà tôi thuê osin về cho hay đâu hả? –rồi quay qua mọi người cố làm nó mất mặt trước đám đông –các bạn, đây là osin nhà tôi đấy.

Cố làm nó tức giận nhưng độ lì của nó cũng không kém xi măng là mấy, nó quay sang mọi người:

* Đúng vậy, đúng vậy. Làm osin ột gia đình giàu có như vậy ai mà không muốn phải không nào? Vừa được ở trong nhà chủ, vừa được ăn ngon, hơn nữa còn được ngắm trai đẹp nữa. –nó thì thầm vào tai Thiên Yết –đẹp nhất là Nhân Mã, Thiên Yết nhỉ?

Dường như chọc tức cô nàng là nghề của nó. Ở nhà hần nó cũng đã quen với việc này rồi. Với lại chọc tức Thiên Yết làm nó cảm thấy rất vui, y như hai đứa trẻ con chơi trò đuổi bắt vậy.

Hình như cô tiểu thư Thiên Yết không nén được sự giận giữ nữa.

* Cậu muốn ra đường ở phải không hả? –Thiên Yết hét lên, cả căng tin ai cũng chú ý hai người họ. –nếu không nhờ có nhà tôi, giờ này cậu ở đâu mà bày đặt lên giọng với tôi hả? Đồ không bố không mẹ...

Một cái tát giáng xuống Thiên Bình khiến cô nàng choáng váng ôm mặt. Mọi người ồ lên làm cô nàng còn mất mặt hơn.

* Cậu biết gì về tôi mà nói tôi như thế. Cậu nghĩ mình là ai mà có tư cách nói tôi không có bố mẹ. Cậu hiểu mấy phần về tôi nào? Tôi không có bố mẹ thì ai sinh ra tôi. Còn nữa, tôi nói ấy người biết, mấy người đừng nghĩ mình có tiền thì muốn làm gì thì làm. Tiền quan trọng thật nhưng tiền có thể dùng để xỉ nhục người khác sao? Đừng có mà tò mò về chuyện của người khác. Riêng tôi, nói tôi thì không sao nhưng nói tới bố mẹ tôi thì hậu quả sẽ không chỉ là thế này thôi đâu.

Nó xả liên một mạch. Mọi người thì cứ đứng đơ ra. Lần trước là với hoa khôi Thiên Bình chỉ là những lời nói “xất muối” thôi. Còn lần này với con gái tập đoàn T-S và còn ghê ghớm hơn nữa. Vào đây nó toàn kẻ thù thôi, còn người hiểu nó tính trên đầu ngón tay –như lời Kim Ngưu đã nói.

* Bạch Dương, bình tĩnh nào. –Kim Ngưu nắm lấy vai nó nhẹ nhàng.

Cũng lúc đó Nhân Mã đi tới.

* Chuyện gì thế này? –Nhân Mã có vẻ lo lắng.

Thiên Yết như tìm được đồng minh, nắm lấy tay Nhân Mã.

* Nhân Mã à. Huhu Bạch Dương đánh tôi. Đau lắm. Huhu.

Nó chẳng quan tâm, liếc mắt nhìn qua nơi khác. Nhân Mã khẽ đưa tay xoa xoa má cho Thiên Yết.

* Được rồi, tôi biết rồi. Ngoan nào, tôi đưa cậu vào phòng y tế nhé.

Thiên Yết bướng bỉnh, một mặt vì tức nó, mặt khác muốn thể hiện ọi người biết người yêu của mình thế luôn luôn chiều cô nàng.

* Không. Cậu xem đó thì biết. Tôi không để bị đánh không thế đâu. Cậu trả thù cho tôi đi.

* Cậu nói cái gì vậy? Chuyện này bỏ qua đi nhé. Xem như chưa có gì xảy ra cả. Được chưa nào?

- * Không. Cậu không muốn bảo vệ tớ mà bảo vệ cậu ta chứ gì. Tớ ứ thêm.
- * Cậu có thôi đi không! –Nhân Mã bắt đầu hét kiên nhẫn –rõ ràng người sai là cậu, giờ còn thế nữa là sao?
- * Cậu... cậu... –Thiên Yết bắt đầu rơm rớm nước mắt. Nó biết Nhân Mã khó xử nên nó đành bỏ đi.

17. Chương 16

CHƯƠNG 16.

- Thôi mà, đừng giận nữa mà. Ngoan nào. –Nhân Mã ra sức khuyên cái tính trẻ con của Thiên Yết. Và chỉ có Nhân Mã mới khuyên được thôi.
- Tớ không thêm. Cậu đi mà an ủi cái cô nàng Bạch Dương của cậu ý.
- Ấy chết, sao lại thế, sao lại là Bạch Dương của tớ. Chỉ có Thiên Yết của tớ thôi.
- Phục Nhân Mã ở cái giọng nói có cánh, ngọt như mật ong khiến nhiều cô không cự mà tự đổ.
- Chứ không phải sao. Cậu cũng giống anh trai tớ thôi, cứ đi bênh cho người ngoài thôi.
- Đâu có. Tớ bênh người ngoài đâu. Tại tớ thấy cậu nói thế là không nên đâu. Bạch Dương nóng tính lắm ý, đừng có đùa vào. Khi không đi nói tới bố mẹ cậu ấy làm gì cơ chứ.
- Đó là không bênh hả? Huhu. Bênh cậu ta chăm chặt thế mà bảo không.
- Đâu có. Này nhé, gây sự với cậu ta cậu chỉ thêm mất mặt thôi. Thấy không, trong trường ai cũng mến cậu, còn cậu ta thì ngược lại. Thế thì hình tượng của cậu cũng bị rớt xuống theo. Hiểu không?
- Cô nàng gật gù
- Cũng đúng. Hi hi. Là tớ không thêm chấp cậu ta ấy nhé. Chứ không phải không đấu lại cậu ta đâu.
- Được rồi, đúng thế còn gì. Ngoan đi về lớp đi nào.
- Còn nó, nó ngồi yên lặng trên ghế đá trước sân trường. Mọi người đi qua hầu như ai cũng len lén nhìn nó, một vài tiếng xì xào bàn tán này nọ. Nhưng nó không quan tâm mấy chuyện đó. Nếu như có anh ở đây, nó đã làm nũng anh rồi. Nó thở dài mà không biết cạnh nó có người đang ngồi, mắt hướng ra xa.
- Có vẻ mệt mỏi rồi đây nhỉ? –người kia cười nói rất tự nhiên.
- Nó giật mình nhìn sang. Sư Tử không nhìn nó nhưng biết nó đang nhìn hắn. Nó nhìn chăm chăm hắn một cách khó hiểu. Lẽ ra hắn phải mắng nó một trận te tua rằng nó đã lấy quyền gì để đánh em gái hắn, hoặc là hắn dùng taekwon-do trả thù cho em hắn.
- Không cần nhìn tôi như vậy. Tôi biết là tôi đẹp trai quá rồi.
- Xí, cậu đang lên cao quá rồi đó. Xuống mau đi kéo ngã. Càng lên cao nhiệt độ càng giảm đó.
- Cậu lo cho tôi ý hả? –hắn đưa mắt nhìn nó trông sến vô cùng.
- Cái gì chứ. Cậu đừng có mơ. Cậu chẳng liên quan gì tới cả.
- Haha. Đúng rồi còn gì. –hắn cười chọc tức nó.
- Nó thì càng trẻ con biện minh. Vừa đuổi theo hắn vừa mắng hắn cũng xem như là xả giận. Tức em gái xả lên anh trai, quá đúng rồi còn gì. Hắn thì càng chạy càng chọc tức nó cho nó đuổi theo. Sợ rằng không lâu nữa hắn sẽ trở thành con nít giống nó mất.
- Đứng trong lớp nhìn thấy cảnh đó, những cô gái thần tượng hắn thì thầm chửi rủa nó là con hồ li tinh. Còn những anh chàng thì thần phục hắn đã làm ột tảng băng tan dần. Một số ít thì không quan tâm. Kim Ngưu

thở dài. Bên cậu, cậu chưa bao giờ đem lại tiếng cười cho nó như thế. Và cậu nghĩ rằng mình chỉ thích hợp làm bạn của nó thôi. Một người bạn khi nó cần sẽ tự động tới tâm sự với nó, khi nó cần sẽ cho nó bờ vai để nó tựa vào. Có thể sẽ chia được những niềm vui nỗi buồn trong cuộc sống cùng nó, với cậu đó đã là vui rồi.

Có phải đơn phương bao giờ cũng là đau khổ? Nếu như con người có hi vọng thì sẽ không mãi là đơn phương. Nhưng không phải là cứ yêu rồi hi vọng. Có những thứ ta rất muốn có nó nhưng không phải lúc nào dành trọn trái tim và cố gắng thì sẽ đạt được. Và hạnh phúc càng không phải lúc nào cũng là cái nắm giữ trong tay mình.

Nhâm nhi li cà phê trên tay, Nhân Mã trầm tư suy nghĩ về chặng đường vừa qua, những gì mình làm được và chưa làm được. Đúng là ông cụ non. Chợt hình bóng nó lướt qua suy nghĩ Nhân Mã. Có chút buồn, có chút hối tiếc, có chút ngỡ ngàng khi gặp lại. Nhưng trước đây, người buông tay là Nhân Mã cơ mà. Nhân Mã còn mắng nó, xúc phạm nó một cách tàn nhẫn. Nhân Mã còn chê nó quê mùa, nghèo, nó là một thứ đồ chơi của người ta, thích thì chơi mà chán thì bỏ thôi. Nhân Mã đã nói thế còn gì. Chính cậu làm nó mất lòng tin vào những người bên cạnh. Hối hận? Một người luôn đi tìm những cái mới như Nhân Mã cũng có lúc phải hối hận, trầm tư như thế này? Cũng giống như nó, cuộc sống Nhân Mã là hai bờ vực đối lập nhau. Một mặt là một con ngựa hoang chưa thuần hóa, một mặt là một con ngựa hiền lành và trầm tư như lúc này đây.

Tại nhà hấn.

- Này, tôi hỏi cậu nhé. –nó nhìn hấn đầy trầm tư, có vẻ như cũng muốn hỏi mà cũng sợ điều gì đó không dám hỏi.

Hấn liếc mắt nhìn sang, thấy nó có vẻ nghiêm túc làm nó bật cười.

Hấn cười nhẹ:

- Cậu hôm nay bị sao vậy. Buồn cười quá. Tôi thấy cậu chẳng hợp với bộ dạng này đâu.

Hấn đùa nó nhưng nó thì có vẻ không đùa chút nào.

Thấy nó im lặng, hấn quay sang, cảm thấy không nên đùa lúc này.

- Mà có chuyện gì vậy?

Nó ngược nhìn hấn, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

- Cậu... là ai?

Hấn không hiểu tại sao nó lại hỏi câu đó. Nó đang đùa chẳng?

Hấn lại cười.

Nó thì vẫn vậy.

- Tôi không đùa với cậu, tôi hỏi thật cuộc cậu là ai?

Hấn nhìn nó mặt hình sự.

- Cậu nghĩ tôi là ai?

Nó lắc đầu. Nó biết hấn là con nhà giàu. Có lẽ giống như Kim Ngưu, Nhân Mã hay bất kì ai trong lớp. Nhưng sao tiếng nói của hấn lại có sức đe dọa khủng khiếp vậy? Rõ ràng là không bình thường.

Hấn thật sự không ngờ là nó không biết hấn là ai, hoặc biết rồi nhưng vẫn cố tình hỏi. Nhưng thế để làm gì chứ?

- Cậu...hỏi vậy là có ý gì?

- Theo cậu thì có ý gì? –nó hỏi ngược lại hấn.

Nó thực sự không biết?

- Tôi...bình thường như mọi người trong lớp thôi mà. Có gì không ổn sao?

- Bố mẹ cậu làm nghề gì?

Hắn thấy bất ngờ, sao hôm nay nó lại hỏi hắn những câu như thế?

- Cậu trở thành Thiên Bình từ khi nào thế?

Không phải lúc nó mới vào lớp, Thiên Bình hỏi nó câu đó và nó mắng cho cô nàng một trận sao? Nó có cần phải quan trọng hóa chuyện này không?

- Không phải, tại...tôi thấy cậu không giống như những người khác trong lớp?

- Có gì không giống nào? Cũng giống cậu thôi, mũi chẻ dọc mắt mọc hai bên thôi mà.

Nó im lặng, có lẽ nó đã nghĩ quá nhiều.

Hắn im lặng một lát rồi trả lời tiếp:

- Bố mẹ tôi cũng làm kinh doanh nhỏ thôi. Còn tôi là một người bình thường như những người bình thường khác trong lớp.

- Thế sao nhà cậu lại sống trong biệt thự thế này? Kinh doanh nhỏ mà thế này sao?

- Ồ... thì... mới xây thôi. Ngày trước nhà tôi nghèo lắm ý. Nhưng mà... à cái nhà này là thuê của người ta thôi mà.

- Thật không? Cũng lạ nhỉ? Người ta xây một ngôi nhà đẹp thế này mà lại cho nhà cậu thuê. Hi hi.

- Ủ...- hắn gãi đầu gãi tai.

Thế là những khúc mắc trong lòng nó về cậu Sư Tử này xem như được tháo gỡ. Nhưng nó quên một điều rằng khi nó đánh Thiên Yết, mọi người đã nói là nó lì, nó không sợ chết khi động vào đứa con gái tập đoàn T-S.

Hắn đứng trên ban công, điều thuốc đã tàn từ lúc nào. Hắn kiêu ngạo, hắn háo thắng, hắn cường quyền nhưng không nghĩ hắn cũng trong bộ dạng này. Giống như Nhân Mã vậy, hắn đang trầm tư. Tại sao nó lại hỏi hắn như thế? Nó chưa biết sao? Chưa biết hắn là ai? Nó gốc đến vậy sao? Nhưng sao người gốc như thế lại có những kiểu đối đáp vui dập chết người như thế? Nó là con người thế nào mà khiến hắn suy nghĩ nhiều đến vậy?

Tại thành phố Washington –Mỹ.

Một cô gái tóc nhuộm vàng, làn da trắng mịn đứng trước cửa một ngôi nhà lớn, trên tay cầm một túi quà.

Bấm chuông một lát thì có người ra mở cửa. Cô gái im lặng bước vào.

- Cháu tới rồi sao? –chủ nhà ra với vẻ mặt niềm nở chào khách.

Đó không ai khác là mẹ anh, còn cô gái Việt Nam kia là hoa khôi Thiên Bình của trường Star. Như mọi người dự đoán, Thiên Bình sang đây là gặp anh.

- Cháu chào cô,cô khỏe không ạ?

- Ồ, cô khỏe, cháu ngồi xuống đây chơi. Bảo Bình nó cũng sắp đi học về rồi đấy. Đường khá xa cháu đi bằng taxi hả?

- Dạ không ạ, xe nhà đón cháu.

Cô nàng tươi cười lấy lòng mẹ Bảo Bình. Khi biết tin Thiên Bình qua đây du học, anh đã tìm mọi cách tránh mặt nhưng càng thế thì Thiên Bình càng tiến tới. Mẹ anh cũng rất muốn hai người quen nhau, dù sao cũng môn đăng hộ đối, Thiên Bình lại xinh đẹp, nhẹ nhàng, gia cảnh cũng tốt, yêu Bảo Bình nữa.

Hai người họ nói chuyện rất lâu. Lát sau, Bảo Bình về, anh vào nhà và nghe được câu chuyện của mẹ anh cùng Thiên Bình.

- Bác cũng biết đấy ạ, cháu yêu Bảo Bình nhiều lắm, nhưng cháu lại sợ.

- Có chuyện gì sao cháu? –mẹ anh lo lắng.

- Bảo Bình tốt, lại rất đẹp trai, biết bao cô gái mơ tưởng, cháu sợ càng ngày cháu và Bảo Bình càng xa. Cháu sợ Bảo Bình... cậu ấy...sẽ dao động trước người con gái khác cô ạ.

- Cháu yên tâm đi, không có chuyện đó đâu. Cô luôn xem cháu là con dâu và chỉ chấp nhận mình cháu là con dâu thôi. –mẹ anh nắm tay Thiên Bình trấn an.

- Cô à. Nếu vậy liệu cháu với Bảo Bình có thể đính hôn trước được không cô? Cháu nghĩ đó là cách tốt nhất lúc này.

- Chuyện này...hai gia đình phải bàn bạc với nhau đã cháu à. Thực ra...cô cũng khó xử. Bảo Bình nó cũng cương quyết lắm.

Anh lẳng lặng đi vào nhà, không thèm nhìn Thiên Bình lấy một cái.

- Chào mẹ, con mới đi học về. Nhà mình có khách, con xin phép lên phòng.

Mẹ anh chưa kịp nói gì thì anh đã đi tuốt lên lầu. Anh biết ở lại thế nào cũng gặp rắc rối. Anh không bao giờ đồng ý việc đính hôn với Thiên Bình, dù cho có cãi nhau hay làm mẹ anh buồn. Tuyệt đối là không, bởi vì trái tim anh chỉ dành ột người con gái và mãi mãi chỉ có người con gái ấy. Không ai có thể thay thế vị trí của nó trong lòng anh. Không biết giờ này nó ở đâu, làm gì, nó có nhớ anh không, nó có sợ bóng tối khi không có anh bên nó và có ai bên nó, dỗ dành nó khi nó khóc,ôm nó vào lòng khi nó sợ không. Anh thực sự rất nhớ nó.

Cầm chiếc điện thoại trên tay, anh nhẹ nhàng bấm những con số quen thuộc gọi nó.

Những cơn mưa buổi chiều luôn làm cho người ta có cảm giác buồn, một cảm giác buồn khó tả, một nỗi nhớ da diết. Hà Nội buổi chiều mưa, người người vắn vọi vãi tìm chỗ trú mưa nơi chốn thị thành đông đúc và bon chen. Màn mưa trắng xóa phủ kín cả con đường. Cơn mưa Hà Nội cũng hối hả, nhưng không phải như ở Sài Gòn mưa như một năm thiếu nước, cũng không phải là cơn mưa nhỏ nhưng dai dẳng và nhẹ nhàng đậm chất Huế của con người miền Trung.

Nó lặng yên nhìn vào làn nước trắng xóa. Cứ như được thả mình trong cơn mưa ấy để cảm nhận được cái lạnh giá của nước mưa, của sự cô đơn, cảm nhận được cái ấm áp từ cái ôm của ai đó, cảm nhận được vị mặn chát của nước mắt hòa vào những giọt mưa và khóe mắt cay sè vì nước. Cuộc sống của nó không êm ả, yên bình. Nhưng cũng không phải là cuộc sống phức tạp. Nó không hẳn phức tạp khiến người khác khó hiểu, nhưng để hiểu nó cũng không hẳn là ngày một ngày hai.

Nó lên phòng đi ngủ, trong khi cái điện thoại vẫn réo rất giục nó nghe máy nhưng tiếng mưa rơi làm nó chẳng nghe thấy gì.

Lại một tuần nữa trôi qua, nó làm “osin” cho nhà hần cũng đã khá lâu. Nó và hần vẫn ngỗ nghịch chọc nhau chí chóe rồi phá tung cả căn nhà. Nó và Thiên Yết vẫn như hai đứa trẻ con đuổi nhau tranh giành cái điều khiển ti vi tạo ra cuộc chiến giữa thể loại hoạt hình và phim Hàn Quốc. Thịnh thoảng nó cũng có nấu ăn nhưng sau đó là cả ba cùng chiến tranh với mì gói. Còn với Kim Ngưu, hai người càng thân thiết hơn sau những lần ở công viên học bài, tâm sự những niềm vui, nỗi buồn trong cuộc sống.

- Bạch Dương à, tớ hỏi cậu một câu được không? –Kim Ngưu nhẹ nhàng nhìn sâu vào đôi mắt to tròn của nó.

Nó thì vừa gặm chiếc bánh mì vừa chăm chú vào cái màn hình điện thoại chơi game.

- Ủ, sao thế. –nó hỏi và vẫn không rời mắt khỏi màn hình.

- Tớ hỏi nghiêm túc nhé...cậu...có tình cảm gì với tớ không? Tớ... tớ...muốn biết cảm giác của cậu khi ở bên tớ.

Nó giật mình nhìn Kim Ngưu. Cậu ta đang rất nghiêm túc. Nó đặt chiếc điện thoại xuống nhưng lại chuyển hướng nhìn chăm chăm xuống bãi cỏ.

Nó không biết nó nên trả lời cậu thế nào. Cảm xúc của nó thế nào, đến nó cũng chẳng biết nữa. Nhiều lúc cảm giác như nó rất cần cậu theo một thói quen nào đó, nhiều lúc lại lo lắng cho cậu, cũng buồn khi cậu

không vui. Nhưng nó không biết tình cảm đó gọi là gì. Nó chỉ biết giữa nó với Kim Ngưu hoàn toàn không phải như nó với kaka của nó.

- Cậu lo học mà ôn thi, sắp thi học kì rồi đó. Ở đó mà nghĩ lung tung. Hì hì. Tớ không thèm đùa với cậu nữa, tớ về đây. Cậu về sau nhá.

Nói xong rồi nó chạy một mạch ra đường lớn mà không quay lại nhìn cậu.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18.

- Con à, thỉnh thoảng con kêu con bé Bạch Dương qua đây chơi cho vui, ở nhà có hai mẹ con cũng buồn. -mẹ Kim Ngưu nói với con trai.

- Dạ. Dạo này chắc là cậu ấy bận nhiều việc, với lại tuần sau thi học kì rồi chắc cậu ấy không có thời gian đâu mẹ ạ.

- Hay là thi xong rồi con mời nó qua dùng cơm cho vui luôn.

- Để thi xong đã mẹ.

Nhìn cậu con trai thoáng chút buồn, mẹ Kim Ngưu hỏi:

- Con...hình như có gì đó buồn, dạo này mẹ thấy con cứ sao sao ấy. Có gì cứ tâm sự với mẹ.

- Mẹ à, con...

- Con thích Bạch Dương à?

Kim Ngưu không đáp mà chỉ lặng lẽ gật đầu. Cậu đã suy nghĩ nhiều và có lẽ cậu thích nó. Nhưng cậu biết mình phải kìm nén cảm xúc. Dù nó không trả lời nhưng cậu cũng đã biết đáp án. Cậu cũng không muốn nó phải khó xử.

Hôm nay nó cảm thấy mệt nhưng vẫn tới lớp. Nó đi học muộn nhưng nhất định không đi chung với hân. Nó không muốn vào trường lại tiếp tục nghe những lời nói không nên nghe của những học sinh nữ trong trường.

Tới cổng trường thì gặp Nhân Mã cũng đang đi bộ tới.

- Sao hôm nay cậu đi học muộn vậy? -Nhân Mã hỏi nó vì thấy hầu như nó toàn đi học đúng giờ.

- Oh. Cậu cũng vậy mà. -nó trả lời với thái độ xã giao.

- Cậu...

Nhân Mã định nói gì thì nó đã đi vào trước. Nhân Mã thừa nhận giữa cậu và nó không còn cái gọi là tình yêu, cảm giác đó ngày xưa đã bay mất bởi một con ngựa chỉ biết mãi miết rong chơi mà không thích bất kì một sự bó buộc nào cả. Và cũng vì những lí do không thể nói ra. Còn với nó giờ đây, Nhân Mã chỉ là người qua đường. Nhân Mã không trách, không giận vì chẳng có quyền gì để trách, để giận nó cả. Cái cậu cần bây giờ là làm sao chuộc được lỗi lầm trước đây, khi cậu làm tổn thương trái tim của nó.

Đứng trên sân thượng, hân suy tư. Không biết từ lúc nào, con người hân trở nên khó hiểu đến vậy. Hân biết nó yêu kaka Bảo Bình, nhưng sao nó lại nắm tay Kim Ngưu, sao nó lại thân thiết với cậu ta như thế. Nó là loại con gái chóng quên như thế sao? Tự nhiên hân thấy thất vọng về nó, rồi hân ghét nó, hân ghét nó kinh khủng. Rốt cuộc thì nó cũng chỉ là những người tầm thường bước qua cuộc đời hân thôi. Hân đã từng nghĩ nó đặc biệt hơn bất kì người con gái khác cơ mà. Phải chăng hân đã lầm? Từ trước khi gặp nó, hân chưa bao giờ nhìn nhầm ai, thế mà... hân lại còn nghĩ về nó nhiều hơn hân cho phép, phải chăng hân đã

yêu nó, liệu nó có chịu chấp nhận tình cảm của hấn, nó có phải là người dễ dàng bỏ qua những lỗi lầm của người khác?

Giờ hấn phải làm sao? Làm sao để không làm nó tổn thương? Có lẽ cách tốt nhất lúc này là đặt mọi thứ về chỗ cũ...hấn nghĩ và hấn thở dài. Hôm đó hấn bỏ tiết.

Tại Washington.

Anh thực sự rất bức mình khi Thiên Bình cố bám theo anh, đã vậy còn ép anh. Hết Thiên Bình rồi đến mẹ anh uy hiếp anh, nếu không chịu đính hôn với Thiên Bình, bà sẽ chết trước mặt anh. Từ khi anh sang Mỹ, chưa bao giờ anh cười nổi một nụ cười thật. Cái nụ cười giống như trước kia đã tắt từ lúc anh xa nó. Anh thực sự cần nó, nhưng anh sẽ phải lựa chọn. Anh lựa chọn giữa nó và sự nghiệp, giữa tương lai tự do của anh và mẹ anh, thậm chí lựa chọn giữa quá khứ và tương lai. Anh nhớ nó và anh muốn trở về với nó. Nhưng tương lai của anh, mẹ anh, sự nghiệp...liệu anh có đủ can đảm để bỏ qua tất cả quay trở lại với nó?

Anh tìm đến rượu để quên đi sự đời, tìm đến những “con đàn bà” rẻ rúng và khốn nạn nhất để quên đi hình bóng của nó. Nhưng rượu càng uống càng tỉnh, càng quên nó lại càng làm anh đau. Tại sao một Bảo Bình từng là thần tượng của bao nhiêu người con gái lại trở nên đáng khinh bỉ như lúc này?

- Ô kìa, con làm sao vậy, Bảo Bình? –mẹ anh đỡ anh xuống từ xe taxi.

Trả tiền xe xong, bà dìu con trai vào nhà, thức cả đêm chăm anh. Bà khê thở dài. Từ khi du học sang đây, anh như không còn là anh của trước kia nữa. Bà xót xa nhìn con, anh gầy hấn đi, da xanh xao. Khê vuốt tóc anh đôi bàn tay thon dài nâng niu từng sợi tóc anh, bà bắt đầu cảm thấy có lỗi với anh. Ngày trước, vì sự ích kỷ của mình, bà đã sinh anh ra rồi bỏ rơi anh, đem anh cho cô nhi viện nuôi. Cứ ngỡ như anh sẽ không bao giờ tha thứ cho người mẹ như bà nữa, nhưng anh không giận, không trách và cũng tôn trọng bà như chưa từng có gì xảy ra. Vậy mà bà bắt anh xa nó, tuy xuất phát từ sự thương con của bà nhưng điều đó làm anh đau, làm anh càng trở thành một con người khác, khốn nạn hơn, đáng xem thường hơn. Phải chăng bà đã sai?

Buổi sáng, mặt trời đã lên cao. Với những người có sở thích ngắm bình minh thì đây đúng là một buổi sáng bình minh tuyệt vời. Bình minh bắt đầu một ngày mới, những công việc mới và gọi cho ta những hướng đi mới. Đôi khi, ta chỉ cần một ngày để tìm lại những gì ta đã đánh rơi.

Anh khê nhíu mày, đầu vẫn còn đau vì uống quá nhiều và chẳng nhớ nổi gì nữa. Anh lồm cồm bò dậy tìm nước uống vì cổ họng bỏng rát. Bước từng bước loạng choạng, anh nghe tiếng những học sinh trung học trò chuyện rủ nhau đi học. Họ còn chọc nhau trên cả đường đi. Anh nhớ lại khoảng thời gian giữa anh và nó, cũng hồn nhiên, cũng vui vẻ nhưng giờ kết cục thế này.

Anh nhìn khắp nơi tìm mẹ, anh nghĩ chắc mẹ anh đã đi làm rồi. Anh vào bếp và trên bàn ăn đã bày dọn thức ăn.

“con trai ăn sáng xong rồi hãy làm những việc con cần làm nhé” –anh đọc lời nhắn của mẹ trước khi đi làm. Nhưng bên cạnh tờ giấy có cái gì đó.

Một cái phong bì. Anh khê mở ra xem. Và anh mỉm cười.

Washington thật đẹp nhưng không phải dành cho anh.---

- Ngồi xuống đây tôi có chuyện muốn nói. –hấn nhìn nó và ra lệnh.

Nó liếc nhìn hấn bĩu môi:

- Không thấy tôi đang lau nhà sao?

Hấn không nhìn nó nữa. Mặt hấn lúc này không giống đùa.

- Từ nay không cần cậu lau nhà nữa, ngồi xuống đi, tôi không đùa với cậu.

- Ai thèm đùa với cậu.

- Đã bảo là bỏ chổi xuống, ngồi ngay và luôn! –hấn nhìn nó trừng trừng và quát.

Nó nhìn hấn. Bộ dạng của hấn làm nó sợ. Có chuyện gì khiến hấn bực mình cơ chứ. Nó cất cái chổi lau nhà và ngồi xuống ghế đối diện hấn. Trông hấn lúc này căng thẳng chẳng khác gì mấy ông đi họp quốc hội bầu chủ tịch.

- Chuyện gì vậy? –nó bắt an.

Hấn đốt thuốc lá và thở dài. Nó ho sặc sụa vì không quen với khói thuốc nhưng hấn không quan tâm. Hấn đang đuổi theo những suy nghĩ của riêng hấn.

Nó thì đang sốt ruột, hôm nay hấn hình sự quá làm nó hơi run.

- Sao vậy hả? –nó đưa cặp mắt khó hiểu nhìn hấn.

Hấn nhấp nháy mắt, cảm giác cay ở sống mũi. Nhưng hấn cố giữ bình tĩnh, cổ nó nghẹn lại.

- Tôi...pha cà phê cho cậu nhé? –nó nhìn hấn thăm dò thái độ.

- Khỏi cần.

- Cậu làm sao vậy hả, có gì thì nói thẳng ra đi, tôi sốt ruột quá.

- Này Bạch Dương! –hấn nhìn nó nhưng vội thu ngay ánh mắt về nhìn ra xa –tôi có chuyện muốn nói.

- Thì nói đi. Tôi nghe này.

- Cậu...

- Sao thế. Hôm nay cậu bị tẩu hỏa nhập ma hay sao mà ăn nói ấp a ấp úng vậy hả?

Hấn đang định nói thì có điện thoại gọi cho hấn.

Hấn nghe điện thoại có vẻ căng thẳng, không biết người gọi hấn là ai nhưng hấn rất kích động.

- Được rồi, tôi tới ngay. Nhớ không được làm gì khi tôi chưa cho phép. –rồi hấn quay sang nó. –ở nhà lát nữa tôi về sẽ nói chuyện với cậu.

Nó chưa hiểu chuyện gì thì hấn đã đi. Nó thì cảm thấy khó hiểu, làm gì cũng nghĩ đến thái độ của hấn lúc này đến nỗi rửa bát đĩa bằng xà phòng.

7 giờ tối rồi mà hấn vẫn chưa về. Không hiểu sao nó thấy lo lo. Nó ra phòng khách ngồi đợi hấn. Nó không bật đèn, vì vậy...

- Aaaaaaaaaaaaaa ma, có ma.

Nó giật mình. Đứng dậy bật điện lên. Thiên Yết đang ngồi xoài ở dưới đất.

- Cậu sao vậy? –nó tới gần hỏi.

Thiên Yết vẫn chưa bình tĩnh, mồ hôi lấm tấm trên trán.

- Cậu... cậu ở đây...làm gì giờ...này?

- Ngồi chơi thôi.

- Sao...sao không bật điện lên, tính dọa chết người ta à. Đúng là đồ khó ưa.

Nói rồi Thiên Yết đi một mạch về phòng, vừa đi vừa lẩm bầm cái gì đó, chắc là đang chửi nó.

Ở nhà hấn cũng gần một năm, nó đã quen với việc làm người khác cười, hấn cũng quen với việc chọc tức nó và “chơi khịa” nó. Nó thầm cảm ơn hấn đã giúp đỡ nó trong lúc nó buồn. Nhưng nó chưa hề biết rằng bất cứ lúc nó buồn hay vui đều có ánh mắt hấn dõi theo, giúp đỡ nó khi nó cần.

Điện thoại nó kêu lên. Là hấn sao? Nó cầm vội lên nhưng không phải là hấn.

- Song Ngư hả, có gì không?

- Bạch Dương, xuống nhà đi, hôm nay sinh nhật Kim Ngư đó.

- Hả? Sinh nhật Kim Ngư á? Sao tớ không nhớ gì hết vậy?

- Cậu thì có nhớ gì đâu, sinh nhật mình mà cũng không nhớ nữa là.

Nó lên phòng thay đồ rồi chạy một mạch xuống cổng, Song Ngư đang đợi nó ở đó.

Với Kim Ngư, đây là lần sinh nhật ý nghĩa nhất từ trước tới giờ. Trước trước đây, mỗi lần sinh nhật chỉ có ba người là hai mẹ con cậu và Ma Kết. Mọi người hát hò vui vẻ. Đầu nó hơi đau. Vì vậy nó xin ra ngoài một lát. Đứng ngoài vườn hoa, gió mát làm nó dịu hẳn. Ngày còn nhỏ, nó cũng đã từng ước có một ngôi nhà có vườn hoa như thế này, nó cũng mơ mộng lắm đó chứ, nhưng nó thực tế cũng chẳng ai bằng đâu.

- Làm gì mà đứng ở đây một mình vậy hả?

Nó giật mình quay lại. Là Kim Ngư. Nó khẽ cười.

- Cậu không ở trong chơi với mọi người ra đây là gì thế?

- À...thích ra đây hóng gió đó, được không?

- Con trai ngắm hoa không tốt.

- Chứ cậu không phải con trai hả?

- Cậu nói gì?

- Haha. Cậu nổi giận vui thật đó Bạch Dương ạ. Chả trách Sư Tử và Nhân Mã ngày trước cứ chọc cậu suốt.

Nó im lặng.

- Nhân Mã với cậu... –Kim Ngư thắc mắc.

Nó nhìn sang cậu, khẽ cười nhạt:

- Hình như cả trường ai cũng quan tâm tớ thì phải. Tớ, Bảo Bình, Sư Tử, Nhân Mã... và cả cậu nữa đều có gì đó khiến cho người ta bàn tán phải không?

Kim Ngư không biết có nên nói tiếp không nữa. Chuyện giữa nó với cậu, cậu đã đoán ra. Nhưng mà cậu không thể đoán được nó với những người kia là thế nào, hỏi thì lại sợ nó giận, đành thôi vậy.

- Nhân Mã... là người yêu cũ của tớ, người tớ muốn ghét, muốn hận nhất nhưng cuối cùng vẫn không thể. Có thể cậu sẽ khó tin nhưng bây giờ chính là tớ của trước kia, ngây ngô và dễ tin người. Chính vì thế, sau khi Nhân Mã rời xa tớ, tớ đã tạo nên một Bạch Dương lạnh lùng, vô cảm. Nhưng cậu biết không, tớ không thể lạnh lùng trước người đó, bản thân tớ ngay từ trước và sau khi bị tổn thương vẫn không thể nào lạnh lùng trước mặt người đó. Chính vì vậy, tớ muốn người đó luôn bên cạnh tớ, giờ này...và mãi mãi...

- Người đó...

Kim Ngư chưa kịp hỏi thì có tiếng Ma Kết kêu vào. Hai người kết thúc câu chuyện ở đó. Kim Ngư thoáng nghĩ tới một người.

- Ma Kết với Xử Nữ về trước đi, Song Ngư cậu cũng về đi, tớ muốn đi bộ về một mình. –nó nói sau khi tàn tiệc.

- Thế tớ đưa cậu về. –Kim Ngư đề nghị.

- Không cần đâu, tớ tự về được mà. Không sao đâu, tớ thích đi bộ một mình.

Mọi người đành miễn cưỡng đồng ý. Kim Ngư thì không yên tâm chút nào nhưng lại sợ nó giận nên thôi.

Nó đi bộ suy nghĩ một mình. Hình ảnh hần lúc chiều hiện lên trong đầu nó làm nó lo lắng. Nó phải đi bộ thật nhanh về xem hần thế nào.

Một người đang nằm trên đường, dáng người rất quen. Nó chạy lại gần.

- Trời đất, Sư Tử, sao lại thế này, sao cậu lại bị thương khắp người thế hả?

Hần cố mở mắt ra nhìn. Người hần toàn là máu, đầu hần, máu đang chảy từng giọt. Nhận ra người đó là nó, hần sững sờ, hần không muốn nó thấy hần trong bộ dạng này, nó sẽ biết hần. Vì thế hần hất tay nó ra.

- Cậu tránh ra, tôi không cần cậu quan tâm.
- Cậu làm sao vậy hả? –nó lo lắng.
- Tôi đã bảo bỏ tôi ra cơ mà, cậu nhớ lúc chiều tôi có nói là có chuyện muốn nói với cậu không? Giờ tôi sẽ nói.
- Nói cái đầu cậu mà nói á, tôi không cần nghe.
- Không, -hắn bướng bỉnh-tôi muốn nói là cậu hãy đi đi, đừng ở trong nhà tôi nữa, tôi không muốn mọi người hiểu nhầm, tôi không muốn ở chung với cậu...

19. Chương 17

CHƯƠNG 17.

Kim Ngưu biết nó khó xử, nhưng cứ giữ trong lòng thế này cậu cảm thấy khó chịu vô cùng. Nhưng nó chưa trả lời cậu.

“cậu yêu Sư Tử sao” –Kim Ngưu nghĩ thầm đưa mắt dõi theo nó cho đến khi không còn trông thấy nó nữa.

Khi nhận được một câu trả lời chưa rõ ràng nào đó, ta phải đắn đo suy nghĩ liệu rằng có nên tiếp tục đi nữa hay không? Nếu tiếp tục thì cả hai sẽ đi về đâu và nếu buông tay thì mình sẽ thế nào? Con người luôn luôn muốn nhiều hơn những gì mà họ có. Khi một câu trả lời lưỡng lự, họ tự hỏi sao không thẳng thắn đi để liệu đường tính tiếp. Rồi khi trả lời thẳng thắn quá làm họ đau thì họ lại cho rằng một câu trả lời nữa vời là cần thiết lúc này...

Còn nó, trên đường đi nó đã suy nghĩ rất nhiều. Kim Ngưu có tình cảm với nó, nó biết. Nhưng nó không nghĩ đó là tình yêu nam nữ. Giờ nó phải làm sao? Nó không muốn mất người bạn này, nhưng nó lại muốn bình thường như thế này. Nó quá tham lam? Nhưng nó không thích cái gọi là lựa chọn.

Nó bước vào trong nhà. Hắn đang ngồi xem thời sự. Nó không để ý. Hắn trông nó hôm nay có vẻ lạ, khác với thường ngày, nhưng có chuyện gì thì hắn không biết.

- Đây, cậu đi đâu về á? Sao như người mất hồn vậy hả? –hắn nhìn nó đầy lo lắng khi thấy nó cứ như treo lơ lửng trên mây.

Nó vẫn im lặng, hắn thấy có gì không ổn. Hắn tiến lại gần nó.

- Cậu hôm nay làm sao vậy? Có chuyện gì sao hả? Nói cho tôi biết xem nào? –hắn khẽ lay vai nó.

- Không có gì. –nó đáp gọn.

- Không có gì mà thế này là sao hả? Ai nói gì hay ai làm gì cậu hả? Nói tôi nghe xem nào?

- Đây, -nó chột nhìn sâu vào mắt hắn –như thế này có phải tốt hơn không hả? Không phải lo nghĩ gì cả, cũng không phải thay đổi gì. Tốt cho cả hai còn gì, đúng không?

Hắn chẳng hiểu nó đang nói cái quái gì cả. Cái gì mà thế này tốt cho cả hai, cái gì mà không phải suy nghĩ gì cả. Mà hắn nhớ không nhầm thì hắn có hỏi nó câu gì đâu. Chuyện này là sao?

Nó cười rồi đi về phòng. Hắn đứng đơ như cây cơ ở đó nhìn nó đi khuất, rồi hắn khẽ lắc đầu “bệnh viện có người vượt rào hay sao nhỉ”.

Trường Star.

Nó và Kim Ngưu như đang giận nhau vậy. Hai người chẳng nói với nhau được câu nào, ngay cả nhìn nhau cũng có cảm giác ngượng ngùng khó xử nữa.

- Cậu với Kim Ngưu làm sao vậy hả? Giận nhau hả? –Song Ngưu hỏi nhỏ nó.

- Không có gì, bình thường thôi. Lo học bài đi. –nó đáp lại Song Ngưu.

Giờ ra chơi, hôm nay nó không muốn xuống căng tin, nó cảm thấy mệt. Nó nằm trên bàn. Xứ Nữ quay xuống hỏi Song Ngư:

- Bạch Dương sao vậy?

Nhận được cái lắc đầu của Song Ngư, Xứ Nữ xuống ngồi cạnh nó.

- Cậu sao vậy Bạch Dương, cậu ốm à. –Xứ Nữ ghé tai nó hỏi nhỏ.

Nó ngược nhìn lên.

- Tớ không sao đâu.

- Xuống căng tin với bọn tớ đi.

- Các cậu cứ xuống đi. Hôm nay tớ không muốn xuống. Tớ không sao đâu, chỉ hơi buồn ngủ tí thôi.

- Thế chúng tớ đi nhé. Cậu ở đây có gì thì gọi tớ.

Nó gật đầu. Xứ Nữ và Song Ngư cùng nhau xuống căng tin. Mọi người hầu như đều rời khỏi chỗ ngồi.

“chỉ có mình thế này càng yên tĩnh” –nó thầm nghĩ rồi tiếp tục gục xuống bàn. Nhưng trong lớp không chỉ có mình nó...

Trong căng tin.

- Hôm nay Bạch Dương cứ làm sao ấy, có vẻ mệt, cũng có gì đó đang buồn thì phải, cả mấy tiết học chẳng nói với ai câu nào cả. –Song Ngư kể.

Hắn không biết chuyện gì đã xảy ra khiến nó như vậy. Bắt đầu từ hôm qua khi nó bảo nó đi ra ngoài có việc và trở về nhà với bộ dạng thất thường, hắn cũng lo nhưng nghĩ không có gì quan trọng lắm. Nhưng khi nghe Song Ngư nói vậy, tự nhiên hắn thấy lo lắng vô cùng.

- Giờ Bạch Dương đang ở đâu? –hắn vội vàng hỏi.

- Ở trên lớp ý. Tớ nói mãi mà chẳng chịu xuống.

- Cậu không khỏe sao? –Kim Ngưu lên tiếng làm nó giật mình. Nó tưởng trong lớp có mình nó.

Nó quay xuống, Kim Ngưu đang nhìn nó. Nó tươi cười như không có gì xảy ra.

- Cậu không xuống căng tin cùng mọi người sao? –nó cố tỏ ra bình thường nhất có thể.

Nhưng Kim Ngưu đã nhận ra ánh mắt buồn của nó.

- Có phải tớ...tớ đã làm cậu buồn và mệt mỗi?

- Không phải, Kim Ngưu à. Người có lỗi là tớ mới đúng.

Kim Ngưu khẽ lắc đầu:

- Chẳng có ai có lỗi cả. Bạch Dương à. Tớ suy nghĩ kĩ rồi. Hôm qua là tớ vội vàng quá. Tớ không muốn tớ và cậu trong tình trạng khó xử như thế này. Vì vậy cậu không phải trả lời câu hỏi của tớ vội. Cảm xúc của cậu, cậu hãy để chính trái tim cậu tự trả lời. Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa, tớ vẫn không muốn mất một người bạn như cậu.

Mắt nó bắt đầu cay. Đó cũng là suy nghĩ của nó. Tối hôm đó nó cũng không ngủ được. Nó sợ câu trả lời của nó làm tổn thương người bạn mà nó quý trọng. Nó sợ bị người khác làm tổn thương nên mới học cách lạnh lùng để làm bức tường ngăn cách với người khác nhưng nó cũng sợ làm tổn thương người khác. Nó biết cảm giác của nó với Kim Ngưu không giống như nó yêu anh, nhưng cũng không phải là bạn bè bình thường. Vì hai người họ quá thân thiết chẳng?

Bất ngờ Kim Ngưu nắm tay nó. Nó hiểu, cái nắm tay cho tình bạn, nắm tay cho sự thấu hiểu và cùng nhau vượt qua những khó khăn trong cuộc sống. Nó vui vì ngoài anh ra có người hiểu nó và luôn bên cạnh nó.

Còn hắn, khi nhìn thấy cảnh đó, hắn lập tức quay ra ngoài. Khi nghe Song Ngư nói nó có chuyện buồn hay nó bị mệt gì đó, hắn đã lập tức chạy nhanh lên lớp xem nó như thế nào, vậy mà...

Hắn im lặng tới cuối tiết, ai hỏi gì cũng không chịu nói. Hắn đang nghĩ cái gì vậy? Nó như thế thì có gì liên quan tới hắn đâu. Nhưng sao hắn lại chán, sao hắn lại buồn? Sao hắn phải giận trước hành động của một “osin” như nó? Hắn uống rượu, hắn hút thuốc rồi thì hắn đưa xe.

Có tiếng chuông điện thoại. Nó đang học bài ở phòng khách.

- Tên bốc phét kia ra nghe điện thoại kia. –nó hét to gọi hắn nhưng không có ai trả lời.

Nó đoán chắc là hắn vẫn chưa về đây mà.

Nó lại nghe điện thoại, đầu dây bên kia có tiếng một người phụ nữ:

- Cô là ai vậy?

- Dạ? Cháu ấy ạ?

- Vâng, cô là ai? Sao lại nghe máy? Sao giọng cô lạ vậy?

- Cháu...cháu là...

Nó không biết nó là bạn của hắn hay là osin trong nhà hắn.

Nhưng thôi, trả lời đại đi, chắc người quen của nhà hắn đây mà.

- Dạ cháu là osin mới ạ, cô là ai? Cô cần gặp ai ạ?

- Cô cho tôi gặp Sư Tử.

- Dạ Sư Tử không có ở nhà ạ, cậu ta đi đâu rồi chưa thấy về nữa. Cô có cần nhắn gì không cháu nhắn lại ạ?

- Thôi khỏi. Chào cô.

Nói rồi người kia tắt máy. Nó băn khoăn sao người này có vẻ lo lắng cho hắn thế chứ. Còn người kia thì cũng không khỏi thắc mắc. Sư Tử thuê osin sao? Nghe cái giọng nói đoán chắc là cũng trẻ thôi, giọng con nít nữa là đằng khác. Nhưng hắn có bao giờ quan tâm tới chuyện ở nhà đâu, sao nay lại cần osin? Còn nữa, cô gái đó là osin sao dám gọi hắn trống không như vậy???

Nó tiếp tục học bài. Vừa học vừa mắng mấy cái người phát minh ra phương trình lượng giác làm gì làm khổ học sinh giải ệt, chẳng được tích sự gì cả. Thà cứ phát minh ra phương trình “làm sao có cơm ăn mà không phải làm việc” có phải nhiều người thích hơn không.

Điện thoại lại reo lên. Nó bực mình.

- Sao hôm nay nhiều người gọi thế không biết(mới có hai cuộc).

Nó nghe máy rồi sững sốt và tức giận.

Tại đồn công an.

Sau khi làm thủ tục bảo lãnh cho hắn, hắn một mạch đi ra. Nó khẽ chào mấy chú công an rồi đi theo hắn. Nó thì chân ngắn, bước theo hắn mà thấm mệt, nó phải “vừa đi vừa khóc” mới kịp.

- Cậu làm sao vậy hả? –nó nhìn hắn rồi quát lên.

Hắn ngồi xuống ghế đá bên đường, thở dài nhưng mặt lạnh tanh.

- Đồ hư hỏng. –nó chửi hắn.

Hắn nhìn sang nó, thấy vẻ mặt tức giận của nó cũng làm hắn khẽ nhếch mép.

- Tôi hư hỏng sao? –hắn nói trong tiếng thở dài.

- Đúng vậy, hăng làm được tích sự gì cả còn phá nữa.

Hắn bật cười.

Nó nhìn hắn. Đúng như lời đồn về anh chàng hotboy của trường Star, nụ cười của hắn rất đẹp.

- Nhìn gì mà nhìn. Biết là tôi đẹp rồi. Thế nên khỏi ngắm nhé.

- Cái gì chứ, có tự hào quá không đó?
- Đúng là... cậu không thấy tôi đẹp trai hả?
- Nó bực mình quát hẳn:
- Cậu đẹp trai hay không liên quan gì tới hả? Đẹp trai có kiếm ra cơm ăn không chứ.
- Cậu có phải là con gái không vậy hả? Sao không biết thưởng thức cái đẹp gì hết vậy chứ.
- Gì chứ? Có cậu mới không phải là con trai thì có á.
- Đẹp trai thế này mà không phải là con trai là sao. Có cậu ý, chẳng biết tí gì về nghệ thuật cả, cứ như cái đầu gối ý.
- Đề nghị cậu nhìn lại đi nha. Mắt cậu có vấn đề hay sao bảo tôi giống đầu gối hả?
- Chứ cậu không thấy tôi đẹp trai hả?
- Nó bỏ đi. Hẳn chạy theo nhưng không hề có ý định ngừng cuộc chiến.
- Nói xem nào, cậu vẫn thấy tôi ga lăng và đẹp trai đó chứ, nhưng chỉ có điều cậu ngại không nói ra chứ gì? Haha...
- Ngại cái đầu cậu mà ngại á! Vâng, anh ấy rất tỉnh.
- Và đẹp trai nữa chứ, nói xem nào.
- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa, rất hết cả tai. Cậu có thôi đi không hả, cậu đập chai thì có chứ đẹp trai cái nỗi gì.
- Nó và hẳn là thế. Hễ cứ bàn đến một vấn đề gì đó là gây tranh cãi ngay. Họ vừa đi vừa “tranh luận” làm rầm rộ cả con đường.
- Hix. –hắn thoáng buồn.
- Này, cậu làm sao vậy hả? Trông cái mặt kia, ôi trông kia... giống lưu manh quá đi. Haha. –nó cố tình chọc ghẹo hẳn.
- Hắn thì lưu manh sẵn rồi chứ giống cái gì nữa. Nhưng là “mĩ lưu manh”
- Hắn quay lại định nói gì với nó nhưng lại thôi.
- Hắn không thể cho nó biết hẳn là ai được.
- Hắn càng không thể cho nó biết hẳn và nó...
- Hắn phải làm gì đây? Hẳn không muốn giấu trong lòng. Hẳn cũng khó chịu nhưng không thể nói ra lúc này được. Hẳn cũng biết nó ghét nhất là lừa dối, giả tạo, liệu nó có tha thứ cho hẳn? Có hiểu được những việc hẳn làm cho nó là vì...cũng vì...
- Cậu định nói gì với tôi hả? –nó ngồi lên ghế và ăn táo.
- Không có.
- Có mà. Tôi biết có gì đó không bình thường. Không nói ứ thềm nói chuyện với cậu nữa.
- O này, lúc này là... à...cậu nói tôi là lưu manh, tôi định quay lại nói với cậu tôi rất đàng hoàng tử tế, không phải lưu manh.
- Haha. Cậu sợ mất hình tượng hả?
- Oh.
- Yên tâm đi. Không mất được đâu mà sợ.
- Thật không?
- Thật... vì chẳng có gì để mất cả. Haha.

Nói xong nó chạy lên phòng. Nó là thế, luôn nghịch ngợm, hay phá và bắt nạt hần, nhưng nó cũng là người luôn chọc cho hần vui, luôn làm hần cười và khiến cuộc sống hần trở nên ý nghĩa.

Hần khẽ cười. Nó quay xuống.

- À lúc này có người gọi cho cậu á.

- Ai thế?

- Biết chết liền. Giọng phụ nữ. Người đó bảo lát người đó gọi lại cho.

Không nói hần cũng biết đó là ai. Không biết người đó có nói gì với nó không nữa. Hần dần dần có cảm giác bất an. Hần lo lắng một điều tồi tệ sẽ xảy ra. Hần vốn rất giỏi việc dự đoán tình huống cơ mà. Nhưng có những chuyện hần chỉ biết đợi mà chẳng biết làm gì cả.

20. Chương 19

CHƯƠNG 19.

Nó sưng sờ vì câu nói của hần. Nó đã làm gì sai?, hần giận nó sao? Nhưng nó không nghĩ nhiều, nó gạt bỏ những lời nói “cổ tình” xúc phạm của hần gọi taxi đưa hần vào bệnh viện, trong khi nó tức giận kinh khủng.

Bệnh viện Trung Ương.

Hần đang trong phòng cấp cứu, nó thì đợi ở ngoài, cầu mong cho hần không bị gì. Chắc không phải bị tai nạn, nó đoán qua những vết thương trên người hần.

Thiên Yết tới, nhìn nó đầy lo lắng:

- Anh tôi sao rồi, bác sĩ nói sao?

Nó mệt mỏi đáp lại:

- Anh cậu đang ở phòng cấp cứu chưa ra.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại thế này?

- Không biết.

Nhân Mã cũng tới. Thiên Yết ôm Nhân Mã và khóc, cậu ta vỗ vai cô nàng trấn an:

- Không sao đâu, cậu ấy sẽ ổn mà.

Còn nó ngồi đó. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao hần lại bị thương nặng như vậy và tại sao hần “đuối” nó ra khỏi nhà? Nó đã làm gì sai hay nó bướng quá ngoài sức chịu đựng của hần? Không phải trước đây hần bằng mọi cách đưa nó về nhà hần sao? Hay từ trước tới giờ mọi chuyện chỉ là trò đùa của hần?

Hần mở mắt ra, người đầu tiên hần muốn nhìn thấy là nó. Khi nó đưa hần vào đây thì hần đã hôn mê và không còn sức xua đuổi nó nữa. Nhưng hần vẫn cảm nhận được nó đang gọi hần, nó không bỏ rơi hần. Nhưng hần đã xúc phạm nó, cố gắng tàn nhẫn để cho nó tự ái mà bỏ đi. Nhưng sao giờ hần lại muốn gặp nó. Bên cạnh nó là Thiên Yết và Nhân Mã, còn nó, chắc nó đã bỏ đi thật rồi. Tự nhiên hần hối hận, hần bắt đầu nhớ nó, nhớ một đứa osin chuyên bắt nạt hần như nó. Tại sao hần lại mâu thuẫn đến như thế, giọt nước mắt hần chực tuôn.

- Anh, anh thấy sao rồi? –Thiên Yết đến bên ân cần hỏi.

- Anh không sao, không sao đâu. Em đừng lo lắng quá.

- Thế này mà bảo là không sao, lúc này Bạch Dương...

- Bạch Dương làm sao? –hần vội lo lắng.

- Không sao, cậu ấy vừa đi rồi. Cậu ấy đã đưa anh vào đây. Mà sao anh ra nông nỗi này vậy?

- À...không có gì.

Hắn thở dài. Không biết nó có nghĩ gì về vết thương của hắn không nữa. Rồi hắn tự bảo “cậu ta là đồ ngốc mà, sao biết được”.

Nó lang thang trên đường. Nó đã đi suốt một ngày và nơi nó dừng chân cuối cùng là nơi anh và nó nhiều kỉ niệm nhất : công viên.

Vẫn là nơi này, vẫn ghế đá ở đây và vẫn là nó của ngày nào mà anh thì không còn bên cạnh nó nữa. Thỉnh thoảng bên cạnh hắn, nó vẫn cứ lầm tưởng hắn là anh. Khi đó, nó nhìn khiến hắn bối rối. Nhưng đó cũng chỉ là kỉ niệm mà khi nhớ lại làm người ta đau thêm. Nó lắc đầu để mình khỏi nghĩ lung tung nữa.

Nó đứng dậy, hít thở thật sâu rồi đi tiếp. Nhưng chưa kịp bước đi bước đầu tiên thì một vòng tay từ sau giữ chặt nó lại. Nó bất ngờ, định quay lại cho tên kia một chưởng thì bất chợt một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên vai nó. Nó tưởng chừng như trái đất ngừng quay, mọi thứ cứ đứng yên và tìm nó ngừng đập...

Hãy để cho anh được yêu yêu em trong từng suy nghĩ. Dù là tưởng tượng thôi nhưng anh cũng thấy vui rồi. Đừng nói chi em ơi, tình yêu không cần nói, chỉ cần cảm nhận thôi anh nghĩ cũng đủ rồi. Nhiều khi anh thường mơ ngồi một mình cười ngẩn ngơ, chúng ta sẽ được sống trong ngôi nhà đầy trẻ thơ. Có khó không em ơi, nếu giấc mơ này xa xôi. Thì anh xin được giữ giấc mơ đó ở trong suy nghĩ anh mà thôi.-suy nghĩ trong anh(Khắc Việt)-

Nó tới lớp với tâm trạng khá tốt, nó bước vào và thấy chỗ ngồi của hắn trống. Hắn thế nào rồi nó không biết. Nó cũng muốn đến thăm hắn nhưng hắn có muốn gặp nó hay không? Mặt hắn giận và thái độ xua đuổi của hắn làm nó sợ. Nhưng mà nó cũng không thể không đến thăm hắn. Tuần sau là thi học kì rồi, mong rằng hắn sẽ sớm hồi phục để đi thi.

Không có ai chọc tức, cũng không có ai để nó chửi mắng, nó buồn. Tan học, Song Ngư, Ma Kết, Xử Nữ, Kim Ngưu, nó và một người nữa tới thăm hắn. Thiên Yết đang ở bên nói chuyện với hắn. Thấy mọi người vào, hắn giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của một người bạn cũ.

- Bảo Bình?

Anh khẽ cười đến bên hắn.

- Cậu sao vậy hả? Bệnh viện thiếu người hay sao mà cậu tới nạp hồ sơ vậy?

Câu đùa của anh làm mọi người cười. Hắn nhìn nó, nó hình như đang rất vui, vui khi hắn bị như thế này sao?

“đúng là đồ vô tâm” –hắn nghĩ. Có trời mới biết hắn mong nó đến thăm hắn tới mức nào. Nhưng tình cảm là thế mà lí trí của hắn không cho phép hắn gần nó. Đó là cách tốt cho cả hắn và nó –hắn nghĩ vậy.

- Cảm ơn mọi người tới đây thăm tớ, tớ không sao. Mọi người tới đây nói chuyện với tớ thường xuyên chắc tớ mau hết bệnh đây. Nhưng mà... –hắn nhìn nó –có người tớ không muốn gặp, vì vậy tớ mong người đó không cần vào tận đây thăm tớ.

Tất cả mọi người chuyển hướng nhìn về phía nó. Không ai hiểu tại sao hắn lại nói với nó câu đó. Nó với hắn xảy ra chuyện gì sao? Chính nó cũng đâu có biết.

Nó im lặng đi ra ngoài.

Bảo Bình gọi nó rồi đi theo.

- Cậu sao vậy, Sư Tử? –Kim Ngưu thấy thái độ của hắn với nó rất lạ.

- Sao là sao? –hắn ngây thơ hỏi như không biết chuyện gì.

- Cậu và Bạch Dương giận nhau sao, mà dù có giận nhau thì cậu cũng đừng nên nói câu đó trước mặt cậu ấy chứ.

- Thì sao nào. Mà các cậu không hiểu được đâu.

Hắn vờ cười nhưng trong lòng thì không cười nổi. Không biết nó có giận hắn nhiều không, nhưng chính hắn muốn nó giận hắn cơ mà...

Hai con người phức tạp.

Anh đưa cho nó li nước rồi nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh nó.

Nó không nhìn anh mà nhìn chăm chăm vào li nước. Thái độ của hắn tại sao lại như vậy. Có gì thì hắn cứ nói thẳng ra, sao phải như thế. Bị ghét không lí do làm nó khó chịu và còn tức nữa.

- Hai người giận nhau sao? –anh nhìn nó hỏi

- Không, muội chẳng hiểu tại sao cậu ta lại như thế nữa. Mấy hôm trước còn chọc muội thế mà...

- Cậu ta làm gì cũng có căn cứ cả. Không phải vô lí mà giận muội đâu.

Nó đang bực, anh lại còn nói như thế nữa làm nó nổi cáu:

- Ý kaka là sao? Muội làm gì sai, muội dám nhận, dám sửa.

- Được rồi được rồi. Kaka tin muội. Đừng có cáu nữa.

Ngày thi học kì, hắn đã có thể tham dự. Và hắn làm bài cũng tốt. Hắn tiếp thu bài nhanh nên những gì hắn bỏ qua đều có thể ôn lại và nhớ lâu.

Hắn lại lên sân thượng nhưng không phải là để ngủ. Hắn chỉ muốn tìm một không gian yên tĩnh cho đầu được thanh thản. Con người đi khắp nơi, tiếp xúc với những cuộc sống xô bồ đến lúc cũng phải tìm một nơi dừng chân ỉn. Hắn lại hút thuốc.

- Thì ra đây là nơi cậu thường dấu mình sao?

Tiếng Kim Ngưu làm hắn giật mình. Hắn quay lại và thấy cậu đang nhìn chăm chăm vào mình.

- Star cũng có một nơi thú vị như vậy nhỉ? Đứng ở đây có thể nhìn thấy mọi thứ, một không gian yên bình và thoáng mát.

Nhưng hắn có phải là tìm cảm giác đó hay không? Đây là nơi hắn gặp nó lần đầu tiên?

Hắn chột cười đều đặn nhìn ra xa. Chẳng biết đang nghĩ gì nữa nhưng Sự Tử của bây giờ khác hơn rất nhiều trước đây, cả trong suy nghĩ và hành động. cái gì làm hắn thay đổi hay chính hắn tự ý thức được đã đến lúc thay đổi.

- Cậu...đừng cố gắng làm tổn thương cậu ấy nữa, hãy tốt với cậu ấy, hãy yêu thương cậu ấy thật lòng. Tổ tin cậu có thể bảo vệ được cho cậu ấy. Tổ không muốn cậu ấy bị tổn thương, cậu hiểu không?

- Tại sao lại nói câu đó với tổ? –hắn nhìn Kim Ngưu một cách khó hiểu.

- Vì...cậu ấy đã bị tổn thương một lần và vì tổ thích cậu ấy nên tổ không muốn lần thứ hai đến với cậu ấy, cậu ấy sẽ gục ngã, cậu biết không?

- Cậu biết gì về cậu ta?

- Tổ không biết nhiều, cũng không cần biết, tổ chỉ biết những gì tổ nên biết. Nhưng mà...cậu ấy yêu cậu.

Hắn cười chua chát. Nó yêu hắn sao? Vậy còn anh, vậy còn những gì có trong nhật kí, còn Kim Ngưu?

- Đó là cậu đoán thôi đúng không? –hắn mỉm cười.

- Đúng là tổ nghĩ cậu ấy yêu cậu. Vậy cậu biết Nhân Mã là người yêu cũ của cậu ấy chứ? Tổ không muốn có thêm một Nhân Mã nữa.

- Cậu nói sao? Nhân Mã... là người yêu cũ của...chuyện này... không thể như thế được

21. Chương 20

CHƯƠNG 20.

Khi quen nó, hắc đã điều tra rất kĩ về nó. Nhưng sao chuyện nó và Nhân Mã yêu nhau hắc không hề biết gì hết? Hắc cần phải làm rõ chuyện này. Mọi chuyện hắc phải đi lại từ đầu sao? Nếu như hắc và Nhân Mã có yêu nhau từ trước thì có gì đó không ổn.

- Kaka à, sao kaka về Việt Nam vậy? –nó vừa iếng kem vào miệng vừa nhìn anh và hỏi.

- Muội không thích kaka về Việt Nam sao, muội muốn kaka ở bên đó luôn chứ gì, đúng là...muội muội độc ác.

- Cái gì chứ? –nó nổi khùng –ai độc ác hả? Muội chỉ hơi bất ngờ thôi.

Anh cười dễ thương vô cùng.

- Chứ không phải quá bất ngờ sao?

Nó đỏ mặt ấp úng:

- Ờ... thì bất ngờ, được chưa. Kaka nhiều chuyện quá, ăn kem đi.

Anh nhìn thái độ của nó không khỏi bật cười.

Nó khẽ nhũm mày rồi như không hiểu, nó hỏi:

- Mà mẹ kaka cũng cho kaka về sao? Hay kaka trốn về?

- Kaka...trốn về đó.

- Sao? Trốn về á? Không được.

- Sao không được? –anh vờ làm con nai tơ vẽ mặt ngây thơ đi giữa rừng mơ.

- Thì...trốn thế này rồi...mẹ kaka về đây rồi...haizzz. Không được không được.

- Thế kaka bay nhá?

- Hả? Bay? Bay đi đâu?

- Hehe bay về Mĩ, đi luôn không về nữa.

Nó nhìn anh nhăn nhó:

- Ồ...không cho kaka đi nữa, kaka về rồi không cho đi nữa.

Anh càng chọc nó:

- Chứ lúc này ai đuổi kaka đi nhỉ?

- Đâu có đuổi đâu, hì hì

Rồi anh nắm tay nó, nó lại đỏ mặt và người nó đơ như cây cơ.

- Chúng ta, kaka và muội, đừng bao giờ rời xa nhau nữa được không? Muội đừng bỏ rơi kaka nữa, dù muội có chạy trốn, như kaka đã nói trước, kaka sẽ tìm được muội. Hì hì

- Kaka cười cái gì?

- À không, thực ra là... kaka đã hiểu tình cảm của muội dành cho kaka.

- Cái...cái gì chứ, cái gì mà hiểu với chả không?

- Muội lừa kaka.

- Lừa gì cơ?

- Muội lừa muội không yêu kaka.

- Lừa gì mà lừa. Thật chứ ai lừa kaka làm gì.

- Thế thì muội lừa nhật kí của muội rồi.

Nó bất ngờ, nhật kí?

- Sư Tử đã nói cho kaka nghe hết rồi. Kaka hiểu mà.

Nó ngượng, trong miệng lẩm bẩm mắng cái tên bốc phét đáng ghét kia, đã đọc lên rồi còn miệng rộng bằng cái loa nữa.

Tại nhà hần.

Hần cảm thấy trống vắng khi không còn nó để chọc giận, đuổi nhau rồi mắng nhau. Hần buồn, hần lại hút thuốc, hần hút liên tục không biết bao nhiêu điếu (học sinh trung học thế này??), hần sẽ cứ ngồi ngẩn ngơ chơi đùa với khói thuốc như thế nếu không có cuộc điện thoại gọi tới. Hần nghe máy rồi dạ dạ gì đó xong rồi lên phòng Thiên Yết.

Tại sân bay.

Hai anh em nhà hần chờ suốt một tiếng đồng hồ và vẫn chưa thấy xuất hiện. Hần không thể kiên nhẫn, Thiên Yết nắm tay hần kêu hần bình tĩnh, cố đợi thêm chút nữa đi. Chợt một bóng người rất quen đi qua mắt hần. Người này chắc chắn là hần đã gặp rồi. Nếu nhìn thấy mặt thì hần sẽ biết đó là ai. Hần đưa mắt đảo khắp mọi nơi tìm người kia nhưng không thấy. Sân bay đông đúc như thế, tìm ra một người cũng hơi khó. Người kia như cũng đã thấy hần, vội vàng lẩn vào trong đám đông.

- Aaa bố mẹ! –Thiên Yết reo lên vui mừng khi nhìn thấy một người đàn ông cao, vẻ oai phong và một người phụ nữ rất xinh, với làn da trắng và cách ăn mặc quý phái.

Thiên Yết dắt hần tới chỗ bố mẹ.

Theo lễ phép, hần cúi đầu:

- Con chào bố mẹ.

Người đàn ông tươi cười, người phụ nữ xoa đầu con trai.

Cả bốn người cùng về nhà. Ai nấy đều vui vẻ nhưng riêng hần, có chút gì đó xa cách và khiến hần không thể cười nổi một nụ cười thật.

Hần chở bố mẹ hần về nhà. Trên đường về, hần không nói câu nào cả mà trong đầu hần là hình ảnh của người đàn ông lúc sáng. Liệu mọi chuyện có phải được sắp đặt từ trước?

- Hai anh em ở nhà có buồn không? –mẹ hần tươi cười trìu mến nhìn hần và Thiên Yết.

Thiên Yết nhanh nhẩu:

- Không đâu mẹ, lúc bố mẹ đi vắng còn...à còn một người bạn nữa tới ở cùng nữa nên không buồn đâu ạ.

Như nhớ ra chuyện gì, mẹ hần nhìn hần hỏi:

- Nghe nói con nhận thêm osin về giúp việc?

Hần giật mình, sao mẹ hần biết được nó từng ở đây? Hần nhớ ra lúc nó bảo có người gọi cho hần mà hần không ở nhà, nó nghe máy, không biết nó có nói gì không? Hần hỏi vội:

- Cô gái đó nói gì ạ?

Là người trên lặn lội trên thương trường nhiều năm, loại người nào bà cũng gặp qua nên bà có con mắt tinh đời. Cộng thêm vì bà là mẹ hần nữa, ít nhiều cũng có hiểu hần, thế nên bà nhìn sâu vào đôi mắt hần như đang điều tra một điều gì.

- Con và cô gái đó...có gì sao?

Hần không khó để nhận ra ánh mắt của mẹ, hần đáp cười đáp:

- Mẹ nghĩ giữa một osin và một chủ nhà thì có quan hệ gì khác được?

Mẹ hắn như đoán ra được điều gì, nhìn qua Thiên Yết:

- Con gái mẹ dạo này có không nhẽo nữa không? Có ai bắt nạt cô công chúa của mẹ không nào.

Thiên Yết tươi cười nhìn mẹ âu yếm:

- Dạ không ạ, vì con ngoan nên chẳng có ai bắt nạt cả, nhưng mà...

- Sao con?

Thiên Yết khẽ nhìn qua anh trai:

- Có người muốn chọc con ấy ạ.

Mẹ hắn cười, nhưng cái nụ cười của bà làm hắn phải chú ý...

Trường Star.

- Kết quả sao Bạch Dương? –Xử Nữ hỏi kết quả thi học kì cầm trên tay nó. Nó cười trừ.

Học kì này lại điểm thấp rồi. Mà học kì nào mà chẳng điểm thấp. Nó thì trí nhớ kém sẵn rồi, bộ nhớ trong não đến cái thẻ nhớ 512kb cũng không tới nữa là, lại thêm cái bệnh “nhắc mãi tính” không thuộc đặc trị nữa. Bó tay toàn tập. Cũng không hiểu sao nó lại được học bổng vào trường Star mới ghê chứ. Đúng là chuẩn vì khuôn cũng phải gặt gù.

Hắn không dám nhìn nó, cứ nhìn nó là hắn lại muốn như trước kia gây sự với nó. Hắn giờ này chỉ muốn nó và Bảo Bình thân nhau, nhưng điều đó làm tim hắn lại đau. Nhìn nó cười đùa, vui vẻ đi bên anh, hắn đau lắm chứ. Hắn không ngờ hắn lại dành tình cảm cho nó nhiều như vậy.

Thà rằng cứ làm người xa lạ, đừng gặp và đừng quen biết nhau, như thế sẽ không ai phải buồn, không ai phải khó xử. Nhưng hắn và nó, phải chăng là số phận định sẵn phải gặp nhau, định sẵn rằng con tim hắn chỉ luôn dành chỗ cho nó? Và biết đâu không phải là nó thì còn có một Bạch Dương khác nữa gặp hắn và thế này? Hắn tự hỏi cái này là duyên số trời định hay do người định đây?

- Anh biết tôi là ai chứ? –hắn hỏi mà như uy hiếp người quản lí khu vực ra vào trong sân bay.

Người kia run run nhìn hắn. Ai mà chẳng biết hắn là ai, có nó ngốc mới không nhận ra. Hắn ghé sát người quản lí kia thì thầm:

- Tôi muốn xem tất cả camera trong toàn sân bay và hệ thống ra vào ở đây.

Giọng nói hắn sắc lạnh làm vị quản lí rùng mình.

- Nhưng...nhưng mà... đã hết giờ làm việc, thưa anh.

- Nếu như tôi muốn...

Người quản lí lặng lẽ cho phát tất cả camera trong sân bay và khu vực ra vào theo như yêu cầu của hắn. Là người đàn ông đó?

- Phóng to khu vực này cho tôi! –hắn ra lệnh và chỉ tay về cái camera có người đàn ông đeo khẩu trang, áo choàng che kín nửa thân trên nhưng hắn không tiếc 3 giây để dễ dàng nhận ra người đó là ai.

Hắn đứng dậy bỏ đi không quên ném cho vị quản lí cái phong bì tiền. Ánh mắt hắn sắc lạnh vô tình khế liếc sang một bên như dè chừng rồi chợt cười nửa miệng “chỉ có vậy thôi sao?”

Khi hắn rời khỏi, một đôi chân khác đặt tại vị trí của hắn và lặng lẽ bước theo hắn. Nhưng người theo dõi hắn đã quá xem thường hắn hoặc thực chất chưa hiểu hắn là ai, một tên áo xanh không hề rời khỏi người theo dõi hắn lấy nửa bước.

22. Chương 21

CHƯƠNG 21.

- Anh cả, đúng như anh dự đoán. –người con trai áo xanh hôm qua ngồi ghế đối diện với hắn.

Hắn thì đang hút thuốc, đôi mắt ranh mãnh của một tên giang hồ nhìn ra xa như đang dự tính một kế hoạch “chết người” nào đó. Những hành động của hắn luôn đánh lạc hướng đối phương nhưng nếu không cẩn thận với những đường đi thì sẽ bị phản tác dụng.

Những xấp ảnh bày ra trước mắt hắn. Hắn cầm lấy một tấm rồi khẽ nhếch mép. Trong tấm ảnh, người đàn ông trong camera mà hắn thấy đưa cái gì đó cho tên theo dõi hắn hôm qua.

Hắn nhìn tên áo xanh, tay chỉ vào tên theo dõi hắn:

- Xử hắn đi.

Tên kia vâng rồi xin phép đi ngay. Hắn làm vậy có nghĩa là thông báo cho đối phương biết hắn đã vào cuộc và những hành động của bên đó hắn đã nắm chắc trong lòng bàn tay. Tuy nhiên, thực tế thì đó chỉ là suy đoán của hắn mà thôi. Bây giờ hắn chưa có manh mối gì cả

“chẳng qua chỉ là tên trợ lí” –hắn vứt tấm ảnh trên bàn rồi cầm li cà phê lên uống.

Hiện tại hắn đang có rất nhiều hướng đi, nhưng hắn không thể đi một mình vì như thế hắn rất dễ bị lộ. Nhất là trong suy nghĩ của hắn có hai người hắn không thể để lộ thân thế.

Trường Star.

Hắn vẫn bình thường, và tỏ ra bình thường khi tới lớp hay bất cứ mọi khi. Nếu tinh ý thì dễ dàng nhận ra hắn ít nói hơn thường ngày và những hành động ngổ ngáo của hắn thì đã giảm đi đáng kể. Điều đó có nghĩa là các thầy cô trong trường hết sức vui mừng và ủng hộ cho sự thay đổi này.

- Song Ngư, tớ có thể mời cậu đi ăn được chứ? –hắn nhẹ nhàng đề nghị và cô nàng Song Ngư đóng băng tại chỗ.

- Tối nay bảy giờ tại nhà hàng Xanh, nhớ đến nhé, tớ đợi. –hắn nói tiếp rồi bước đi.

Hắn lên sân thượng và “ngắm cảnh” nhưng với vẻ mặt không được tươi cho lắm. Từ lúc này, hắn đã xác định là hắn sẽ phải chạy đua, một cuộc đua rất dài và chắc chắn hắn sẽ rất mệt. Nhưng hắn không thể bỏ mặc mọi chuyện cứ thế mà diễn ra được. Hắn lại hút thuốc, có lẽ đây là địa bàn hút thuốc của hắn.

- Cậu gọi tớ lên đây có chuyện gì sao? –tiếng nói từ phía sau vang lên.

Hắn không quay lại nhưng cũng biết đó là ai, mắt hắn vẫn hướng theo làn khói thuốc đang bay vào không trung.

Kim Ngư tiến lại gần hắn, giật lấy điếu thuốc đang hút dở vứt đi. Hắn cười khẽ:

- Hơi táo bạo đấy.

Kim Ngư chỉ đáp gọn:

- Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe.

Hắn quay sang cậu ta, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, rồi lại chuyển hướng nhìn ra xa:

- Cậu...có thể vì Bạch Dương...làm mọi thứ chứ?

Kim Ngư nhìn hắn nhú mày, vẻ mặt khó hiểu:

- Ý cậu là...

7 giờ tối tại nhà hàng Xanh.

Một cô gái xỏa tóc ngang vai, váy chấm bi điệu đà, làn da trắng với chiếc túi xách hàng hiệu đầy nữ tính đang tìm người quen. Hắn vẫy vẫy, Song Ngư tươi cười tiến lại gần. Hắn kéo ghế cho Song Ngư ngồi rồi bắt đầu gọi món. Bữa ăn này khiến Song Ngư cười không ngớt. Hắn tỏ ra rất ga-lăng và hài hước nữa.

- Song Ngư này... hôm nay cậu rất đẹp.

Song Ngư cười ngượng và đỏ mặt thẹn cảm ơn hắn.

- Hôm nay cậu vui chứ? –hắn hỏi khi hai người đang đi bộ về.

Song Ngư cảm giác như đang hẹn hò vậy, cô nàng e lệ gật đầu.

- Tớ...có chuyện này...không biết có nên hỏi cậu không? –hắn tỏ ra ấp úng.

- Chuyện gì vậy? –Song Ngư ngược nhìn hắn hỏi

- Cậu...mà tớ hỏi thì cậu không được giận tớ nhé.

- Cậu cứ hỏi đi.

- Cậu...biết gì về Bạch Dương?

Song Ngư nhìn hắn, thấy hắn căng thẳng chờ đợi câu trả lời, cô nàng tức giận mắng hắn, không còn cái vẻ yếu điệu nữa:

- Lại là Bạch Dương, trong đầu cậu lúc nào cũng Bạch Dương, còn tớ, tớ chẳng là gì với cậu phải không?

Hắn nhỏ nhẹ:

- Ô kìa, cậu sao thế, tớ chỉ hỏi thôi mà, có ý gì đâu. Nếu cậu không trả lời thì thôi vậy.

Hắn làm giận, bực tức đi một mạch tới ghế đá bên đường ngồi. Song Ngư đi theo. Hắn biết hắn đã thành công.

- Tớ cũng không biết nhiều lắm đâu. Chỉ biết qua lời kể của Bạch Dương thôi.

Hắn im lặng lắng nghe, Song Ngư nói tiếp:

- Bố mẹ Bạch Dương bị tai nạn từ khi cậu ấy còn nhỏ, sau này tớ mới biết là cậu ấy sống chung với Bảo Bình và quan hệ kaka-muội muội giữa họ rất tốt. Còn nữa, nghe nói Bạch Dương vào trường Star là nhờ học bổng.

Tất cả những thông tin từ Song Ngư hắn đã biết qua nhật kí của nó và lúc đầu hắn cũng điều tra về nó. Hắn biết những chuyện đó. Thực ra những thông tin về nó không nhiều. Hắn thoáng giật mình. Bạch Dương vào trường Star là nhờ học bổng?

Tại cổng tin trường Star

- Cậu nhìn này, điểm trung bình của tớ thấp quá, chắc mẹ tớ buồn lắm đây. –Kim Ngưu nhìn nó than thở.

Nó thì cười vỗ vai cậu:

- Không sao đâu, mà thế này mà còn thấp nữa hả? Cao lên mây mà bảo là thấp, cậu muốn cao bao nhiêu nữa đây?

- Thế này mà cao gì. Tớ nghe Song Ngư nói điểm cậu cao hơn ý.

Nó cãi lại:

- Đâu có, cao đâu. Năm nào cũng thế này thôi mà. Hồi còn ở trường cũ điểm mình còn thấp hơn thế này nữa ý chứ.

- Cậu nói cứ như thật ý.

- O...không tin hả? –nó đưa tờ giấy tổng kết điểm cho Kim Ngưu xem –thấy chưa.

Kim Ngưu cười hòa, nhưng đầu cậu chợt nảy ra chuyện gì.

- Thế mà sao có người bảo cậu vào đây là nhờ học bổng?

Nó lắc đầu:

- Tớ cũng không biết nữa. Hi hi. Ăn kem, ăn kem.

Suốt đêm hắn không ngủ được. Nhận được tin nhắn của Kim Ngưu khiến hắn mất ngủ. Tại sao lại có sự mâu thuẫn như thế. Rõ ràng lực học của nó trong học kì vừa qua hắn cũng có biết sơ qua (vì hắn thường cúp học hoặc ngủ trong giờ học) và Kim Ngưu cũng nói là hắn học tạm tạm thôi. Nếu so với lực học của nó như vậy thì đâu đến nỗi giành được học bổng vào trường Star. Điểm tổng kết của nó cũng khá “thấp”, nó cũng đã nói trước giờ nó chưa bao giờ được điểm cao. Thế có nghĩa là...

Thời gian thi học kì xong là lúc học sinh trường Star nghỉ xả hơi dài ngày. Hắn cần chuẩn bị một vài thứ.

Nhắn cho Kim Ngưu một cái tin, máy báo đã gửi và hắn cẩn thận xóa đi.

Hắn đi xuống phòng và mẹ hắn thì đang ngồi đọc báo. Hắn nhẹ nhàng đến bên và ngồi xuống cạnh bà.

- Con chào mẹ.

Bà tươi cười vuốt tóc hắn, âu yếm nhìn hắn.

- Con trưởng thành hơn nhiều đó. Hôm qua nghe thầy hiệu trưởng khen con quá, mẹ nghĩ con trai mẹ phải quậy hơn ấy chứ.

- Làm gì có hả mẹ, con ngoan ấy chứ.

Hắn cảm thấy lần trở về này bố mẹ hắn không bình thường. Sao cổ tình quan tâm nhiều tới hắn như thế? Họ nghi ngờ gì ở hắn chẳng? Hay hắn đã nằm trong mục đích của họ?

Tại nhà anh.

- Kaka à, mình đi đâu chơi đây hả?

Anh cười nhưng mắt vẫn nhìn vào màn hình máy tính:

- Muội thích đi chơi ở đâu?

- Đâu cũng được, có đi chơi với kaka là được rồi.

Anh nhìn nó rồi nghĩ ra cái gì, anh cố tình chọc nó:

- Thế cơ à, đi với kaka thì đâu cũng được cơ à, xem ra muội yêu kaka quá rồi đây.

Nó bối rối:

- Kaka ...nói...nói cái gì chứ . -mắt nó nháy nháy trông buồn cười vô cùng.

- Chứ không phải sao? Muội mới nói xong mà. Hehe

- Ai...ai cho kaka...suy luận kiểu đó hả? Ta giết người chết luôn.

Nó và anh đuổi nhau chạy khắp nhà. Từ lúc anh đi, nó mới cảm nhận được tình yêu nó dành cho anh lớn thế nào và nó cứ ước rằng nếu thời gian có quay lại, có cho nó và anh gặp lại lần nữa, nó sẽ không bao giờ rời xa anh. Và giờ đây, nó sẽ sống thật với lòng mình vì nó biết cơ hội không đến lần thứ hai với nó.

23. Chương 22

CHƯƠNG 22.

Hắn vào phòng và vạch ra kế hoạch. Hắn biết dự đoán của hắn khả thi tới tám mươi đến tám mươi lăm phần trăm, nhưng hắn vẫn hi vọng hắn đoán sai, hắn không muốn như thế.

Kim Ngưu đã dừng chân tại một ngôi trường cũ. Ngôi trường này đã xây lâu rồi nhưng theo như cậu tìm hiểu trên mạng thì nó chưa bằng một phần hai mươi trường Star. Và những giáo viên, những học sinh ở đây đều ao ước và hâm mộ Star cùng những người theo học ở đó, ít ra thì họ cũng là con của những người có tiếng trong xã hội. Cậu từng bước tiến vào trong. Ngôi trường cấp ba Minh Đức, ngôi trường ngày xưa nó đã từng theo học hiện ra trước mắt cậu với chỉ ba dãy nhà hai tầng đã cũ, ngôi trường đã xây lâu vì những cây trong trường đã to lớn và những bức tường đã bị bóc lớp sơn ngoài, sân gạch đã nhiều viên gập ghềnh, nhiều chỗ lở ra.

Cậu bước vào nơi có bảng ghi “phòng hiệu trưởng” và nhẹ nhàng gõ cửa. Khi được cho phép, cậu đẩy cửa bước vào. Phòng hiệu trưởng nhỏ bé với cái bàn chỉ vừa cái máy tính và mấy hồ sơ sổ sách, một bộ bàn ghế ngồi tiếp khách và lối đi nhỏ. Thầy hiệu trưởng với cặp kính và nước da đen sạm đang ngồi ở bàn làm việc, khẽ ngước lên nhìn khi cậu bước vào.

- Em chào thầy ạ. -Kim Ngưu cúi nhẹ đầu kính cẩn.

- Có việc gì thế? -thầy nhìn cậu rồi lại quay xuống tiếp tục làm việc.

Cậu từ tốn:

- Thưa thầy, em là Kim Ngưu, học sinh trường Star tới đây có chút việc nhờ thầy ạ.

Thầy hiệu trưởng nhìn lên lấp bắp:

- Em...em nói sao? Trường Star đến đây sao?

- Vâng, em là học sinh trường Star hôm nay tới nhờ thầy giúp em chút việc ạ. -Kim Ngưu nhắc lại.

Thầy hiệu trưởng vội vàng rót nước mời “khách”, cậu cảm ơn rồi vào vấn đề luôn, thời gian không còn nhiều nữa.

- Thưa thầy, có việc này em nhờ thầy xem lại giúp em ạ.

Thầy hiệu trưởng tươi cười:

- Có gì em nói đi, giúp được thầy nhất định sẽ giúp.

- Thưa thầy, năm ngoái có một học sinh lớp 10 trường này được học bổng vào trường Star phải không ạ?

Thầy hiệu trưởng mỉm cười gật đầu. Việc một học sinh được học bổng tại trường THPT Minh Đức đã là khó lắm rồi, còn là học bổng vào trường Star nữa thì lại là sự kiện ai ai cũng nhớ.

- Đúng vậy, nhưng mà có chuyện gì sao?

- Thưa thầy... bạn ấy vào nhờ học bổng, vậy lực học của bạn ấy chắc phải xuất sắc lắm chứ ạ?

- Cái này...mà sao em lại hỏi chuyện đó?

- Em được thầy hiệu trưởng trường Star giới thiệu đến đây -rồi Kim Ngưu đưa giấy giới thiệu cho thầy hiệu trưởng xem(chữ kí của Sư Tử).

- À...thực ra trường hợp này...là có người dùng tiền chuyển trường nhưng mà vẫn mang danh là học bổng em ạ.

- Thầy có thể cho em biết ai làm việc đó không?

Thầy hiệu trưởng đến bên tủ hồ sơ, lấy ra một tờ giấy đưa cho cậu xem.

Đúng như hần dự đoán, người làm chuyện đó là thư kí của bố hần. Vậy xem ra việc này có liên quan tới bố mẹ hần. Nhưng hần thắc mắc giữa bố mẹ hần và nó có quan hệ gì?

Cũng tại trường Minh Đức.

Cậu tới lớp ngày xưa nó theo học. Thầy hiệu trưởng dẫn cậu vào lớp.

- Đây là Kim Ngưu, học sinh trường Star hôm nay tới đây có một số chuyện cần hỏi.

Tiếng ồn ào ngày một lớn, đa số là khen cậu giỏi và đẹp trai(hơi tự hào)

- Chào các bạn, mình là Kim Ngưu, rất vui được làm quen với các bạn.

Một bạn nữ đồng dạng:

- Bạn cảm tình con trâu phải không? Tổ ngày xưa cũng suất có tên là Kim Ngưu giống bạn vì mẹ mình muốn gia đình mình giàu có...

Cả lớp ồ lên vì sự táo bạo này, cậu cười trước sự vui tính của những người ở đây.

- Trong các bạn, có ai nhớ một bạn nữ tên Bạch Dương không ạ?

Những cánh tay giơ lên ngày một đông. Hầu như cả lớp ai cũng biết nó. Cũng đúng, một cô gái ngây thơ, nhiệt tình và vào trường Star nhờ học bổng thì cả trường ai cũng biết hướng gì lớp nó.

Cậu khẽ mỉm cười.

- Ai chơi thân với cậu ấy theo kiểu cái gì cũng chia sẻ với nhau không ạ?

Một cô gái tóc xoăn, da ngăm đen dơ tay.

- Tổ có thể gặp riêng cậu được không?

Cô gái bối rối rồi khẽ gật đầu. Cả lớp lại thi nhau ồ lên. Ai cũng giả như mình biết chút ít về nó thì có phải được nói chuyện riêng với cậu Kim Ngưu này không.

Căng tin trường Minh Đức.

Kim Ngưu gọi hai li sinh tố. Lặng nhìn ra xa chỉ để cô gái không có áp lực gì khi nói chuyện.

- Cậu...là bạn thân của Bạch Dương?

Cô gái khẽ gật đầu đồng ý. Cậu nhận ra trong trường này hình như có một cái gì đó thực sự bình yên, không bon chen và đổ kị như Star.

- Cậu cứ tự nhiên nói lên những gì cậu biết về Bạch Dương, cái gì biết thì cứ nói, không biết cũng không sao. Tổ hỏi thế này không ảnh hưởng gì đến cậu, cũng không hại gì Bạch Dương cả, chỉ vì...tổ thích Bạch Dương nên muốn biết những gì về cậu ấy để chia sẻ với cậu ấy thôi. -Kim Ngưu cố gắng lấy lòng tin từ cô gái này, một nụ cười nhẹ của cậu làm cô gái tự nhiên hơn.

- Cậu muốn biết về cái gì? -cô gái hỏi.

- Tất cả những gì cậu biết.

- Mình chơi thân với Bạch Dương từ năm lớp tám, lúc đó mình bị bọn con trai bắt nạt và Bạch Dương tới giúp mình, rồi cậu ấy cũng bị bắt nạt luôn. -cô gái cười khi nghĩ đến những kỉ niệm giữa họ -từ đó, chúng tớ thường xuyên đi học cùng nhau, có gì cậu ấy cũng nói với mình và mình cũng thế.

- Những kỉ niệm rất đẹp phải không?

- Đúng vậy. Nhưng ít ai biết cuộc sống của Bạch Dương có nhiều sóng gió. Cậu ấy tâm sự với tớ rằng lúc 7 tuổi thì bố mẹ cậu ấy đã ra đi trong một vụ tai nạn, sau khi xảy ra tai nạn, người đâm xe đã bỏ trốn. Hôm đó bố mẹ cậu ấy đi công tác xa, dự định sẽ cùng cậu ấy đi nữa, nhưng hôm đó không hiểu sao cậu ấy lại ở nhà một mình. Vì thế mà...-cô gái ấy khóc khi nhắc đến hoàn cảnh của nó.

Kim Ngưu đưa khăn cho cô bạn lau nước mắt. Cô bạn kể tiếp:

- Lúc đó gia đình cậu ấy giàu lắm, hình như còn có công ty riêng nữa, nhưng sau vụ tai nạn thảm khốc đó, cậu ấy không còn gì nữa. Cậu ấy còn nói đúng lúc đó kaka của cậu ấy, là người hiện giờ sống với cậu ấy cư mang và đưa cậu ấy về nhà nuôi.

Kim Ngưu gật gù và cũng không khỏi giật mình ngạc nhiên. Ngày trước gia đình nó giàu có như vậy sao?

- Cậu biết người tên Nhân Mã chứ?

- Bạn trai của Bạch Dương?

Kim Ngưu gật đầu.

- Nhưng năm lớp 10 thì hai người họ chia tay. Bản thân tớ cũng đã từng khuyên cậu ấy rằng hãy suy nghĩ kĩ trước khi quyết định đến với Nhân Mã, Nhân Mã chuyển trường và chia tay với Bạch Dương, điều đó làm cậu ấy gục ngã. Từ đó, tớ và mọi người không ai có thể gần và chia sẻ với cậu ấy được, cho tới khi cậu ấy được học bổng và chuyển trường.

- Cậu có biết lí do hai người họ chia tay không?

Cô gái lắc đầu:

- Tớ chỉ biết hai người chia tay, và từ đó, Bạch Dương trở nên bất cần đời và lạnh lùng như băng vậy, tớ thực sự rất thương cậu ấy nhưng cậu ấy lạnh lùng trước những giúp đỡ của tớ.

- Tớ hiểu, cậu là một người tốt, cảm ơn cậu.

- Kim Ngưu, cậu hứa với tớ nếu thích Bạch Dương thì hãy yêu cậu ấy thật lòng, hãy bên cạnh và đừng lừa dối cậu ấy, được không?

- Cậu yên tâm, Bạch Dương có người bạn tốt như cậu thật may mắn. Tớ đã hiểu và tớ càng yêu cậu ấy nhiều hơn. Tớ sẽ luôn bên cạnh cậu ấy, cậu đừng lo. Giờ tớ có việc phải về trường gấp. Sau gặp lại, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn nhé.

- Uhm...chào cậu.

Hai người bắt tay nhau và Kim Ngưu tới chào thầy hiệu trưởng rồi ra về.

Tại sân thượng trường Star.

Nghe xong đoạn ghi âm, hần nhú mày khó hiểu.

- Sao thế này, có gì đó không ổn.

- Có gì không ổn? –Kim Ngưu không hiểu hần đang nghĩ gì.

- Cậu không thấy có những điểm đáng lưu ý và quá trùng hợp sao?

Hần bắt đầu phân tích:

- Cậu nghĩ xem tại sao gia đình Bạch Dương lại giàu có như vậy, là có công ty đúng không, sau vụ tai nạn, công ty ấy không cánh mà bay à? Thứ hai, Bạch Dương thành người vô gia cư(trong nhật kí) và gặp gỡ Bảo Bình ngay sau vụ tai nạn đó, cậu nghĩ liệu có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay không? Còn nữa, nguyên nhân vì sao Nhân Mã và Bạch Dương chia tay vẫn chưa tìm ra được, tớ nghĩ đây cũng là chỗ có vấn đề.

- Vậy hướng đi của chúng ta...

- Là không sai, nhưng chưa sâu. Chúng ta chỉ mới khơi ra chứ chưa tìm được. Rốt cuộc quan hệ giữa Bạch Dương và Nhân Mã là thế nào? Công ty? Học bổng? Đánh nhau? Bọn còn đồ? Bảo Bình? Trường Star?

Hần rối lăm. Hần không biết đến đây rồi họ sẽ bắt đầu từ đâu? Hần nghĩ hướng đi của hần là không sai nhưng sao hần bế tắc quá. Hần thở dài, người hần luôn nghe lời, kính trọng là người thế nào đây? Chưa rõ ràng nên hần chưa thể nói những phán đoán của mình cho Kim Ngưu biết.

Hần trầm ngâm, căn phòng rộng lớn mà sao hần thấy ngột ngạt quá. Hần ra ngoài đi dạo, tự nhiên hần thấy nhớ nó, nhớ nó vô cùng. Không biết giờ này nó đang làm gì, nó có quậy phá chọc tức người khác nữa không. Hần thấy bật cười, một tên trùm xã hội đen như hần thế này sao?

Giọng một cô gái rất quen, là nó sao? Hần tự nghĩ rồi tự gõ vào đầu mình “Sư Tử,mày bị làm sao vậy, có phải mày ghét cái tên osin đáng ghét hậu đậu kia quá không?”

Nhưng người đó đúng là nó, là Bạch Dương hay quậy phá. Nó đang đi về phía hần nhưng chưa nhìn thấy hần, nó như một đứa trẻ con vừa đi vừa nghịch cây kem trên tay, miệng thì lẩm nhẩm bài hát gì đó. Hần vội lui vào một góc tường quan sát nó. Hần mỉm cười, dường như thói quen của hần là quan sát nó từ xa.

Hơn mười tên con trai từ đâu đi tới chặn đường nó.

- Nhóc, sao đi một mình vậy em?

Nó linh cảm bọn này không phải người tốt đẹp gì, nó lảng lạng đi như không có chuyện gì.

Mấy tên kia kéo nó lại, nó kêu lên rồi cho thẳng đầu đàn một đá vào bụng khiến tên kia ngã nhào ra sau. Nó vênh mặt lên thách thức, hấn vẫn quan sát xem thế nào.

Mấy tên còn lại xông vào, nó đánh tứ tung, gặp đâu là nó đánh đó. Nhưng địch quá đông, nó lại chưa kịp chuẩn bị “chiến thuật chiến lược”, chênh lệch lực lượng nên nó bị một tên đánh va vào tường, máu trên trán chảy xuống thái dương.

Hấn rời chỗ nấp toan chạy tới cứu nó, nhưng bước mới được khoảng bốn, năm bước thì anh tới cứu nó, hấn đứng lặng ở đó và không tiến thêm nữa.

Mấy tên đó, đứa thì đo đất, đứa thì ăn gạch, đứa thì “không được ăn gì” mà kéo chân đồng bọn chạy thoát thân.

Anh tới đỡ nó đứng dậy, nó chỉ bị thương nhẹ nhưng máu vẫn chảy, nó không dám nhìn, nó sợ máu mà.

- Đứng dậy nào, muội không sao chứ? –anh lo lắng hỏi đưa tay lau vết máu trên trán nó.

- Muội không sao, nhưng hồi nãy sao bay vòng vòng trên đầu ý. Hì hì. –nó vẫn có năng khiếu hài hước.

- Còn cười được nữa hả, nhìn muội xem này, lúc nào cũng làm kaka lo hết.

- Hì hì. Sao nào, muội thích thế đó.

- Được rồi, được rồi, thích gì thì sau khi đi băng vết thương muốn quây gì thì quây. Ngoan nào.

Anh dìu nó đi khỏi, hấn cứ mãi nhìn họ cho đến khi đi khuất. Nó và anh thực sự rất hạnh phúc. Phải chăng họ sinh ra là để dành cho nhau? Anh luôn bên cạnh nó, chở che cho nó, để rồi khi nó vấp ngã, anh luôn là người vực nó đứng dậy. Còn hấn, hấn chỉ biết quan sát nó từ xa, nhìn nó cười và hấn cảm thấy hạnh phúc, nhìn nó đau mà hấn cũng cảm nhận từng nỗi đau của nó. Hấn không biết hấn nên làm gì cho nó vui, chỉ chọc tức nó, nó càng giận thì hấn càng muốn chọc tức, chỉ để làm nó chú ý tới hấn. Hấn không biết dỗ dành “con nít”, cũng không nhẹ nhàng, dẻo miệng như những thằng con trai “Hà Nội tán gái”. Hấn lắc đầu cười buồn, có lẽ hấn đã yêu một người không nên yêu.

24. Chương 23

CHƯƠNG 23.

Hấn vừa về đến phòng thì có điện thoại.

- Alo? Tôi nghe –hấn có vẻ trông chờ cuộc điện thoại này.

- Em đã điều tra được thông tin anh cần rồi.

- Tốt, cứ nói đi! –hấn đang trông chờ một điều gì đó.

Sân thượng trường Star

Hôm nay hấn không hút thuốc, da mặt hấn có phần nhợt nhạt vì thiếu ngủ, người hấn ôm hấn đi.

Kim Ngưu đến bên hấn, nhìn hấn vậy, cậu thấy xót xa:

- Cậu ổn chứ?

- Tổ không sao. Tổ có chuyện muốn nói với cậu.

Kim Ngưu lo lắng, có thể đây sẽ là thông tin quan trọng để cậu tiếp tục điều tra, nhưng cũng có thể là tin xấu cho hai người. Nhưng dù thế nào đi nữa, cậu nhất định không bỏ cuộc.

- Tổ nghĩ cậu ấy, và bố mẹ cậu ấy có liên quan tới bố mẹ tổ và tập đoàn T-S.

- Tập đoàn T-S sao? Không phải đó là tập đoàn bố mẹ cậu làm chủ tịch, còn bố mẹ cậu nữa?
- Vì vậy nên tớ nhờ cậu giúp tớ điều tra bố mẹ tớ, còn về T-S có người khác giúp tớ rồi. Cũng vì có liên quan tới bố mẹ tớ và vì Bạch Dương chưa biết tớ là ai nên tớ phải nhờ cậu và giấu mặt, cậu hiểu chứ?

Kim Ngưu vỗ vai hân, cười nhẹ.

- Tớ hiểu, tớ sẽ cùng cậu điều tra đến cùng.

- Kaka à, kì nghỉ này chúng ta đi Đà Nẵng chơi đi. –nó khều khều tay anh.

Anh vờ như không nghe thấy mà vẫn chăm chú vào màn hình máy tính. Nó đợi nhưng không phản ứng gì thì bắt đầu bực mình.

- Kaka à, nghe mọi người nói gì không vậy.

- Ồ... sao?

Nó tới tắt cái máy tính, xụ mặt nhìn anh.

- Ồ, mọi người làm sao thế, kaka đang xem mà tắt máy là sao?

- Xem gì mà xem, đi chơi. Không xem gì hết.

Anh nhìn nó cười:

- Thì đi chơi xa cũng phải có kế hoạch chứ, đâu ai như mọi người nổi hứng lên là đi đâu.

- Kệ, mọi người thích đi mà. Mai đi nhá.

Anh chỉ kịp thở dài, nó chạy ra xem ti vi. Lạ hồn, may là nó kêu mai đi, nó mà bảo giờ đi thì... anh cũng bó tay.

Nó cùng anh trên xe đi Đà Nẵng, một chiếc xe bám theo sau không bỏ sót một đoạn nào. Nó rất vui, nó cười không ngớt, anh cũng hạnh phúc khi thấy nó vui như thế. Nó hỏi bao nhiêu là thứ, làm anh vừa mệt vừa vui khi phải trả lời nó.

Kaka à, cái gì bên đường thế kia, vui quá, mọi người qua xem thử.

Nó bước đi và một chiếc ô tô lao tới với tốc độ giết người.

- Cẩn thận. –anh hét lên và nó đứng im tại chỗ.

Anh kinh hoàng và trong nháy mắt lao ra ôm lấy nó. Cả hai lăn ra lề đường. Nó thoát nạn nhưng bị thương, chiếc xe chưa thể giết nó. Anh chỉ kịp nhìn chiếc xe vừa chạy khỏi và rồi tới bên nó, đỡ nó dậy.

- Mọi người ở đâu, đứng dậy kaka xem nào. –anh lo lắng

- Chân mọi người đau quá. Huhu, không đứng dậy được kaka ơi.

Anh vội vàng bế thốc nó lên xe, phóng như bay tới bệnh viện. Nó đang bó bột và anh ở ngoài chờ. Nó không nghiêm trọng nhưng đầu anh vẫn quanh quẩn hình bóng chiếc xe lúc nãy đâm nó. Rõ ràng là chiếc xe cố tình lấy mạng nó chứ không phải là vụ tai nạn bình thường, hơn nữa chiếc xe trông rất quen, giống như anh đã gặp ở đâu rồi. Anh bắt đầu lo lắng “họ vẫn không tha cho nó sao?”

Sau chuyến đi này nó không dám đòi đi du lịch xa nữa. Nếu như anh không nhanh chóng tới xô nó ra, nó đã đi gặp bố mẹ rồi. Chuyến đi này cũng mang lại cho anh dự cảm không tốt, liệu anh có thể ở bên nó hai tư trên hai bốn không để cứu nó như lần này không? Nếu người kia đã trở lại, liệu đây có phải là màn cảnh cáo nó và anh không?

- Sao? Cậu ta bị tai nạn? –hắn giật mình trước thông tin từ một tên đàn em trong giang hồ mà hắn sai đi theo sát nó.

- Vâng. –tên kia đáp lại. –nhưng hiện tại thì cô bé ấy không sao, chỉ bị thương ở chân và đang băng bó thôi.

- Điều tra cho tôi chiếc xe đó.

- Vâng.

Tên kia đi ngay, hắn không nghĩ con người lại có những hành động dã man và ác độc tới như vậy. Ngay cả hắn là trùm xã hội đen cũng không bao giờ giết người theo kiểu vờn con mồi như thế (toàn sai thuộc hạ làm thì biết nó có như thế không). không biết giờ nó thế nào rồi, hắn muốn vào thăm nó nhưng tuyệt đối không phải lúc này. Với lại có Bảo Bình luôn cạnh nó cơ mà, có cần gì hắn nữa.

Có điện thoại của Kim Ngưu, lại là trên sân thượng trường Star.

- Tớ cùng với những người thuộc hạ của cậu đã điều tra được một số thứ. –Kim Ngưu nhìn hắn.

Trông hắn thực sự căng thẳng:

- Cậu cứ nói đi.

- Thực sự thì bố mẹ cậu và tập đoàn T-S rất mâu thuẫn. Điều này dẫn tớ đi tìm hiểu T-S và bố mẹ Bạch Dương.

- Bố mẹ Bạch Dương?

- Đúng vậy. Họ là nhà đầu tư của rất nhiều khách sạn và một số bệnh viện ở Việt Nam. Họ nắm trong tay 50% số cổ phần của công ty Thái An – công ty đứng trong top ba công ty lớn mạnh nhất ở Việt Nam thời gian đó và đang có xu hướng mở rộng thị trường ra châu Á. Nhưng lúc đó thì nội bộ công ty đang có mâu thuẫn giữa một số cổ đông. Cậu biết ai trong số đó không?

- Chẳng lẽ là...

- Chính là bố mẹ cậu.

Tiếp theo đó là cuộc gọi từ một tên đàn em hắn sai đi điều tra tập đoàn T-S. Đúng như những gì Kim Ngưu nói, còn một điều nữa T-S là cái tên được đổi từ cái tên Thái An sau khi bố mẹ hắn lên làm chủ tịch.

Hắn cảm thấy ngạt thở. Tại sao người hắn đáng kính nhất lại là người gây ra chuyện này, và tại sao lại là gia đình nó? Hắn có nên tiếp tục điều tra hay vờ như không biết, hắn mệt mỏi lắm rồi, hắn muốn biết mọi chuyện rồi giờ sự thật như được khơi ra một nửa thì hắn lại muốn bỏ cuộc. Khi biết bố mẹ hắn như thế, hắn sẽ phải đối diện với họ ra sao, nó biết được sự thật sẽ nhìn hắn bằng con mắt thế nào? –đứa con của người cướp đi tất cả của nó, những gì đáng ra nó được hưởng.

- Kim Ngưu, tớ phải làm sao bây giờ? –lần đầu tiên hắn gục xuống trong vô vọng. Hắn đã ngưỡng mộ, tôn sùng bố mẹ hắn thế nào để rồi bây giờ hắn đau đớn đi điều tra tội ác của người sinh ra, nuôi nấng và dạy bảo mình.

- Bình tĩnh nào, Sư Tử. –Kim Ngưu đỡ lấy hắn.

Lần đầu tiên giọt nước mắt này dành cho bố mẹ hắn. Và cái tên đi theo dõi tập đoàn T-S đã chết sau khi thông cung cấp thông tin cho hắn. Như vậy có nghĩa là hắn không thể giấu mình nữa.

Tại đồn công an.

Hắn và Kim Ngưu đang ngồi đợi gặp trưởng công an. Một người mặc đồng phục khoan thai bước ra, trông thấy hắn thì biến sắc nhưng chỉ có hắn là nhận ra điều đó.

- Chào chú, chú không cần phải như vậy, cháu không phải đi xe quá tốc độ trong khi nồng độ cồn vượt quá cao đâu nên chú không phải lo.

Người này chính là trưởng công an mới nhận chức năm nay. Đây là người đích thân bắt giữ hắn lần trước vì tội phóng xe quá tốc độ khi uống rượu, và sau khi nó tới bảo lãnh hắn về, chú ta mới biết hắn là ai.

Anh ngồi xuống bàn làm việc, nhìn hắn. Hắn nhìn chú công an trưởng rồi nói:

- Hôm nay chúng cháu tới đây là có một việc muốn nhờ chú giúp.

Chú công an nhún mày tỏ vẻ không hiểu.

Kim Ngưu tiếp lời:

- Chú có thể cho chúng cháu xem hồ sơ một vụ tai nạn cách đây mười năm được không ạ?

Lấy lại vẻ bình tĩnh của một công an trưởng, chú thản nhiên nhìn họ rồi hỏi:

- Hai cháu muốn xem để làm gì?

- Chúng cháu nghi ngờ vụ tai nạn đó có vấn đề, chú không phiền chứ, nếu phiền, cháu có thể đọc ở đây.

- Chuyện đó là của công an, các cháu chỉ có quyền khai báo và cung cấp thông tin, đó là quy định.

Chú công an nói vừa dứt lời thì khẩu súng của hắn chìa vào đầu. Chú ta đành phải kêu người lấy tập tài liệu sau khi tên bố mẹ nó được nói ra.

Hắn vẫn không buông khẩu súng ra và Kim Ngưu lật từng trang tìm thông tin.

“một vụ tai nạn của một cặp vợ chồng trong chiếc ô tô trên đường đi công tác, là chủ tịch và trợ lý của chủ tịch công ty Thái An, người nắm giữ 50% cổ phần công ty. Đây là một vụ tai nạn do đâm xe và chủ chiếc xe gây ra vụ tai nạn đã bị cơ quan công an Hà Nội bắt giam với hình phạt tù chung thân. Khi xét hỏi, người gây ra án mạng...đã nhận hết mọi tội từ việc sắp đặt âm mưu tới việc thực hiện hành động”

Kim Ngưu nhìn hắn khó hiểu. Hắn như đoán được ý cậu, quay sang chú công an:

- Cháu muốn gặp tù nhân.

Cánh cửa nhà giam được mở ra, một người đàn ông gầy gò sau mười năm tù giam xuất hiện nhưng gương mặt và nhất là đôi mắt sáng quắc. Thoáng nhìn, hắn chợt giật mình. Người này là...

Bố hắn bên bàn làm việc, gương mặt giận giữ nhìn một tên đang đứng cúi đầu trước mặt. Đó là tên lái xe định đâm nó.

- Đồ ăn hại, có một việc nhỏ mà cũng không làm được.

Cánh cửa bật mở, mẹ hắn bước vào tươi cười. Đuổi tên kia ra rồi, bà đến gần ông đưa tay sửa áo vừa nói:

- Anh à, việc gì mà phải tức giận như thế, bình tĩnh nào.

Bố hắn nhìn mẹ hắn thắc mắc:

- Em thấy đấy, việc gì cũng không làm nổi, thử hỏi mình nuôi nó có tốn cơm không?

- Anh yên tâm. Lần này nó không thoát dễ dàng như vậy đâu. Nhưng có một việc làm em lo lắng, hình như có ai đó đang điều tra về T-S, anh hãy cẩn thận, tên này em sẽ điều tra nhanh thôi.

Mẹ hắn với đôi mắt “quỷ dữ” nhìn ra xa với những âm mưu và thủ đoạn.

Một quán cà phê sang trọng, hắn chọn chỗ ngồi bên cửa kính có thể nhìn thấy đường phố tấp nập và dòng người hối hả trong những chuyến mưu sinh. Tất cả đều là nghề nghiệp thì sao phải chọn những nghề mang nhiều tội ác? Chính bản thân hắn cũng đâu phải tốt đẹp gì, xã hội đen cơ mà. Hắn cười buồn, thì ra trước giờ hắn sống không phải là nhờ đồng tiền chân chính của bố mẹ hắn mà là nhờ vào sự giả tạo, lừa gạt và sự sắp đặt của người đời. Cuộc sống hắn giàu có, nhưng không đẹp. Từ nhỏ hắn đã không có tuổi thơ. Nếu như những đứa trẻ khác chơi mấy trò chơi dân gian thì hắn lại đang yên vị trong lớp học hoặc đang nghe giảng từ bố mẹ hắn, rằng cuộc đời là gì, thế nào là đồng tiền và một con người phải đặt lí trí lên hàng đầu để quyết định mọi việc. Hắn luôn là con rối nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ hắn và xem như đó là nguyên tắc sống của hắn. Nhưng hắn cũng có thể giới ngấm cho riêng mình, đó là sự nổi loạn của một chúa sơn lâm, đó là bản tính ngỗ ngược và bất chấp mọi thứ.

- Xin lỗi, tớ tới muộn.

Hắn thu đôi mắt về nhìn sang người đối diện. Hắn cười nhưng có thể hiểu là không cười.

- Cậu gọi đồ uống đi.

Nhân Mã kêu một li cà phê sữa. Hai người ngồi lặng như thế nhưng trong lòng lại bao nhiêu cảm xúc, những câu hỏi xoay quanh. Một người hướng ra cửa sổ và một người thì lặng im quan sát người đối diện.

- Xem ra cuộc sống nhiều màu hơn tở nghĩ. –hắn phá tan bầu không khí im lặng và giai điệu bản nhạc du dương nơi quán cà phê ít người lui tới.
 - Cậu nói như thế tở thật thấy hổ thẹn. –Nhân Mã nhìn hắn đáp.
 - Cậu không cần phải tự hạ thấp bản thân. –hắn liếc nhìn Nhân Mã.
 - Cậu có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi. –Nhân Mã dường như không muốn thử độ kiên nhẫn nữa.
 - Cậu và Bạch Dương, rốt cuộc hai người có quan hệ gì?
- Nhân Mã cười đều, nhấp ngụm cà phê, vị ngọt của sữa xen lẫn vị đắng của cà phê tạo cho con người ta một thói quen “nghịên”, rồi liếc nhìn hắn.
- Có quan hệ gì thì sao?
 - Người yêu cũ? Không đơn giản chứ?
 - Chuyện này có liên quan tới thiếu gia Sư Tử đây sao?
 - Cậu không phải nói tránh, tôi đã gặp bố cậu trong tù và tôi biết chuyện giữa cậu và Bạch Dương.
- Nhân Mã cười lớn, đến lúc này thì không thể giấu hắn. Có thể đến lúc để nói ra.
- Bạch Dương sao? Đúng như cậu dự đoán thì đã sao nào. Quả thật cậu rất giỏi, Sư Tử à.
 - Cậu không phải chối nữa. Mười năm trước, bố mẹ Bạch Dương là chủ tịch công ty Thái An, bố mẹ tôi là phó tổng và bố cậu là trợ lý cho bố mẹ tôi. Nhưng do muốn độc chiếm công ty nên những hành động tàn ác của mọi người bắt đầu thực hiện. Bố cậu gây ra tai nạn ấy và ngồi tù, cậu không thấy cậu, bố cậu có lỗi với Bạch Dương?
 - Không! cậu biết gì về gia đình tôi mà nói. Cậu gạt tôi sao, cả mẹ tôi và tôi đều biết rất rõ bố tôi đã bị bố mẹ cậu ấy hại chết.

25. Chương 24

CHƯƠNG 24.

Nhân Mã cười cay đắng khi nhắc lại cái chết của bố cậu do bố mẹ hắn kể lại. Năm đó, vì bố mẹ Bạch Dương kinh doanh trái phép, bị bố Nhân Mã phát hiện thì lập tức cho người đến giết người diệt khẩu. Mẹ Nhân Mã và cậu ta được nhà hắn bí mật đem về nuôi, đồng thời khắc sâu trong trí óc cậu một mai sẽ trả thù cho bố. Việc Nhân Mã và Bạch Dương yêu nhau cũng là kế hoạch trả thù của cậu và nhà hắn. Bố mẹ hắn thực sự biết điểm yếu của nó là tin người và yếu lòng vì tình cảm nên cho Nhân Mã vờ yêu nó moi thông tin rồi khi không được thì chia tay, xúc phạm nó. Nhưng sự xuất hiện của Bảo Bình làm nó được hồi sinh và kế hoạch của họ phá sản. Đó là tất cả những gì Nhân Mã biết.

- Việc cậu đưa cậu ấy về nhà cũng nằm trong kế hoạch đó đấy. –Nhân Mã nhìn hắn nhắc.
- Cậu nói sao? –hắn hoang mang.
- Bố mẹ cậu đang quan sát cậu từ xa. Những gì có liên quan tới cậu và cậu ấy đều dưới con mắt quan sát của họ thông qua tên gián điệp là tở đấy. Mẹ cậu để cậu ấy trong nhà cậu, để cậu ấy tiếp xúc với cậu khiến tình yêu nảy sinh cũng giống như kế hoạch với tở rồi sau đó để cậu tàn nhẫn rời bỏ cậu ấy.
- Nếu tở không làm vậy thì sao?
- Họ đã chắc chắn rằng cậu sẽ làm vậy, vì cậu luôn nghe theo họ từ nhỏ tới lớn mà. Chẳng phải họ luôn tạo lòng tin từ cậu sao? Thế nhưng cậu lại rất thông minh, khi cậu có tình cảm với cậu ấy và nghi ngờ có điều bất thường trong chuyện này, cậu đã giả vờ tàn nhẫn đuổi cậu ấy ra khỏi nhà trước khi bố mẹ cậu ra tay. Bố mẹ cậu cũng không ngờ tới việc con trai yêu quý của họ yêu người con gái đó nhưng lại biết rất rõ

việc cậu là trùm băng nhóm xã hội đen của thành phố mặc dù nhóm của cậu hoạt động bí mật, đến công an cũng không thể hay biết, bố mẹ cậu vẫn biết. Và tớ có thể quan sát được cậu ấy không hề yêu cậu, đặc biệt khi Bảo Bình quay lại. Đúng chứ?

Hắn cười khinh bỉ, tại sao lại đối xử với hắn như vậy. Hắn chỉ là con tốt trong tay họ để họ làm công cụ kiếm tiền bằng bàn tay dơ bẩn sao?

- Tớ dẫn cậu đi gặp một người.

Hắn dẫn Nhân Mã tới nơi giam giữ bố cậu ta. Thì ra tất cả là trò lừa của bố mẹ hắn. Họ đã lừa Nhân Mã rằng bố cậu ta đã chết để mượn lòng căm thù từ cậu mà thôi. Bố cậu cũng đã rất hối hận. Năm xưa nếu không nghe theo lòng tham của họ thì đâu đến nỗi như thế này.

Hắn trở về phòng, nghĩ lại những gì hắn vừa mới nghe từ Nhân Mã. Và có một số điều hắn cần tìm hiểu.

Tại sao bố mẹ hắn đã đạt được mục đích là công ty Thái An và nay phát triển thành tập đoàn T-S rồi sao còn tìm mọi cách để hại nó. Đường như nó cũng không biết đến sự tồn tại của công ty thì làm sao có thể phục thù. Mà nó cũng không thể phục thù đòi lại công ty được. Còn sự xuất hiện của Bảo Bình thực sự rất trùng hợp. Bố mẹ nó vừa qua đời thì anh xuất hiện cứ như sự thay thế nào đó. Người nắm giữ 50% cổ phần Thái An là bố mẹ nó, nhưng bố mẹ nó mất rồi, không lẽ...

- Alo, Kim Ngưu hả, tớ cần cậu điều tra một việc...và nhờ Nhân Mã giúp, tớ tin cậu ấy sẽ giúp ích cho cậu.

Hắn vẫn không thể lộ diện lúc này, hắn đồng thời sẽ quan sát cả nó, anh, bên phía hắn và cả động tĩnh của bố mẹ hắn nữa. Băng nhóm của hắn rải khắp thành phố mà. Nhưng hắn không muốn dùng nhiều vì rất dễ bị lộ. Bố mẹ hắn đã biết hắn là xã hội đen nhưng nếu hắn không ra mặt thì hắn vẫn có thể điều tra tiếp.

Chân nó được tháo bột và có thể đi được, nhưng không được chạy nhảy. Ở nhà mãi nó chán lắm. Buổi chiều, gió mát và nó năn nỉ ông anh mới đồng ý đưa nó ra ngoài. Không phải là anh không muốn cho nó đi, chẳng qua là dạo này anh cứ có linh cảm không tốt, anh sợ chuyện tồi tệ như hôm du lịch Đà Nẵng xảy ra lần nữa và sẽ không có may mắn lần thứ hai. Anh không dám nói ra, chắc chắn nói ra nó sẽ bảo anh là đồ Song Ngư. Hôm nay đưa nó ra ngoài anh cũng phải ở bên cạnh nó.

- Kaka làm gì mà cứ đi sát muội thế. –nó hỏi anh khi thấy anh cứ nắm tay nó. Bình thường có vậy đâu.

- À...thích thế. –anh chẳng biết nói sao nữa.

- Hehe. Kaka sợ muội đi với người khác chứ gì? –nó chọc anh.

- Đâu có. Kaka sợ muội đi tán người khác thôi, đến lúc đó thì mệt lắm. Hehe.

- Hix. Đồ kẹo kéo.

- Nói gì á đồ con nít?

- Hehe. Thích thế đó. –nó và anh đùa nhau khắp công viên.

Chợt nó rời khỏi vòng tay anh, chạy chơi trò đuổi bắt với anh và té ngã, anh chạy lại. Chỉ chờ có thế, những tên to khỏe bước tới trời họ rồi bắt về.

Trong khi hắn chờ tin của Kim Ngưu và Nhân Mã thì hắn cũng có nhờ mấy tên nữa điều tra cho nhanh. Hắn càng ngày càng đi sâu và mỗi ngày, mỗi thông tin hắn có được càng làm hắn đau lòng. Hắn lướt qua mạng, những đợt từ thiện quyên góp tiền cho những cô nhi viện, những đứa trẻ tàn tật, những ngôi trường nghèo làm hắn buồn thêm. Đó là những việc tốt của bố mẹ hắn nhằm che đậy những cái xấu xa của họ sao? Ngôi trường Star, nơi hắn đang theo học cũng là dưới quyền của bố mẹ hắn. Phải chăng chưa bao giờ hắn là chính hắn? Ừ thì hắn quyền lực, ừ thì ai cũng phải nể phục hắn, thì đã làm sao? Những đồng tiền dơ bẩn đó có đáng nhận được sự nể phục như vậy hay không?

- Nhân Mã, thế nào rồi, tìm ra chưa? –Kim Ngưu thì thầm hỏi

Nhân Mã đang tìm trong máy tính của bố mẹ hắn, chắc chắn trong đó có lưu giữ bí mật nào đó. Còn Kim Ngưu đang lục tung phòng làm việc của họ. Tất cả mọi nơi, tất cả mọi thứ họ đều không thể bỏ sót.

- Không đúng, mật mã không thể vào được. –Nhân Mã dù đã thử nhiều lần với cái mật mã ngày trước bố hắn đưa à vẫn không tài nào mở được.
- Tại sao vậy, có khi nào mật khẩu họ đưa cho cậu là giả? –Kim Ngưu ngờ vực.
- Không, trước kia tớ có tới và mở để lấy một số thông tin cho họ vì họ bận việc rồi mà, tớ nhớ không sai đâu? –Nhân Mã khẳng định chắc chắn.
- Thế thì sao không mở được, chắc họ đã đổi mật khẩu rồi cũng nên, vì thế mà mật khẩu cũ không mở được.
- Thế thì mật khẩu là gì?
- Cậu cố nhớ lại xem. Họ có nói lần nào nữa không?
- Để tớ nhớ ra đã.

Trong khi đó, hai tên thuộc hạ của hắn được cử tới nhà Bảo Bình tìm kiếm thông tin. May cho họ là cả Bảo Bình và nó đều không ở nhà(bị tóm rồi còn gì).

Hai tên đó lên vào phòng riêng của nó và hắn, mỗi người một phòng lục tung lên, tìm kiếm tất cả mọi thứ, những gì liên quan tới những thứ hắn dặn.

Còn hắn, đến giờ phút này cũng không thể đứng im để giấu mặt được nữa. Có ít nhất là hai người biết hắn đã nhúng tay vào thì hắn cũng chẳng còn gì để giấu. Hơn nữa, đã đến nước này, hắn phải làm gì đó, chờ đợi và tìm kiếm như thế là quá đủ.

Bố mẹ hắn không có ở nhà, hắn đã mở sẵn cửa sổ phòng khi bị phát hiện sẽ “bay” theo đường đó mà không biết nơi tiếp đất.

Hắn cũng tìm kiếm, lục tung mọi chỗ, tìm kiếm khắp nơi.

Tên lên vào phòng anh tìm mãi mà chẳng thấy gì, hắn quay ra, chợt áo hắn mắc vào một tấm ảnh rồi tấm ảnh rớt xuống, vang lên tiếng gương vỡ chói tai. Đó là tấm ảnh anh và nó. Tên kia định chạy đi nhưng đằng sau tấm ảnh có cái gì đó. Không để ý xung quanh, tên đó lại gần và quan sát. Đó là một tờ giấy đã vàng cũ và có một tấm ảnh nhỏ xíu nữa chụp một người đàn ông và một người phụ nữ. Tên kia khẽ mở ra xem...

Hắn đang tìm trong phòng bố mẹ hắn, có thể những quyển sách cũng cất giấu thứ gì đó. Hắn như điên cuồng, bảo mình hãy giữ bình tĩnh mà cứ vội vàng tìm kiếm.

Điện thoại hắn vang lên, tiếng chuông làm hắn giật mình. Do vội quá nên hắn quên cài im lặng. Hắn định tắt nhưng là tin nhắn của hai tên kia. Hắn đọc xong, đứng dậy, bỏ đi và đèn bật sáng.

Hắn giật mình quay lại. Người đứng trước mặt hắn là Thiên Yết, em gái hắn. Mồ hôi hắn túa ra, hắn cần thoát khỏi nơi này bây giờ.

- Anh làm gì ở đây vậy hả? –Thiên Yết dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng cô thấy anh mình gần đây có những hành động rất lạ.
- À...không có gì, bố mẹ nhờ anh tới phòng lấy tập hồ sơ thôi mà. –hắn cố giữ bình tĩnh.
- Anh phản bội bố mẹ chứ gì? –ánh mắt này không phải là ngây thơ nữa.

Hình như bố mẹ hắn đã nói gì đó với Thiên Yết nên Thiên Yết mới như vậy. Bình thường hắn và Thiên Yết cũng ít nói với nhau, chủ yếu là việc ai người đó làm. Nhưng Thiên Yết cũng nghe lời anh trai rất nhiều. Còn hôm nay, thái độ Thiên Yết như thế, hắn có phần nghi ngờ.

Nhưng vốn là người quen với giang hồ, hắn tỏ ra bình thường:

- Em không tin anh à?
- Anh làm em không thể tin được, nói cho anh biết bố mẹ đã biết anh điều tra họ rồi, cho nên họ dặn em bằng mọi cách không được cho anh đi nữa. Nếu như anh còn xem chúng ta là anh em và anh còn biết đến bố mẹ thì hãy dừng lại đi.

Hắn không nói gì hết. Hắn không ở nhà thì sao? Hắn không dừng lại thì sao? Thiên Yết sẽ làm gì hắn?

Hắn đi ra sau và trong chớp nhoáng hắn trói tay Thiên Yết lại dùng dây buộc vào ghế. Thật trẻ con khi đe dọa hắn bằng lời nói. Mặc cho cô nàng kêu la, khóc thét ầm ầm hắn vẫn bỏ đi.

Ra trước nhà, hắn mới nghĩ lại. Tại sao hôm nay cả bố và mẹ hắn đều không có ở nhà? Bình thường, dù là việc nhiều thế nào họ cũng tha đem việc về nhà làm chứ nhất định không chịu ở lại công ty cơ mà. Còn dặn Thiên Yết canh chừng hắn, tức là họ biết hắn sẽ đi và điều tra. Hắn bắt đầu lo cho Nhân Mã và Kim Ngưu, không biết hai người họ thế nào rồi.

Hai tên hắn cử lục soát nhà anh tới, đưa cho hắn tấm ảnh và tờ giấy cầm được ở nhà anh. Là tấm ảnh của ai? Người phụ nữ có nét giống nó.

Hắn cầm tờ giấy lên và đọc. Những dòng chữ lên xuống không đều do viết vội vàng của một người phụ nữ.

Bảo Bình, nếu như cháu đọc được mẫu giấy này thì lúc đó hai bác đã đi xa rồi. Thương trường là chiến trường, người càng thành đạt lại càng nhiều kẻ thù, người như bác không tránh khỏi những ghen ghét và lòng tham. Sau vụ việc bác trai suýt bị giết hại, bác biết sẽ có lần tiếp theo. Vì vậy xem như bác cầu xin cháu hãy bảo vệ Bạch Dương, đứa con gái bé bỏng của bác. Bác biết thật khó khăn với cháu nhưng cháu hãy xem như đó là lời cầu xin cuối cùng của hai bác. Chuyến đi ngày mai sẽ có thể là chuyến đi dài và cũng có thể là chuyến đi mãi mãi của hai bác, Bạch Dương nó không thể đi cùng được cháu à. Hãy giúp bác chăm sóc Bạch Dương thật tốt, bác tin ở cháu. Người đem lời gửi gắm này cho bác tới tay cháu là luật sư riêng của bác. Bản thân hai bác nắm trong tay 50% số cổ phần của công ty và bác đã chuyển cho Bạch Dương 25%, số còn lại nhượng lại cho cô nhi viện. Khi cháu nhận được lời nhắn này cũng là lúc cháu nắm giữ bằng chứng kết tội những kẻ lòng tham vô đáy, đồng thời, nhờ cháu giữ số cổ phần cho con gái bác. Tất cả, ngày mai sẽ có người giao lại cho cháu. Cố gắng giúp bác nhé, cảm ơn cháu rất nhiều.

Đọc xong thì hắn mới hiểu. Cuộc gặp gỡ của anh với nó là sự nhờ cậy, gửi gắm của bố mẹ nó. Họ cũng đã lường trước được tình huống xấu nhất có thể xảy ra để rồi trao cổ phần lại cho Bạch Dương, phần còn lại là cô nhi viện. Nhưng mà hắn lại suy nghĩ. Những thắc mắc của hắn hình như đã được tháo gỡ. Nó là người nắm giữ 25% số cổ phần công ty Thái An, vì vậy bố mẹ hắn mới tìm mọi cách để giết nó. Vụ tai nạn lần trước hắn đã điều tra là do họ đứng sau. Còn chuyện này nữa, sau vụ điều tra về tập đoàn T-S, bố mẹ hắn đang nắm giữ 75% cổ phần, vậy số cổ phần của bố mẹ hắn là từ đâu mà có? Hiện tại bây giờ nó hay là anh đang giữ 25% cổ phần?

Kim Ngưu và Nhân Mã ở trong hồi lâu vẫn chưa thể tìm ra mật mã.

- Tớ hết cách rồi. –Nhân Mã bắt lặc.

Kim Ngưu đến bên cạnh .

- Nhân Mã à, nghe tớ nói, chúng ta không thể bỏ cuộc lúc này, cậu hiểu không. Bạch Dương đang gặp nguy hiểm, nếu chúng ta buông tay nghĩa là chúng ta đang tiếp tay cho tội ác. Nghe tớ, chúng ta không thể nản lúc này.

- Nhưng tớ không thể tìm được mật khẩu của máy tính. Chắc chắn trong này có bí mật nhưng tớ không có cách mở ra được.

- Cậu phải thật bình tĩnh. Bất cứ lời nói nào đó của họ cậu phải lưu tâm.

Trong khi Nhân Mã cố gắng nhớ và lưu tâm từng lời nói của họ thì Kim Ngưu tiếp tục tìm kiếm.

Một quyển sổ nhỏ, đã lâu năm. Vội vàng mở ra xem, Kim Ngưu kinh ngạc kêu Nhân Mã.

- Cậu xem này.

Nhân Mã tới gần và đọc.

Ngày 8/5/2002, chính thức nhận chức phó tổng công ty Thái An.

Ngày 12/7/2002, công ty Thái An bước lên nấc thang mới, không còn là những điều lệ cũ nữa.

Ngày 25/11/2003, mâu thuẫn tiếp nối mâu thuẫn. Những cổ đông trong Thái An dần bất mãn với những “bành trướng” của hai phe đối lập nhau –chủ tịch và phó tổng.

Ngày 16/1/2004, hợp đồng tại Đà Nẵng chấm dứt mâu thuẫn, sự ra đi của chủ tịch và trợ lý chủ tịch kết thúc một công ty Thái An lớn mạnh đã từng ảnh hưởng không nhỏ tới nền kinh tế Việt Nam.

Ngày 9/2/2004, họp hội đồng cổ đông, số cổ phần phó tổng đã đi từ vạch xuất phát 25% lên tới 75%

Ngày 19/2/2004, tập đoàn T-S thành lập, chính thức nắm quyền chủ tịch.

Ngày 21/2/2004, hợp đồng đầu tiên được kí kết.

Ngày 22/10/2004, trường Star, ngôi trường dành cho các ngôi sao được xây dựng.

.....

Kim Ngưu và Nhân Mã nhìn nhau. Thực sự họ có năng lực. Một công ty Thái An sau khi họ tiếp nhận chức phó tổng thì liên tiếp kí hợp đồng, và để thay đổi từ một công ty hoạt động xuyên Việt Nam thành một tập đoàn có ảnh hưởng ra cả châu Á chỉ trong vòng ít năm cũng không ít những thủ đoạn tàn ác được sử dụng. Đây chính là bộ mặt của T-S, cũng là bộ mặt phía sau sự hào nhoáng với tên gọi Star?

“hai người đó giờ này không có ở nhà sao”, hần thoáng nghĩ tới bố mẹ hần cũng không có ở nhà. Chắc chắn có điều tồi tệ xảy ra với hai người họ. Vẫn chưa thấy tin báo từ Kim Ngưu và Nhân Mã, có khi nào kế hoạch của hần bị phát hiện rồi không? Bố mẹ hần rất tinh, tuyệt đối không thể xem thường. Qua những gì hần tìm hiểu từ vụ việc của nó, hần đã không thể xem họ bằng thái độ như trước được nữa.

Hần chạy vội vào nhà, tới nơi hần đang trối Thiên Yết, cô nàng đang khóc nức lên, hần thương em gái nhưng đó là bố mẹ hần buộc hần phải như thế này, hần hoàn toàn không muốn. Với vẻ mặt lạnh tanh nhất có thể, hần nhìn em gái bằng cái nhìn ghê rợn của một con sư tử. Hần cất tiếng hỏi:

- Bố mẹ đang ở đâu?

Thiên Yết càng ngày càng thấy sợ. Kể cả bố mẹ cô, và cả anh trai cô nữa, tất cả những hành động của họ cô không thể nào hiểu được. Thiên Yết ngược lên nhìn hần bằng con mắt ươn ướt, hần có chút xao lòng. Hần sợ nước mắt con gái, cứ khóc trước mặt hần là hần không thể nào cứng rắn lên được. Nhưng nghĩ đến nó, nghĩ đến bố mẹ nó và cả những hành động ác độc mà bố mẹ hần gây ra cho nhà nó, hần quay mặt đi hướng khác giọng vẫn lạnh tanh:

- Anh hỏi em, bố mẹ đã đi đâu?

- Em...em không biết.

- Em đừng có giấu anh.

- Anh à, anh điều tra bố mẹ như thế là đúng sao? Tính anh ngang ngược, thích làm theo ý mình. Không sao, nhưng họ là người sinh ra anh, dù có sai cũng là bố mẹ. Em đã nghe hết những gì bố mẹ nói. Bố mẹ như thế là không đúng nhưng mà vì ai mà họ phải phạm pháp? Anh à, dừng lại đi, em không muốn anh và bố mẹ hay bất cứ ai nữa bị kéo vào chuyện này, cứ bình lặng như trước có phải tốt hơn không?

Nhìn em gái bằng ánh mắt ươn ướt, hần thương Thiên Yết nhưng hần không thể dừng lại.

- Em có thể tưởng tượng được cảnh sống của một đứa trẻ bảy tuổi vô gia cư không, em có thể cảm nhận được nỗi đau mất người thân, mất tất cả vì thủ đoạn của một ai đó không? Em có thể hiểu được nỗi đau khi bị xúc phạm, bị những người như em, như Nhân Mã hay như Thiên Bình chửi mắng là đồ nghèo, đồ không cha không mẹ chưa. Em không phải là con rối của người ta làm sao em hiểu được khao khát tự do là chính mình như thế nào?

- Em...

Chuyển gương mặt lạnh như tiền, hần nhìn Thiên Bình, gằn giọng:

- Giờ có hai con đường, một là nói ra bố mẹ đang ở đâu, hai là... –khẩu súng của hần lạnh băng chìa vào đầu.

Tại phòng làm việc trong công ty.

- Kim Ngưu, cậu có nghĩ những con số này có liên quan tới mật khẩu chúng ta đang tìm không?

Suy nghĩ một lát rồi Kim Ngưu gật đầu.

- Nhưng có quá nhiều con số, thử tất cả sẽ không có thời gian cho chúng ta đâu. –Kim Ngưu lo lắng.
- Chúng ta hãy loại bỏ những con số không liên quan nhé. 12/7/2002 loại, 25/11/2003 cũng có thể sẽ không cần đến, 21/2/2004 cũng loại luôn. Cậu nghĩ thế nào về con số của trường Star?

- Thử xem sao. –Kim Ngưu bấm mặt mũi

Nhưng không trùng khớp. Còn 8/5/2002, 16/1/2004, 16/2/2004, và 9/2/2004

- Tớ nghĩ sẽ là ngày bố mẹ Bạch Dương bị tai nạn: 16/1/2004. –Nhân Mã vừa nói và thử mặt khẩu.

Vẫn báo lỗi. Tức là chỉ còn ba con số, hoặc có thể sẽ không nằm trong ba con số đó.

- Chúng ta có quá ít thời gian mà dữ liệu cũng không đủ. Nhưng mà cậu có nghĩ con số 9/2/2004 sẽ giúp ích cho chúng ta không. Khi điều tra về Thái An, bố mẹ Sư Tử chỉ nắm trong tay 25% cổ phần. Trong quyền sở lại nói rất rõ số cổ phần từ 25% lên tới 75%. Như vậy đó chính là nấc thang quyết định của T-S?

Nói là làm, bàn tay Kim Ngưu bấm nhanh trên bàn phím.

Màn hình máy tính hiện lên ở chế độ làm việc. Họ đã thành công. Kim Ngưu mở vội dữ liệu và cắm USB vào. Những giấy tờ, những hồ sơ liên quan và cần thiết đã hiện ra, cậu vội vào USB cẩn thận và tháo ra nhanh chóng.

Nhưng, cánh cửa đột nhiên mở ra, đèn phòng làm việc sáng lên làm họ chói mắt. Bố hấn đẩy cửa bước vào với điệu cười nửa miệng và gian ác.

26. Chương 25

CHƯƠNG 25.

Tại một nơi cách xa thành phố.

Nó và anh bị trói chặt vào cột. Anh cố gắng mở mắt và toàn thân đau nhức. Cái đầu tiên sau khi tỉnh dậy là hướng mắt tìm nó. Căn nhà ảm thấp, tối om, muỗi và chuột khắp nơi. Anh khẽ gọi tên nó, hi vọng nó sẽ đáp trả. Có tiếng thở nhẹ, là nó sao. Xung quanh bao bọc bởi màn đen và chỉ nhờ những khe sáng nhỏ từ những lỗ hở của mái ngói. Anh đang bị trói, anh nhớ lại chuyện đã xảy ra. Không lẽ bố mẹ hắn đã làm việc này sao? Anh cự quạ nhưng dây trói chặt quá khiến tay anh đau nhức và anh cũng không tài nào mở ra được. Anh thể này nhưng còn nó, nghĩ đến nó, anh tiếp tục tìm cách thoát ra ngoài. Nó chắc chắn cũng không an toàn, anh không thể để mặc nó. Bởi bố mẹ nó đã gửi gắm nó cho anh, sứ mệnh của anh là chăm sóc nó và anh có thể bỏ mặc nó được không trong khi anh cũng đã yêu nó hơn cả mạng sống của mình. Bằng mọi cách, anh phải thoát ra ngoài, phải cứu nó và bảo vệ nó tới hơi thở cuối cùng. Anh cố xoay người di chuyển quanh cái cột nhẵn bóng vì lâu năm. Một vật gì cứng cứng và nhọn hoắt đâm vào chân anh, máu chảy ra, từng giọt thấm vào nền nhà ảm bốc lên kinh tởm. Có thể đó là một mảnh vỡ thủy tinh. Anh cố sức ngồi xuống, xoay người làm sao cho tay anh chạm vào mảnh vỡ đó.

Nỗ lực của anh cuối cùng cũng được đền đáp xứng đáng. Dây trói bị cửa đứt, bàn tay anh chảy máu do mảnh thủy tinh chốc chốc cửa vào. Anh dò dẫm từng bước đi tìm nó, hi vọng nó vẫn ở đây và không bị sao cả. Nhưng anh tìm khắp nơi mà chẳng thấy bóng dáng nó đâu cả. Thực tế nó không ở trong này.

Anh chợt nhìn qua khe nhỏ ở cửa. Có rất nhiều tên đứng canh, chẳng lẽ bà ta biết anh hoặc nó đang nắm giữ cổ phần của bố mẹ nó?

Anh đi vòng quanh khắp ngôi nhà tìm lối thoát bí mật. Anh sẽ thoát ra sau bằng cửa sổ. Căn nhà hoang này anh cũng chẳng biết là ở đâu, và nó thì ở đâu? Phía sau căn nhà, nơi đối diện với cửa sổ là rừng cây, đó sẽ là điều thuận lợi cho anh chạy thoát. Anh leo lên cửa sổ thì một tên đi tới. Anh vội nhảy vào trong, chút xíu nữa thôi là anh bị phát hiện. Tên kia đi một chút nữa, chút nữa, rồi nhanh như con sóc, anh nhảy ra ngoài men theo cánh rừng. Chẳng biết anh đang ở đâu mà điện thoại lúc thì có sóng, lúc lại không. Anh chỉ dám đi men theo bìa rừng, nếu vào trong chắc chắn anh sẽ bị lạc ngay. Anh biết tìm nó ở đâu bây giờ. Đi

được một đoạn thì có sóng, anh gọi ngay cho nó nhưng không liên lạc được, gọi Kim Ngưu thì cũng không trả lời, anh liền gọi hân.

Nó mở mắt ra. Lần thứ hai nó bị trối như thế này nhưng không phải là không gian như lần bị Thiên Bình bắt giam. Nó không biết ai đã bắt nó và nó không biết nó đã gây thù với ai thêm nữa. “ Chắc một người trong trường ghen ghét với mình đây mà” –nó thầm nghĩ thế(có quá tự hào quá không bà nội). Một người đàn bà có điệu cười nửa miệng khinh bỉ, mỉa mai. Đúng là vợ chồng họ có điệu cười “song sinh”, không phải tạo cảm giác lạnh lùng như kiểu cười của nó trước kia mà là kiểu giết người được. Đó là mẹ hân.

Nó nhìn không chớp mắt, người phụ nữ này quả thực rất đẹp, trang điểm thì có phần hơi đậm nhưng đủ hiểu quý phái kiểu nào(giờ nào mà còn ngấm gái nữa). Bà nhìn nó, nó rất giống mẹ nó lúc còn sống nhưng nhìn nó trẻ con và ngây thơ rất nhiều. Nó thấy khó chịu khi bà ta cứ nhìn chăm chăm “ngắm” nó(quan sát thái độ đó bà), nó bắt đầu bực mình:

- Bà là ai, bà bắt tôi phải không?

Mẹ hân lại cười, tới sát mặt nó, đôi mắt nhìn xoáy vào mắt nó như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Cô nghĩ tôi là ai?

Nó chớp mắt thờ dãi:

- Bà không nói thì sao tôi biết. Mà cơ bản là tôi chẳng biết bà là ai cả.

Rời xa khuôn mặt nó, bà hướng mặt ra xa, giọng nói càng sắc lạnh hơn:

- Trước mặt tôi đừng bao giờ tỏ thái độ ngây thơ đó. Mà không biết hay giả vờ không biết, điều đó không quan trọng, quan trọng là hãy giao số cổ phần công ty Thái An ra đây, nếu không hãy đi gặp bố mẹ cô đi.

Nó chẳng hiểu gì cả. “ Cái gì là cổ phần công ty Thái An? Bà ta biết rõ bố mẹ mình đã mất sao, sao lại muốn giết mình chứ” –nó nghĩ và nó cảm thấy người này càng ngày càng nguy hiểm. lúc đầu nó chỉ nghĩ là bắt nhầm người nhưng mà xem ra bà ta hiểu nó như vậy đúng là không nhầm được.

Nó không sợ, nó mặc dù không lạnh lùng như trước nữa nhưng vẫn là một đứa con gái kiên cường mạnh mẽ. Nó nhìn thẳng vào mặt mẹ hân đáp bằng giọng lạnh tanh không cảm xúc:

- Vậy rốt cuộc bà là ai hả? Sao lại biết về bố mẹ tôi như thế, nếu không phải kẻ xấu cũng là người chẳng tốt đẹp gì. Mục đích của bà là gì? Tại sao lại muốn bắt tôi?

- Haha. –mẹ hân cười lớn –cô càng ngày càng bộc lộ tính cách giống mẹ cô rồi đấy. Nếu cô không biết thì tôi sẽ nhắc lại cho cô biết, tôi là trợ lý chủ tịch tập đoàn T-S, cô biết tập đoàn này chứ?

- À...tôi có nghe trên ti vi, mà mỗi lần nhắc đến cái tập đoàn này là kaka tôi cứ chú tâm vào ngồi xem, còn tôi thì buồn ngủ nên chẳng biết nhiều. Nhưng xin hỏi tôi có gì thù oán với tập đoàn nhà bà hay sao mà lại bắt trối tôi? Còn kaka của tôi đâu?

- Còn giả vờ ngây thơ nữa hả, tôi không có nhiều thời gian để ở đây xem cô diễn kịch, tôi hỏi một lần nữa, 50% cổ phần công ty Thái An đang ở đâu?

Đồng nghĩa với câu hỏi đó là khẩu súng sẵn sàng ném đạn vào đầu nó bất cứ lúc nào muốn.

Nó liếc mắt khinh bỉ. Từ đầu đến cuối nó chẳng hiểu cái gì mẹ hân đang nói thì làm sao nó có thể trả lời ẹ hân đây.

- Tôi biết số cổ phần đó trong tay cô và nếu như cô chết đi, đó sẽ chỉ là một tờ giấy chỉ để bỏ đi mà thôi. Nếu như cô muốn sống thì hãy đưa nó cho tôi và cô sẽ được an toàn, còn nếu không chịu, tôi chẳng còn cách nào khác là tiễn cô đi thêm một bước nữa vậy.

- Dù bà có hỏi cổ phần gì gì đó, tôi cũng không biết mà nói cho bà. Nhưng nếu sự thật trong tay tôi đang nắm giữ 50% cổ phần công ty Thái An như bà nói thì dù bà có giết tôi đi, tôi cũng không để đưa cho người như bà.

- Có điều này cô nên biết, dù có đưa hay không thì cũng thế cả thôi. Tất cả cũng sẽ là những giấy tờ hợp pháp hết, như vậy thì cô nghĩ xem mình nên chết hay nên sống?

Nó như dần hiểu ra từng tí một, lúc này nó không thể trẻ con, cũng không thể yếu đuối, nó nghĩ có lẽ trước khi mất bố mẹ nó đã trao cho nó 50% cổ phần công ty Thái An và bà cô này đang muốn giành lấy để độc chiếm công ty. Hơn lúc nào hết, nó cảm nhận được công sức của bố mẹ nó, tâm huyết của họ đối với công ty mà một đứa trẻ con không thể cảm nhận được. Nó sẽ bằng mọi cách không để con người ác độc kia đạt được mục đích.

Nó ngược nhìn mẹ hắn, cũng cười khinh bỉ, đôi mắt to tròn nhìn như muốn thách thức mẹ hắn.

- Bà nghĩ tôi tin những lời bà nói sao? Thứ nhất, đưa hay không tôi cũng bị giết, bà nghĩ tôi sẽ chọn cách chết để làm giàu cho bà hay không? Thứ hai, nếu tôi không đưa cho bà thì mặc dù đã đạt được mục đích nhưng bà cũng sẽ nơm nớp lo sợ sẽ có người điều tra ra sự thật có một người khác nắm giữ 50% cổ phần, đồng giấy tờ của bà chỉ là giả mạo, còn nếu tôi đưa cho bà thì bà sẽ giết tôi, sau đó hủy ngay bằng chứng, có phải như thế sẽ mất hết manh mối không? Bà bảo tôi phải làm thế nào?

- Cô quả thật rất thông minh, nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ con mà thôi, cô có thể làm được gì khi tính mạng bản thân còn không thể giữ nổi? Cô cũng giống như bố mẹ cô, cứ giả vờ ngây thơ, giả vờ tốt bụng nhưng thực tế thì không phải vậy.

- Bà không có quyền nhắc đến bố mẹ tôi, bà là loại người xấu thì lấy tư cách gì để nhắc đến bố mẹ tôi? Trước sau gì tôi cũng phải chết, nhưng tôi tin rằng người độc ác như bà chắc chắn sẽ không được sống yên đâu.

- Thế thì phải xem ai sống yên ai sống không yên đã.

Khẩu súng kề ngay đầu nó. Nó nhắm mắt, nó sợ lắm chứ. Ai mà không sợ chết, nó cũng sợ chết, nó còn nhiều điều chưa làm nữa. Nó còn ước mơ của nó, nó còn có anh, nó đang hạnh phúc. Nhưng nó tỏ ra không sợ, cố tỏ ra gan lì để được cái gì? Tiếng nổ súng xé tan bầu không khí im lặng trên sân thượng trường Star.

27. Chương 26

CHƯƠNG 26.

Tại phòng làm việc của bố mẹ hắn.

- Hai cậu làm thế có quá lộ liễu chẳng? –bố hắn nhếch miệng.

Kim Ngưu tỏ điệu cười khinh bỉ cho cái vở bọc hào nhoáng của bố mẹ hắn. Nhân Mã không đáp gì, chỉ liếc nhìn bố hắn quan sát.

Kim Ngưu nghĩ mình sẽ khó thoát lăm đây, nhưng cậu không sợ, cùng lắm là chết chứ gì.

- Nhân Mã, chắc cậu cũng biết bố cậu chết thế nào chứ? –bố hắn nhắc khéo Nhân Mã.

Nhân Mã quay sang Kim Ngưu:

- Cậu có thấy cậu tin người quá không?

Kim Ngưu chưa hiểu gì cả. Rõ ràng vừa nãy cậu và Nhân Mã còn cùng nhau tìm mật mã mở máy tính, Nhân Mã nói câu này là sao?

- Nhân Mã, cậu nói cái gì vậy?

Bố hắn cười đắc thắng:

- Nhân Mã, giao USB cho bác.

Nhân Mã không nói không rằng tiến tới giao tận tay cái USB cho bố hắn rồi nhìn Kim Ngưu cười ranh mãnh. Kim Ngưu và hắn đã bị mắc lừa bởi Nhân Mã, tại sao khi biết bố mình chưa chết mà phải ngồi tù vì kẻ độc ác kia, Nhân Mã vẫn không chịu tình ngộ? Vậy mới nói biết người biết mặt chứ không thể biết

lòng, hân và cậu thực sự đã nhìn nhầm Nhân Mã? Vậy là những nỗ lực, cố gắng của cậu giờ đổi lại là bị giam cầm trong cái phòng với bốn bức tường này. Kim Ngưu không khỏi lo lắng cho những người bạn của mình. Không biết Bạch Dương có gặp chuyện gì không, Sư Tử có điều tra ra được gì không? Cậu bất lực, cậu muốn giúp nó, muốn giúp hân nhưng rồi cuối cùng lại chẳng làm được gì cả. Làm sao để thoát ra khỏi cái nơi này đây, cậu cần phải nói cho hân biết, dù là không có bằng chứng nhưng cậu cũng đã biết những giấy tờ, sổ cổ phần của bố mẹ hân trong tập đoàn T-S là giả. Nhưng cậu không biết thoát ra bằng cách nào trong khi tất cả, cả con người và ý chí đều bị giam cầm trong bốn bức tường không cửa sổ.

- Nhân Mã à, cháu đừng nghe và đừng tin lời thằng nhóc hồi này, thực tế nó chẳng biết gì cả. Hãy tin bác, bác sẽ giúp cháu trả thù cho bố cháu.

- Vâng, cháu hiểu, hai bác đã ngầm giúp đỡ mẹ con cháu rất nhiều, cháu xem bác như bố ruột của mình vậy. Cháu tin bác mà.

Bố hân cười đắc thắng, ông ta sợ Nhân Mã sẽ giao động trước những lời Kim Ngưu nói. Nhân Mã sẽ là công cụ đắc lực cho vợ chồng ông ta khi hân đã bắt đầu nhúng tay vào điều tra tội ác của họ.

Trên sân thượng trường Star.

Sau tiếng súng, máu từng dòng chảy xuống, nó nhắm nghiền mắt và hân như chết lặng ở đó. Phát súng đó không phải là từ mẹ hân ban tặng cho nó mà là của hân trả lại ẹ hân. Máu từ cánh tay phải cứ chảy ra. Nó mở mắt sợ hãi, người nó run lên. Anh tới bên nó đỡ nó dậy, nó sợ hãi ôm chặt anh và ngược nhìn mẹ hân. Mẹ hân ôm cánh tay bị thương nhìn hân, cái nhìn khó hiểu rằng hân đã nổ súng với chính người sinh ra mình, nuôi dạy mình khôn lớn sao? Hân cứ đứng lặng ở đó, hân hồi hận chăng? Hân thực sự rất đau khi phải như thế, nhưng đó là con đường cuối cùng và duy nhất mà hân phải chọn. Hân không muốn mẹ hân sai lầm nói tiếp sai lầm nữa. Hân nhìn mẹ hân, tiến từng bước lại gần và khẩu súng rơi tự do xuống đất.

- Dừng lại đi mẹ. -hân nghẹn ngào.

“mẹ?”, nó bất ngờ nhìn hân. Người phụ nữ này là mẹ hân, có nghĩa là?

- Bạch Dương à, đây là mẹ tớ, là người sinh ra tớ, người nuôi dạy tớ có được như ngày hôm nay và cũng là người đầu tư xây dựng trường Star, tất cả mọi người đều biết tớ là người thừa kế của tập đoàn T-S, còn nữa tớ chính là trùm của một băng nhóm xã hội đen rộng lớn của thành phố...

Nó ngược lên nhìn hân, thực sự nó rất bất ngờ. Từ bất ngờ này tớ bất ngờ khác. Đầu tiên nó là người nắm giữ cổ phần của công ty Thái An, tiếp đó là thân phận “khủng khiếp” của hân mà nó chưa hề biết còn cả trường đều biết. Cả hiệu trưởng cũng phải nể sợ hân, tại sao nó không nghĩ đến chứ, nó thực sự rất ngốc.

- Tại sao cậu lừa tớ? -nó hỏi hân.

- Tớ nghĩ rằng cậu không biết thì sẽ tốt hơn.

- Vậy nên cậu mới nói dối tớ rằng cậu chỉ là con của một nhà kinh doanh nhỏ như những người trong lớp. Tớ thật ngốc, nhà kinh doanh nhỏ sống trong biệt thự?

Anh thấy thế thì nói thêm cho hân:

- Muội à, không phải cậu ấy nói dối để gạt muội gì cả. Cái gì muội nên biết, kaka và cậu ấy sẽ nói uội biết, còn những gì biết rồi không để làm gì cả thì biết làm gì hả muội?

- Kaka thôi đi, thế còn 50% cổ phần công ty Thái An thì sao? Muội đang nắm giữ sao? Cái này kaka biết chứ?

Đến lúc này anh không thể giấu được nó nữa.

- Muội à, nghe kaka nói, điều này không phải kaka gạt muội hay lừa dối muội mà là kaka nghĩ chưa đến lúc phải nói ra thôi nhưng giờ đã thế này thì kaka sẽ nói tất cả, mong muội hiểu cho kaka.

Có quá nhiều thứ mà nó không biết đến vậy sao? Kaka nó có nhiều bí mật như thế sao?

- Muội à, kaka không phải ngẫu nhiên mà gặp muội đâu. Trước đây trong cô nhi viện, kaka là đứa trẻ khó hiểu nhất, nói một cách khác là giống như tự kỉ vậy. Kaka xa lánh mọi người và cũng không ai chơi với

kaka. Lúc đó có một đôi vợ chồng trẻ thường xuyên tới cô nhi viện quyên góp tiền, thức ăn cho những đứa trẻ như kaka. Họ giàu có và tốt bụng, đó là bố mẹ muối - chủ tịch và trợ lý chủ tịch công ty Thái An. Họ giúp đỡ kaka rất nhiều và nhờ có họ mà kaka còn có niềm tin vào cuộc đời này. Kaka xem họ như bố mẹ của mình vậy. Ở họ, kaka học được cách tha thứ cho những lỗi lầm của người khác, họ dạy cho kaka nhiều thứ và ban tặng tới kaka niềm tin vào cuộc sống này. Vì vậy, khi họ dự đoán trong chuyến công tác ở Đà Nẵng sẽ xảy ra sự cố, nhất là khi nội bộ Thái An xảy ra mâu thuẫn do một số người như bố mẹ Sư Tử âm mưu chiếm đoạt công ty, họ đã nhờ kaka chăm sóc muối. Kể từ lúc họ qua đời, kaka đã luôn đi theo muối. Thực ra bọn côn đồ gây sự xô muối xuống sông để cho kaka cứu muối chính là những người mà mẹ Sư Tử thuê giết muối đó chứ. Cũng là qua đó mà kaka chính thức bên cạnh muối.

- Thế có nghĩa là bố mẹ muối có quen kaka từ trước, và chăm sóc muối là lời nhắn của họ tới kaka? Còn số cổ phần?

Hắn cũng biết rất rõ những việc này nên không lấy làm bất ngờ, hắn lên tiếng:

- Cậu là con gái chủ tịch đương nhiên là người thừa kế số cổ phần mà họ có rồi. Tuy nhiên, 50% họ có thì bố mẹ cậu chỉ để lại cho cậu 25%, số còn lại là cho cô nhi viện, đúng chứ Bảo Bình?

Bảo Bình không nghĩ những chuyện này hắn cũng đã điều tra ra được. Mẹ hắn thì rất bất ngờ. Như vậy là chỉ có 25% thôi sao?

- Cả cậu cũng biết nữa hả? - nó bắt đầu hoang mang - sao chuyện gì tớ cũng là người biết sau cùng vậy?

Anh đến bên nó, trao cho nó một phong bì.

- Đây là tất cả những gì bố mẹ muối để lại uội. Muối cũng đừng giận kaka. Bản thân kaka cũng không phải là người tốt đẹp gì lắm đâu. Muối biết không, được ở bên cạnh muối kaka rất hạnh phúc, vì thế, kaka định sẽ không nói uội biết về số cổ phần này. Không phải kaka muốn chiếm đoạt, chỉ là kaka sợ sau khi biết, muối sẽ không còn là muối muối gốc của kaka nữa, kaka sợ mất muối. Thế nên kaka chọn cách ích kỷ để giữ muối bên cạnh kaka, kaka chỉ cần thế thôi.

- Hóa ra người giữ cổ phần cho tới giờ phút này là cậu sao? - mẹ hắn bất ngờ.

Bao công sức nhằm vào nó chỉ là sai hướng, thực ra nó cũng chẳng biết gì cả. Còn vợ chồng bà thì lại càng tìm cách giấu kín chuyện này thì lại càng nhiều người biết hơn.

- Đúng vậy, là tôi cất giữ số cổ phần đó uội muối. Vì vậy nên hai người càng nhằm vào muối ấy lại càng sai hướng mà thôi.

- Mẹ à, đừng lại đi, con xin bố mẹ đừng lại đi. Những gì không phải của mình bố mẹ có cố gắng giành lấy cũng không được đâu.

Mẹ hắn chưa kịp nói gì thì bố hắn tới, ông ta đã nghe tất cả mọi chuyện. Ông ta nhằm súng vào nó và viên đạn bay theo hướng tới nó. Anh sững sờ ôm lấy nó che chắn cho hắn. Viên đạn găm vào lưng anh một lỗ sâu hoáy. Anh ngã xuống trước mặt nó, máu từ lưng không ngừng chảy ra.

Nó quỳ xuống bên cạnh anh hốt hoảng:

- Kaka à, kaka làm sao thế này hả kaka? Kaka làm sao vậy? Kaka đứng dậy đi.

Hắn cũng chạy đến bên anh, đỡ anh dậy mặc cho bố mẹ hắn kêu hắn đứng lại.

- Bảo Bình, cậu không sao chứ, cố lên đi, tớ đưa cậu tới bệnh viện. Cậu sẽ không sao đâu.

Nó thì chỉ biết ở đó và khóc, ôm kaka và khóc. Anh mỉm cười nhìn hắn:

- Tớ biết tớ thế nào mà, không cần phải tới bệnh viện. Cảm ơn cậu. - rồi anh quay sang nó - kaka không sao đâu, muối đừng khóc nữa, khóc xấu lắm đó.

Nó cứ khóc mãi không ngớt, vết thương rất sâu, máu thì cứ không ngừng chảy. Nó sợ mất anh, nếu lần này nó buông tay, nó sẽ mất anh mãi mãi.

- Kaka à, đừng nói nữa, huhu, đừng nói nữa mà.

- Muội à, có thể kaka sẽ không thể ở bên cạnh muội được nữa rồi.
- Không, muội không cho kaka đi đâu hết, kaka phải ở lại bên cạnh muội, muội không cho kaka đi đâu cả.
Huhu

- Sư Tử à, cậu giúp tớ việc này, hứa với tớ chăm sóc tốt cho tiểu muội ngốc này, được không? Cậu làm ơn hãy hứa với tớ, hứa với tớ được không?

Hắn nhìn anh rồi lại quay sang nó. Hắn hiểu hai người họ yêu nhau như thế nào mà, chính hắn cũng cảm động. Hắn không biết có nên hứa với anh không. Hắn cũng yêu nó còn gì. Nhưng hắn biết hắn không thể nào thay thế vị trí của anh trong trái tim nó, giờ hắn đồng ý với anh có phải hắn là một tên “ cơ hội”? Nhưng hắn có thể từ chối một người đang ở trong hoàn cảnh thế này sao?

- Được rồi, hứa với cậu. Cậu gắng lên, cậu sẽ không sao đâu mà.

Anh cười, anh biết mình đã không thể tiếp tục sứ mệnh bảo vệ nó. Khoảng thời gian bên nó không biết là dài hay ngắn nhưng đó là khoảng thời gian anh hạnh phúc nhất.

- Muội à. Kaka vui lắm, được ở bên muội kaka rất hạnh phúc, muội có biết không, đó là khoảng thời gian đẹp nhất của kaka.

Anh nắm tay nó, nhìn nó bằng cái nhìn rạng rỡ nhất.

- Tiểu muội ngốc, kaka yêu muội.

Rồi mắt anh nhắm lại, anh buông tay nó. Tay anh lạnh ngắt, nó gọi anh, gọi trong nước mắt. Tim nó vỡ vụn ra thành từng mảnh và tưởng chừng như đã chết theo anh. Nó đau lắm.

- Kaka à, kaka chơi kiểu gì mà lạ vậy, muội không chơi với kaka nữa, không chơi nữa, mau dậy đi, dậy đi mà...

Nó nhìn bố hắn bằng cặp mắt căm thù. Ông là người cướp đi bố mẹ nó, cướp đi công ty nó, cướp đi tâm huyết cả đời của bố mẹ nó, giờ còn độc ác cướp đi anh-hạnh phúc của nó.

Rất nhiều công an tối phong tỏa cả trường Star. Chú trưởng công an dẫn theo một số người mặc đồng phục nữa chạy lên sân thượng.

- Chào chủ tịch, có người tố cáo chủ tịch giả mạo giấy tờ, giết người, cướp đoạt tài sản. Bây giờ chủ tịch và phu nhân đi theo chúng tôi về điều tra.

Bố mẹ hắn vẫn ngoan cố:

- Các anh có bằng chứng gì mà lại đòi bắt chúng tôi.

- Chủ tịch à, bằng chứng buộc tội hai người rất nhiều đó. –Nhân Mã bước tới, theo sau là Kim Ngưu.

Bố hắn lấp bắp nhìn Nhân Mã:

- Chuyện này là sao? Cháu đang làm gì vậy, Nhân Mã?

Nhân Mã cười mỉa mai:

- Bác à, đừng trò lơ lửng người khác được rồi đấy. Cháu đã tin tưởng bác như bố ruột mình, còn bác thì lại lợi dụng lòng căm thù của cháu để làm những việc phạm pháp, lẽ ra cháu không nên ngốc nghếch tin lời bác rằng bố cháu đã chết vì bố mẹ Bạch Dương khi mà ông ấy đang ở trong tù thay cho những người tàn nhẫn vì đồng tiền và quyền lực mà mất hết nhân tính như hai người.

Trong lúc Kim Ngưu bị giam ở văn phòng, Nhân Mã đã lén lút tới mở cửa.

- Nhân Mã, cậu... –Kim Ngưu bất ngờ

Thái độ của Nhân Mã làm Kim Ngưu không thể lường trước được. Giúp hắn và cậu rồi lại phản lại, bây giờ lại cứu cậu ra.

- Kim Ngưu à, tớ phải làm thế để lấy lòng tin của ông ta thôi. Cậu hiểu chứ.
- Nhưng mà, còn cái USB cậu đưa cho ông ta là ở đâu ra vậy, tài liệu do tớ và vẫn ở chỗ tớ cơ mà.
- Thì tớ phải đưa cái USB có mấy bài nhạc của tớ trong ý cho ông ta nghe thôi. Bây giờ chúng ta hãy mau rời khỏi chỗ này lên sân thượng trường Star.

Những tài liệu hai người họ tìm được đều đã được trao cho công an. Đó là những giấy tờ giả, cổ phần giả được chuyển nhượng lại từ công ty Thái An. Tất cả chỉ là chữ kí giả. Lòng tham của bố mẹ hắn chỉ còn chờ đợi hai người họ ở trong tù.

Trong phong bì anh đưa có 25% cổ phần công ty Thái An mà bố mẹ nó để lại cho nó cùng một cái thẻ nhớ. Nó bật cười, vì cái này, vì tờ giấy này mà chém giết lẫn nhau sao? Vì tiền, con người bất chấp cả tính mạng của người khác sao? Nếu như biết trước thế này, nó sẽ không để anh giữ cái phong bì đó. Giờ nó sẽ ra sao khi không còn anh bên cạnh nữa? Nó sẽ đối mặt với Sư Tử thế nào khi hắn là con trai người cướp đi tất cả những gì đáng ra nó được hưởng?

Kim Ngưu nhẹ nhàng cắm thẻ nhớ vào máy tính. Đó là những video gia đình nó, những khoảnh khắc đẹp lúc nó bé xíu. Nó ngây thơ chạy quanh bố mẹ, những cuộc đi chơi ở công viên, những trò của bố nó khiến nó và mẹ cười không ngớt. Gia đình nó đã không còn nữa, đã không còn từ lâu lắm rồi, nó biết chứ, nhưng nó cũng biết rằng những tình thương, những kỉ niệm và khoảnh khắc đẹp sẽ không bao giờ mất đi mà luôn lưu lại trong thẻ nhớ của trái tim nó. Cũng giống như những kỉ ức đẹp về anh vậy. Lời cuối cùng nó nói với anh và cũng là lời duy nhất nó nói chính là “kaka à, muội yêu kaka”

...

Nó dường như không còn nước mắt để khóc nữa, nó như một người mất hồn, cứ đi lang thang mà không biết mình đã đi những đâu và mình đang đi đâu nữa. Nó mất anh, mất anh thật rồi. Tại sao lại thế này, cho nó cơ hội được bên anh lần nữa giờ lại bắt nó xa anh. Đây là sự đùa cợt của tạo hóa sao?

“kaka à, trở về với muội được không, giờ kaka đang trốn muội đó có biết không hả. Kaka ích kỉ lắm, trốn như thế kaka vui chứ? Kaka nhớ lâu và thù cũng dai nữa. Muội hay đi trốn kaka bây giờ kaka trốn lại muội chứ gì? Muội đã nói là muội không thích rồi mà, kaka à, về với muội đi. Đừng bỏ rơi muội lần nữa. Kaka đã từng hứa kaka mãi mãi bên muội, kaka sẽ làm muội vui, giờ muội đau lắm kaka à, muội cô đơn nữa”

Nó lang thang dưới trời mưa, mưa càng lớn nhưng lần này nó không khóc. Nó luôn giấu nước mắt trong cơn mưa cơ mà, sao lúc này nó lại không khóc được? Nó mạnh mẽ đến thế sao? Hay chính lúc này, kaka của nó đang khóc cùng nó. Khi nó rời đi, anh đã khóc, dưới cơn mưa này, nơi con đường này, ngay tại đây. Và bây giờ có lẽ anh đang bên cạnh nó, vì thế mà nó không khóc được. Phải, chưa bao giờ anh rời xa nó cả. Cũng giống như nó, trốn chạy cho đã rồi lại đi theo sau lưng anh, dõi theo anh từng bước thôi mà. Chắc chắn anh sẽ mãi dõi theo nó, bây giờ và suốt cuộc đời.

Hắn đi theo nó dưới trời mưa, hắn chỉ biết gọi tên nó trong tim, an ủi nó trong ánh mắt, che chở nó từ phía sau. Đó là tất cả những gì hắn có thể làm được lúc này. Nó có thể tha thứ cho những lỗi lầm mà bố mẹ hắn gây ra sao? Nước mưa có thể xóa đi bụi bẩn nhưng làm sao gột sạch những vết thương của con người? Hắn thừa nhận hắn yêu nó, nhưng hắn cũng biết chưa bao giờ nó yêu hắn. Thực sự hắn rất khâm phục anh, hắn có tất cả những chưa bao giờ hắn nhận ra hắn bằng anh. Ngược lại hắn lại chẳng có thứ gì cả. Tiền bạc, quyền uy, danh tiếng chỉ là phù du. Nhưng con người ta lại luôn đuổi bắt những thứ phù du đó mà quên đi cái hiện tại bên cạnh mình. Hay tại vì cuộc sống hiện tại bắt buộc con người phải chạy theo những thứ đó?

Hắn muốn gần nó, muốn bù đắp lỗi lầm của gia đình, muốn sẽ chia những nỗi buồn với nó. Nhân Mã cũng không hề rời mắt khỏi nó. Nhân Mã đã làm nó tổn thương, đã phản bội lòng tin và tình yêu của nó để rồi được cái gì? Đã bao lần cậu tự hứa rằng sẽ bù đắp cho nó nhưng chính vì lòng căm thù ích kỉ và mù quáng của cậu, nó lại càng tổn thương thêm thôi.

Một Kim Ngưu luôn hoạt bát và yêu nó chân thành, cũng chỉ biết âm thầm lặng đi bên nó. Cậu nên làm gì bây giờ khi mà nỗi đau của nó quá lớn mà chính bản thân cậu không thể làm lành vết thương cho nó được. Nó càng tỏ ra mạnh mẽ thì nó lại càng yếu đuối. Cũng giống như trước đây khi nó vào nhận lớp, nó càng

lạnh băng thì cậu càng thấy được sự ấm áp và ngây thơ của nó. Nhưng đó không phải là tất cả với nó. Ban đầu cậu lầm tưởng rằng nó yêu hắn. Và cả bố mẹ hắn cũng vậy. Nhưng qua việc này, cậu mới biết anh và nó vì nhau như thế nào. Cậu cũng hiểu được cậu sẽ chẳng thể nào thay thế anh trong trái tim nó.

Nó cứ lặng bước đi và vô tình ba con người ấy cứ lặng bước theo. Nó chán tất cả, nó cô đơn, nó buồn và nó cần anh. Anh sẽ không bao giờ quay về, sẽ mãi mãi không quay về nữa.

Nó băng qua đường và một chiếc xe lao tới. Ba chàng trai sững sờ chết lặng ở đó. Nó ngã xuống, máu không ngừng chảy. “kaka à, sao kaka không cứu muội như lần trước nữa” nó ngược lên bầu trời và nước mắt lại rơi.

Tại bệnh viện.

Nó đã qua cơn nguy hiểm sau cuộc cấp cứu vất vả mấy tiếng đồng hồ của những bác sĩ giỏi nhất tại bệnh viện Trung Ương. Đầu nó bị chấn thương mạnh và cũng chưa thể nói trước được điều gì. Giờ đây, trong bệnh viện, hắn nhìn nó và giọt nước mắt lại rơi. Lần thứ hai hắn rơi nước mắt vì nó, hơn bao giờ hết, hắn sợ mất nó giống như nó sợ mất anh vậy. Sao người bị thương không phải là hắn, sao cái gì cũng là một mình nó gánh chịu hết vậy?

Sau gần hai tháng, hắn cứ ở trong này và bên cạnh nó không rời nửa bước. Hằng ngày, hắn kể chuyện cho nó nghe. Nhân Mã và Kim Ngưu cũng thường xuyên lui tới chăm sóc nó. Hắn gầy hắn đi.

Cũng vào một ngày không mưa không nắng, nó chợt mở mắt. Vẫn là đôi mắt to tròn và ngây thơ của ngày nào, vẫn là khuôn mặt ấy và người đầu tiên nó nhìn thấy là hắn. Nó nhú mày khó hiểu, cứ im lặng nhìn hắn.

Hắn thì vừa bất ngờ vừa vui mừng. Cuối cùng nó đã tỉnh lại, nó vẫn đủ mạnh mẽ để tỉnh lại.

- Bạch Dương, cậu đã tỉnh. -hắn vui mừng chẳng biết nói gì hơn. -cậu thấy trong người sao rồi? Cậu còn đau chỗ nào không?

- Cậu... là ai?

Hắn bất ngờ, nó đang giả vờ đùa với hắn sao. Nó không biết hắn vui cỡ nào hay sao mà đùa kiểu đó chứ?

- Đây, cậu làm sao vậy hả? Tôi không đùa đâu nha. -hắn nhìn nó vừa nói vừa cười. Thực sự hắn rất vui.

Nhưng nụ cười của hắn vụt tắt sau câu hỏi của nó.

- Tôi...có quen cậu sao? -nó vừa hỏi vừa gãi đầu -sao tôi không nhớ gì hết?

- Thế cậu có biết mình là ai không?

Nó khẽ lắc đầu.

Và cũng vào một ngày mùa đông, gió thổi nhẹ, những tia nắng ấm áp soi xuống trần gian mang lại cho con người cảm giác ấm áp, nó đứng bên cầu, nơi anh cứu nó lên. Nó lặng nhìn ra xa. Hắn cầm chiếc khăn chạy tới đứng sau nó. Nó giật mình quay lại, hắn quàng chiếc khăn mỏng quanh cổ nó.

- Đây, tên khùng, làm gì á?

- Yên lặng nào. -hắn khẽ nhìn nó.

Rồi hắn lặng nhìn ra phía xa, nơi những đám mây khuất dần sau hàng cây và cười nhẹ. Nó nhìn sang nó.

- Dương Dương à, -hắn gọi nó -cậu thấy không, những đám mây u ám kia sẽ tan đi và ngày mai sẽ là một ngày mới.

- Là sao? -nó ngây thơ hỏi.

- À...là những thứ mà cậu không cần hiểu. Thế thôi.

- Đây, giải thích đi chứ? Tôi không hiểu, không hiểu mà.

- Hôn tôi đi, tôi giải thích cho.

- Cậu bị tâm thần phân liệt hả?
- Đâu có. Hehe.
- Đồ điên!

Nó và hắn đuổi nhau. Bạch Dương của hai tháng trước không tồn tại nữa. Giờ đây, nó chính là Dương Dương, vẫn hồn nhiên, ngây thơ và trẻ con như xưa. Vẫn là dư âm hình bóng của ngày trước nhưng nó không còn nhớ gì nữa.

Cuộc sống cũng vậy, những thứ của ngày hôm qua sẽ là dư âm của ngày hôm nay, nhưng nó cũng chỉ mãi là quá khứ mà thôi. Hãy biết trân trọng những thứ mà mình đang có và sống với con người của ngày hôm nay. Một con người không thể sống mãi với quá khứ, dù nó có đẹp đến đâu, có tốt đến đâu. Và mỗi chúng ta, ai cũng cất giấu trong mình một miền kí ức, có những kí ức vui, nhưng cũng có những kí ức khi nhớ lại sẽ để lại nỗi đau cho hiện tại. Nếu có thể xóa đi kí ức, cho tôi được khắc nó thật sâu vào trong tim, để nó mãi mãi là kí ức, mảnh kí ức của riêng một mình tôi thôi...

.

.

.

.

.

THE AND

28. Chương 26

CHƯƠNG 26.

Tại phòng làm việc của bố mẹ hắn.

- Hai cậu làm thế có quá lộ liễu chẳng? –bố hắn nhếch miệng.

Kim Ngưu tỏ điệu cười khinh bỉ cho cái vở bọc hào nhoáng của bố mẹ hắn. Nhân Mã không đáp gì, chỉ liếc nhìn bố hắn quan sát.

Kim Ngưu nghĩ mình sẽ khó thoát lăm đây, nhưng cậu không sợ, cùng lắm là chết chứ gì.

- Nhân Mã, chắc cậu cũng biết bố cậu chết thế nào chứ? –bố hắn nhắc khéo Nhân Mã.

Nhân Mã quay sang Kim Ngưu:

- Cậu có thấy cậu tin người quá không?

Kim Ngưu chưa hiểu gì cả. Rõ ràng vừa nãy cậu và Nhân Mã còn cùng nhau tìm mật mã mở máy tính, Nhân Mã nói câu này là sao?

- Nhân Mã, cậu nói cái gì vậy?

Bố hắn cười đắc thắng:

- Nhân Mã, giao USB cho bác.

Nhân Mã không nói không rằng tiến tới giao tận tay cái USB cho bố hắn rồi nhìn Kim Ngưu cười ranh mãnh. Kim Ngưu và hắn đã bị mắc lừa bởi Nhân Mã, tại sao khi biết bố mình chưa chết mà phải ngồi tù vì kẻ độc ác kia, Nhân Mã vẫn không chịu tình nguyện? Vậy mới nói biết người biết mặt chứ không thể biết lòng, hắn và cậu thực sự đã nhìn nhầm Nhân Mã? Vậy là những nỗ lực, cố gắng của cậu giờ đổi lại là bị

giam cầm trong cái phòng với bốn bức tường này. Kim Ngưu không khỏi lo lắng cho những người bạn của mình. Không biết Bạch Dương có gặp chuyện gì không, Sư Tử có điều tra ra được gì không? Cậu bất lực, cậu muốn giúp nó, muốn giúp hần nhưng rồi cuối cùng lại chẳng làm được gì cả. Làm sao để thoát ra khỏi cái nơi này đây, cậu cần phải nói cho hần biết, dù là không có bằng chứng nhưng cậu cũng đã biết những giấy tờ, sổ cổ phần của bố mẹ hần trong tập đoàn T-S là giả. Nhưng cậu không biết thoát ra bằng cách nào trong khi tất cả, cả con người và ý chí đều bị giam cầm trong bốn bức tường không cửa sổ.

- Nhân Mã à, cháu đừng nghe và đừng tin lời thằng nhóc hồi nãy, thực tế nó chẳng biết gì cả. Hãy tin bác, bác sẽ giúp cháu trả thù cho bố cháu.

- Vâng, cháu hiểu, hai bác đã ngầm giúp đỡ mẹ con cháu rất nhiều, cháu xem bác như bố ruột của mình vậy. Cháu tin bác mà.

Bố hần cười đắc thắng, ông ta sợ Nhân Mã sẽ giao động trước những lời Kim Ngưu nói. Nhân Mã sẽ là công cụ đắc lực cho vợ chồng ông ta khi hần đã bắt đầu nhúng tay vào điều tra tội ác của họ.

Trên sân thượng trường Star.

Sau tiếng súng, máu từng dòng chảy xuống, nó nhắm nghiền mắt và hần như chết lặng ở đó. Phát súng đó không phải là từ mẹ hần ban tặng cho nó mà là của hần trả lại ẹ hần. Máu từ cánh tay phải cứ chảy ra. Nó mở mắt sợ hãi, người nó run lên. Anh tới bên nó đỡ nó dậy, nó sợ hãi ôm chặt anh và ngược nhìn mẹ hần. Mẹ hần ôm cánh tay bị thương nhìn hần, cái nhìn khó hiểu rằng hần đã nổ súng với chính người sinh ra mình, nuôi dạy mình khôn lớn sao? Hần cứ đứng lặng ở đó, hần hồi hận chăng? Hần thực sự rất đau khi phải như thế, nhưng đó là con đường cuối cùng và duy nhất mà hần phải chọn. Hần không muốn mẹ hần sai lầm nối tiếp sai lầm nữa. Hần nhìn mẹ hần, tiến từng bước lại gần và khẩu súng rơi tự do xuống đất.

- Dừng lại đi mẹ. -hần nghẹn ngào.

“mẹ?”, nó bất ngờ nhìn hần. Người phụ nữ này là mẹ hần, có nghĩa là?

- Bạch Dương à, đây là mẹ tớ, là người sinh ra tớ, người nuôi dạy tớ có được như ngày hôm nay và cũng là người đầu tư xây dựng trường Star, tất cả mọi người đều biết tớ là người thừa kế của tập đoàn T-S, còn nữa tớ chính là trùm của một băng nhóm xã hội đen rộng lớn của thành phố...

Nó ngược lên nhìn hần, thực sự nó rất bất ngờ. Từ bất ngờ này tớ bất ngờ khác. Đầu tiên nó là người nắm giữ cổ phần của công ty Thái An, tiếp đó là thân phận “khủng khiếp” của hần mà nó chưa hề biết còn cả trường đều biết. Cả hiệu trưởng cũng phải nể sợ hần, tại sao nó không nghĩ đến chứ, nó thực sự rất ngốc.

- Tại sao cậu lừa tớ? -nó hỏi hần.

- Tớ nghĩ rằng cậu không biết thì sẽ tốt hơn.

- Vậy nên cậu mới nói dối tớ rằng cậu chỉ là con của một nhà kinh doanh nhỏ như những người trong lớp. Tớ thật ngốc, nhà kinh doanh nhỏ sống trong biệt thự?

Anh thấy thế thì nói thêm cho hần:

- Muội à, không phải cậu ấy nói dối để gạt muội gì cả. Cái gì muội nên biết, kaka và cậu ấy sẽ nói uội biết, còn những gì biết rồi không để làm gì cả thì biết làm gì hả muội?

- Kaka thôi đi, thế còn 50% cổ phần công ty Thái An thì sao? Muội đang nắm giữ sao? Cái này kaka biết chứ?

Đến lúc này anh không thể giấu được nó nữa.

- Muội à, nghe kaka nói, điều này không phải kaka gạt muội hay lừa dối muội mà là kaka nghĩ chưa đến lúc phải nói ra thôi nhưng giờ đã thế này thì kaka sẽ nói tất cả, mong muội hiểu cho kaka.

Có quá nhiều thứ mà nó không biết đến vậy sao? Kaka nó có nhiều bí mật như thế sao?

- Muội à, kaka không phải ngẫu nhiên mà gặp muội đâu. Trước đây trong cô nhi viện, kaka là đứa trẻ khó hiểu nhất, nói một cách khác là giống như tự kỉ vậy. Kaka xa lánh mọi người và cũng không ai chơi với kaka. Lúc đó có một đôi vợ chồng trẻ thường xuyên tới cô nhi viện quyên góp tiền, thức ăn cho những đứa

trẻ như kaka. Họ giàu có và tốt bụng, đó là bố mẹ muối - chủ tịch và trợ lý chủ tịch công ty Thái An. Họ giúp đỡ kaka rất nhiều và nhờ có họ mà kaka còn có niềm tin vào cuộc đời này. Kaka xem họ như bố mẹ của mình vậy. Ở họ, kaka học được cách tha thứ cho những lỗi lầm của người khác, họ dạy cho kaka nhiều thứ và ban tặng tới kaka niềm tin vào cuộc sống này. Vì vậy, khi họ dự đoán trong chuyến công tác ở Đà Nẵng sẽ xảy ra sự cố, nhất là khi nội bộ Thái An xảy ra mâu thuẫn do một số người như bố mẹ Sư Tử âm mưu chiếm đoạt công ty, họ đã nhờ kaka chăm sóc muối. Kể từ lúc họ qua đời, kaka đã luôn đi theo muối. Thực ra bọn côn đồ gây sự xô muối xuống sông để cho kaka cứu muối chính là những người mà mẹ Sư Tử thuê giết muối đó chứ. Cũng là qua đó mà kaka chính thức bên cạnh muối.

- Thế có nghĩa là bố mẹ muối có quen kaka từ trước, và chăm sóc muối là lời nhắn của họ tới kaka? Còn số cổ phần?

Hắn cũng biết rất rõ những việc này nên không lấy làm bất ngờ, hắn lên tiếng:

- Cậu là con gái chủ tịch đương nhiên là người thừa kế số cổ phần mà họ có rồi. Tuy nhiên, 50% họ có thì bố mẹ cậu chỉ để lại cho cậu 25%, số còn lại là cho cô nhi viện, đúng chứ Bảo Bình?

Bảo Bình không nghĩ những chuyện này hắn cũng đã điều tra ra được. Mẹ hắn thì rất bất ngờ. Như vậy là chỉ có 25% thôi sao?

- Cả cậu cũng biết nữa hả? - nó bắt đầu hoang mang - sao chuyện gì tớ cũng là người biết sau cùng vậy?

Anh đến bên nó, trao cho nó một phong bì.

- Đây là tất cả những gì bố mẹ muối để lại uội. Muối cũng đừng giận kaka. Bản thân kaka cũng không phải là người tốt đẹp gì lắm đâu. Muối biết không, được ở bên cạnh muối kaka rất hạnh phúc, vì thế, kaka định sẽ không nói uội biết về số cổ phần này. Không phải kaka muốn chiếm đoạt, chỉ là kaka sợ sau khi biết, muối sẽ không còn là muối muối gốc của kaka nữa, kaka sợ mất muối. Thế nên kaka chọn cách ích kỷ để giữ muối bên cạnh kaka, kaka chỉ cần thế thôi.

- Hóa ra người giữ cổ phần cho tới giờ phút này là cậu sao? - mẹ hắn bất ngờ.

Bao công sức nhằm vào nó chỉ là sai hướng, thực ra nó cũng chẳng biết gì cả. Còn vợ chồng bà thì lại càng tìm cách giấu kín chuyện này thì lại càng nhiều người biết hơn.

- Đúng vậy, là tôi cất giữ số cổ phần đó uội muối. Vì vậy nên hai người càng nhằm vào muối ấy lại càng sai hướng mà thôi.

- Mẹ à, đừng lại đi, con xin bố mẹ đừng lại đi. Những gì không phải của mình bố mẹ có cố gắng giành lấy cũng không được đâu.

Mẹ hắn chưa kịp nói gì thì bố hắn tới, ông ta đã nghe tất cả mọi chuyện. Ông ta nhằm súng vào nó và viên đạn bay theo hướng tới nó. Anh sững sờ ôm lấy nó che chắn cho hắn. Viên đạn găm vào lưng anh một lỗ sâu hoáy. Anh ngã xuống trước mặt nó, máu từ lưng không ngừng chảy ra.

Nó quỳ xuống bên cạnh anh hốt hoảng:

- Kaka à, kaka làm sao thế này hả kaka? Kaka làm sao vậy? Kaka đứng dậy đi.

Hắn cũng chạy đến bên anh, đỡ anh dậy mặc cho bố mẹ hắn kêu hắn đứng lại.

- Bảo Bình, cậu không sao chứ, cố lên đi, tớ đưa cậu tới bệnh viện. Cậu sẽ không sao đâu.

Nó thì chỉ biết ở đó và khóc, ôm kaka và khóc. Anh mỉm cười nhìn hắn:

- Tớ biết tớ thế nào mà, không cần phải tới bệnh viện. Cảm ơn cậu. - rồi anh quay sang nó - kaka không sao đâu, muối đừng khóc nữa, khóc xấu lắm đó.

Nó cứ khóc mãi không ngớt, vết thương rất sâu, máu thì cứ không ngừng chảy. Nó sợ mất anh, nếu lần này nó buông tay, nó sẽ mất anh mãi mãi.

- Kaka à, đừng nói nữa, huhu, đừng nói nữa mà.

- Muội à, có thể kaka sẽ không thể ở bên cạnh muối được nữa rồi.

- Không, muối không cho kaka đi đâu hết, kaka phải ở lại bên cạnh muối, muối không cho kaka đi đâu cả. Huhu

- Sư Tử à, cậu giúp tớ việc này, hứa với tớ chăm sóc tốt cho tiểu muối ngọc này, được không? Cậu làm ơn hãy hứa với tớ, hứa với tớ được không?

Hắn nhìn anh rồi lại quay sang nó. Hắn hiểu hai người họ yêu nhau như thế nào mà, chính hắn cũng cảm động. Hắn không biết có nên hứa với anh không. Hắn cũng yêu nó còn gì. Nhưng hắn biết hắn không thể nào thay thế vị trí của anh trong trái tim nó, giờ hắn đồng ý với anh có phải hắn là một tên “ cơ hội”? Nhưng hắn có thể từ chối một người đang ở trong hoàn cảnh thế này sao?

- Được rồi, hứa với cậu. Cậu gắng lên, cậu sẽ không sao đâu mà.

Anh cười, anh biết mình đã không thể tiếp tục sứ mệnh bảo vệ nó. Khoảng thời gian bên nó không biết là dài hay ngắn nhưng đó là khoảng thời gian anh hạnh phúc nhất.

- Muội à. Kaka vui lắm, được ở bên muối kaka rất hạnh phúc, muối có biết không, đó là khoảng thời gian đẹp nhất của kaka.

Anh nắm tay nó, nhìn nó bằng cái nhìn rạng rỡ nhất.

- Tiểu muối ngọc, kaka yêu muối.

Rồi mắt anh nhắm lại, anh buông tay nó. Tay anh lạnh ngắt, nó gọi anh, gọi trong nước mắt. Tim nó vỡ vụn ra thành từng mảnh và tưởng chừng như đã chết theo anh. Nó đau lắm.

- Kaka à, kaka chơi kiểu gì mà lạ vậy, muối không chơi với kaka nữa, không chơi nữa, mau dậy đi, dậy đi mà...

Nó nhìn bố hắn bằng cặp mắt căm thù. Ông là người cướp đi bố mẹ nó, cướp đi công ty nó, cướp đi tâm huyết cả đời của bố mẹ nó, giờ còn độc ác cướp đi anh-hạnh phúc của nó.

Rất nhiều công an tối phong tỏa cả trường Star. Chú trưởng công an dẫn theo một số người mặc đồng phục nữa chạy lên sân thượng.

- Chào chủ tịch, có người tố cáo chủ tịch giả mạo giấy tờ, giết người, cướp đoạt tài sản. Bây giờ chủ tịch và phu nhân đi theo chúng tôi về điều tra.

Bố mẹ hắn vẫn ngoan cố:

- Các anh có bằng chứng gì mà lại đòi bắt chúng tôi.

- Chủ tịch à, bằng chứng buộc tội hai người rất nhiều đó. –Nhân Mã bước tới, theo sau là Kim Ngưu.

Bố hắn lấp bắp nhìn Nhân Mã:

- Chuyện này là sao? Cháu đang làm gì vậy, Nhân Mã?

Nhân Mã cười mỉa mai:

- Bác à, đừng trò lơ lửng người khác được rồi đấy. Cháu đã tin tưởng bác như bố ruột mình, còn bác thì lại lợi dụng lòng căm thù của cháu để làm những việc phạm pháp, lẽ ra cháu không nên ngốc nghếch tin lời bác rằng bố cháu đã chết vì bố mẹ Bạch Dương khi mà ông ấy đang ở trong tù thay cho những người tàn nhẫn vì đồng tiền và quyền lực mà mất hết nhân tính như hai người.

Trong lúc Kim Ngưu bị giam ở văn phòng, Nhân Mã đã lén lút tới mở cửa.

- Nhân Mã, cậu... –Kim Ngưu bất ngờ

Thái độ của Nhân Mã làm Kim Ngưu không thể lường trước được. Giúp hắn và cậu rồi lại phản lại, bây giờ lại cứu cậu ra.

- Kim Ngưu à, tớ phải làm thế để lấy lòng tin của ông ta thôi. Cậu hiểu chứ.

- Nhưng mà, còn cái USB cậu đưa cho ông ta là ở đâu ra vậy, tài liệu do tớ và vẫn ở chỗ tớ cơ mà.
- Thì tớ phải đưa cái USB có mấy bài nhạc của tớ trong ý cho ông ta nghe thôi. Bây giờ chúng ta hãy mau rời khỏi chỗ này lên sân thượng trường Star.

Những tài liệu hai người họ tìm được đều đã được trao cho công an. Đó là những giấy tờ giả, cổ phần giả được chuyển nhượng lại từ công ty Thái An. Tất cả chỉ là chữ kí giả. Lòng tham của bố mẹ hắn chỉ còn chờ đợi hai người họ ở trong tù.

Trong phong bì anh đưa có 25% cổ phần công ty Thái An mà bố mẹ nó để lại cho nó cùng một cái thẻ nhớ. Nó bật cười, vì cái này, vì tờ giấy này mà chém giết lẫn nhau sao? Vì tiền, con người bất chấp cả tính mạng của người khác sao? Nếu như biết trước thế này, nó sẽ không để anh giữ cái phong bì đó. Giờ nó sẽ ra sao khi không còn anh bên cạnh nữa? Nó sẽ đối mặt với Sư Tử thế nào khi hắn là con trai người cướp đi tất cả những gì đáng ra nó được hưởng?

Kim Ngưu nhẹ nhàng cắm thẻ nhớ vào máy tính. Đó là những video gia đình nó, những khoảnh khắc đẹp lúc nó bé xíu. Nó ngây thơ chạy quanh bố mẹ, những cuộc đi chơi ở công viên, những trò của bố nó khiến nó và mẹ cười không ngớt. Gia đình nó đã không còn nữa, đã không còn từ lâu lắm rồi, nó biết chứ, nhưng nó cũng biết rằng những tình thương, những kỉ niệm và khoảnh khắc đẹp sẽ không bao giờ mất đi mà luôn lưu lại trong thẻ nhớ của trái tim nó. Cũng giống như những kỉ ức đẹp về anh vậy. Lời cuối cùng nó nói với anh và cũng là lời duy nhất nó nói chính là “kaka à, muối yêu kaka”

...

Nó dường như không còn nước mắt để khóc nữa, nó như một người mất hồn, cứ đi lang thang mà không biết mình đã đi những đâu và mình đang đi đâu nữa. Nó mất anh, mất anh thật rồi. Tại sao lại thế này, cho nó cơ hội được bên anh lần nữa giờ lại bắt nó xa anh. Đây là sự đùa cợt của tạo hóa sao?

“kaka à, trở về với muối được không, giờ kaka đang trốn muối đó có biết không hả. Kaka ích kỉ lắm, trốn như thế kaka vui chứ? Kaka nhớ lâu và thù cũng dai nữa. Muối hay đi trốn kaka bây giờ kaka trốn lại muối chứ gì? Muối đã nói là muối không thích rồi mà, kaka à, về với muối đi. Đừng bỏ rơi muối lần nữa. Kaka đã từng hứa kaka mãi mãi bên muối, kaka sẽ làm muối vui, giờ muối đau lắm kaka à, muối cô đơn nữa”

Nó lang thang dưới trời mưa, mưa càng lớn nhưng lần này nó không khóc. Nó luôn dẫu nước mắt trong cơn mưa cơ mà, sao lúc này nó lại không khóc được? Nó mạnh mẽ đến thế sao? Hay chính lúc này, kaka của nó đang khóc cùng nó. Khi nó rời đi, anh đã khóc, dưới cơn mưa này, nơi con đường này, ngay tại đây. Và bây giờ có lẽ anh đang bên cạnh nó, vì thế mà nó không khóc được. Phải, chưa bao giờ anh rời xa nó cả. Cũng giống như nó, trốn chạy cho đã rồi lại đi theo sau lưng anh, dõi theo anh từng bước thôi mà. Chắc chắn anh sẽ mãi dõi theo nó, bây giờ và suốt cuộc đời.

Hắn đi theo nó dưới trời mưa, hắn chỉ biết gọi tên nó trong tim, an ủi nó trong ánh mắt, che chở nó từ phía sau. Đó là tất cả những gì hắn có thể làm được lúc này. Nó có thể tha thứ cho những lỗi lầm mà bố mẹ hắn gây ra sao? Nước mưa có thể xóa đi bụi bẩn nhưng làm sao gột sạch những vết thương của con người? Hắn thừa nhận hắn yêu nó, nhưng hắn cũng biết chưa bao giờ nó yêu hắn. Thực sự hắn rất khâm phục anh, hắn có tất cả nhưng chưa bao giờ hắn nhận ra hắn bằng anh. Ngược lại hắn lại chẳng có thứ gì cả. Tiền bạc, quyền uy, danh tiếng chỉ là phù du. Nhưng con người ta lại luôn đuổi bắt những thứ phù du đó mà quên đi cái hiện tại bên cạnh mình. Hay tại vì cuộc sống hiện tại bắt buộc con người phải chạy theo những thứ đó?

Hắn muốn gần nó, muốn bù đắp lỗi lầm của gia đình, muốn sẽ chia những nỗi buồn với nó. Nhân Mã cũng không hề rời mắt khỏi nó. Nhân Mã đã làm nó tổn thương, đã phản bội lòng tin và tình yêu của nó để rồi được cái gì? Đã bao lần cậu tự hứa rằng sẽ bù đắp cho nó nhưng chính vì lòng căm thù ích kỉ và mù quáng của cậu, nó lại càng tổn thương thêm thôi.

Một Kim Ngưu luôn hoạt bát và yêu nó chân thành, cũng chỉ biết âm thầm lặng đi bên nó. Cậu nên làm gì bây giờ khi mà nỗi đau của nó quá lớn mà chính bản thân cậu không thể làm lành vết thương cho nó được. Nó càng tỏ ra mạnh mẽ thì nó lại càng yếu đuối. Cũng giống như trước đây khi nó vào nhận lớp, nó càng lạnh băng thì cậu càng thấy được sự ấm áp và ngây thơ của nó. Nhưng đó không phải là tất cả với nó. Ban

đầu cậu lầm tưởng rằng nó yêu hấn. Và cả bố mẹ hấn cũng vậy. Nhưng qua việc này, cậu mới biết anh và nó vì nhau như thế nào. Cậu cũng hiểu được cậu sẽ chẳng thể nào thay thế anh trong trái tim nó.

Nó cứ lặng bước đi và vô tình ba con người ấy cứ lặng bước theo. Nó chán tất cả, nó cô đơn, nó buồn và nó cần anh. Anh sẽ không bao giờ quay về, sẽ mãi mãi không quay về nữa.

Nó băng qua đường và một chiếc xe lao tới. Ba chàng trai sững sờ chết lặng ở đó. Nó ngã xuống, máu không ngừng chảy. “kaka à, sao kaka không cứu muội như lần trước nữa” nó ngược lên bầu trời và nước mắt lại rơi.

Tại bệnh viện.

Nó đã qua cơn nguy hiểm sau cuộc cấp cứu vất vả mấy tiếng đồng hồ của những bác sĩ giỏi nhất tại bệnh viện Trung Ương. Đầu nó bị chấn thương mạnh và cũng chưa thể nói trước được điều gì. Giờ đây, trong bệnh viện, hấn nhìn nó và giọt nước mắt lại rơi. Lần thứ hai hấn rơi nước mắt vì nó, hơn bao giờ hết, hấn sợ mất nó giống như nó sợ mất anh vậy. Sao người bị thương không phải là hấn, sao cái gì cũng là một mình nó gánh chịu hết vậy?

Sau gần hai tháng, hấn cứ ở trong này và bên cạnh nó không rời nửa bước. Hằng ngày, hấn kể chuyện cho nó nghe. Nhân Mã và Kim Ngưu cũng thường xuyên lui tới chăm sóc nó. Hấn gầy hấn đi.

Cũng vào một ngày không mưa không nắng, nó chợt mở mắt. Vẫn là đôi mắt to tròn và ngây thơ của ngày nào, vẫn là khuôn mặt ấy và người đầu tiên nó nhìn thấy là hấn. Nó nhú mày khó hiểu, cứ im lặng nhìn hấn.

Hấn thì vừa bất ngờ vừa vui mừng. Cuối cùng nó đã tỉnh lại, nó vẫn đủ mạnh mẽ để tỉnh lại.

- Bạch Dương, cậu đã tỉnh. -hấn vui mừng chẳng biết nói gì hơn. -cậu thấy trong người sao rồi? Cậu còn đau chỗ nào không?

- Cậu... là ai?

Hấn bất ngờ, nó đang giả vờ đùa với hấn sao. Nó không biết hấn vui cỡ nào hay sao mà đùa kiểu đó chứ?

- Đây, cậu làm sao vậy hả? Tôi không đùa đâu nha. -hấn nhìn nó vừa nói vừa cười. Thực sự hấn rất vui.

Nhưng nụ cười của hấn vụt tắt sau câu hỏi của nó.

- Tôi...có quen cậu sao? -nó vừa hỏi vừa gãi đầu -sao tôi không nhớ gì hết?

- Thế cậu có biết mình là ai không?

Nó khẽ lắc đầu.

Và cũng vào một ngày mùa đông, gió thổi nhẹ, những tia nắng ấm áp soi xuống trần gian mang lại cho con người cảm giác ấm áp, nó đứng bên cầu, nơi anh cứu nó lên. Nó lặng nhìn ra xa. Hấn cầm chiếc khăn chạy tới đứng sau nó. Nó giật mình quay lại, hấn quàng chiếc khăn mỏng quanh cổ nó.

- Đây, tên khùng, làm gì á?

- Yên lặng nào. -hấn khẽ nhìn nó.

Rồi hấn lặng nhìn ra phía xa, nơi những đám mây khuất dần sau hàng cây và cười nhẹ. Nó nhìn sang nó.

- Dương Dương à, -hấn gọi nó -cậu thấy không, những đám mây u ám kia sẽ tan đi và ngày mai sẽ là một ngày mới.

- Là sao? -nó ngây thơ hỏi.

- À...là những thứ mà cậu không cần hiểu. Thế thôi.

- Đây, giải thích đi chứ? Tôi không hiểu, không hiểu mà.

- Hôn tôi đi, tôi giải thích cho.

- Cậu bị tâm thần phân liệt hả?

- Đâu có. Hehe.

- Đồ điên!

Nó và hấn đuổi nhau. Bạch Dương của hai tháng trước không tồn tại nữa. Giờ đây, nó chính là Dương Dương, vẫn hồn nhiên, ngây thơ và trẻ con như xưa. Vẫn là dư âm hình bóng của ngày trước nhưng nó không còn nhớ gì nữa.

Cuộc sống cũng vậy, những thứ của ngày hôm qua sẽ là dư âm của ngày hôm nay, nhưng nó cũng chỉ mãi là quá khứ mà thôi. Hãy biết trân trọng những thứ mà mình đang có và sống với con người của ngày hôm nay. Một con người không thể sống mãi với quá khứ, dù nó có đẹp đến đâu, có tốt đến đâu. Và mỗi chúng ta, ai cũng cất giấu trong mình một miền kí ức, có những kí ức vui, nhưng cũng có những kí ức khi nhớ lại sẽ để lại nỗi đau cho hiện tại. Nếu có thể xóa đi kí ức, cho tôi được khắc nó thật sâu vào trong tim, để nó mãi mãi là kí ức, mảnh kí ức của riêng một mình tôi thôi...

.

.

.

.

~THE END

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-co-the-xoa-di-ki-uc>